

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Посебно одељење за
организовани криминал
Кж1-По1 9/22
19.4.2023.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судија: Весне Петровић, председника већа, Наде Хаџи-Перић, Драгана Тесаровића, Марка Јоџића и Душанке Ђорђевић, чланова већа, са вишим саветником Горданом Ивковић и записничарем Горданом Миловановић, у кривичном поступку против **окривљеног Радомира Марковића и др**, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 5 у вези са чланом 34 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама Тужилаштва за организовани криминал, окривљеног Радомира Марковића, његове ... и његовог браниоца, адвоката Владимира Маринкова, окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К По1.бр.73/20 од 2.12.2021. године, након претреса одржаног у дане 06.03, 08.03, 28.03. и 29.03.2023. године, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Миленка Мандића, окривљеног Радомира Марковића и његовог браниоца, адвоката Владимира Маринкова, окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, бранилаца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића и адвоката Младена Џолића, оштећене Бранке Прпа и пуномоћника оштећених, адвоката Слободана Ружића и адвоката Николе Баровића, а у одсуству уредно обавештених оштећених Јелене Ђурувија Ђурица и Радета Ђурувије и пуномоћника, адвоката Рајка Даниловића, дана **19. априла 2023. године**, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ ЖАЛБИ окривљеног Радомира Марковића, његове ... и његовог браниоца, адвоката Владимира Маринкова, окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића и **ДЕЛИМИЧНИМ УСВАЈАЊЕМ ЖАЛБЕ** Тужилаштва за организовани криминал, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К По1.бр.73/20 од 2.12.2021. године, тако да гласи:

1.Окривљени РАДОМИР МАРКОВИЋ, ЈМБГ ..., од оца ... и мајке ..., девојачко ..., рођен ..., са пребивалиштем у ..., држављанин ..., по занимању дипломирани правник, са завршеним Правним факултетом Универзитета у Београду, писмен, ожењен, ..., власник ..., осуђиван пресудом Окружног суда у Београду К.бр.6/03 од 18.07.2005. године, због кривичног дела из члана 47 став 2 КЗ РС у вези члана 19 и 24 ОКЗ-а на казну затвора у трајању од 15 година, пресудом Окружног суда у Београду К.бр.400/02 од 07.12.2009. године, због кривичног дела из члана 129 КЗ РС у вези члана 22 ОКЗ, на казну затвора у трајању од 7 месеци, пресудом Окружног суда у Београду К.бр.800/06 од 01.12.2009. године због кривичног дела из члана 114 КЗ у вези члана 33 КЗ, на казну затвора у трајању од 40 година, против кога се не води други кривични поступак,

2.окривљени МИЛАН РАДОЊИЋ, ЈМБГ ..., са надимцима „Радоња“ и „Меда“, од оца ... и мајке ..., девојачко ..., рођен ..., са пребивалиштем ..., држављанин ..., по занимању дипломирани дефектолог, са завршеним Дефектолошким факултетом, писмен, ожењен, ..., пензионер, ..., без покретне и непокретне имовине, супруга запослена у ЈКП ..., неосуђиван, против њега се не води други кривични поступак,

3.окривљени МИРОСЛАВ КУРАК, ЈМБГ ..., са надимком „Мики“, од оца ... и мајке ..., рођен дана ..., држављанин ..., по занимању кувар, ожењен, ..., писмен, са завршеном средњом туристичко – угоститељском школом у Земуну, неосуђиван, налази се у бекству, притвор му је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду – Посебног одељења КПП-По1.бр.3/14 од 21.01.2014.године и

4.окривљени РАТКО РОМИЋ, ЈМБГ ..., са надимком „Рале“, од оца ... и мајке ..., девојачко ..., рођен дана ..., са пребивалиштем у ..., држављанин ..., по занимању дипломирани инжењер ЗОО технике, ожењен, ..., писмен, са завршеним Пољопривредним факултетом, незапослен, издржава га супруга, неосуђиван, против кога се не води други кривични поступак,

На основу одредбе члана 423 тачка 2 Законика о кривичном поступку

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

да су:

у првој половини 1999. и током 2000. године у Београду, као организована криминална група у којој је сваки припадник имао унапред одређени задатак и улогу, чија је делатност планирана на дуже време, применом насиља у циљу очувања политичке власти и моћи, и ограничења слободе медија, по налогу НН лица из највиших структура власти, вршили кривична дела убиства из члана 47 став 2 КЗ РС, за која се може изрећи казна затвора од пет година и тежа, по претходном договору и плану, способни да схвате значај својих дела и управљају својим поступцима, свесни да је дело чије су извршење хтели, забрањено, са умишљајем, лишили живота, власника, директора, главног и одговорног уредника дневног листа “Дневни телеграф” и недељника “Европљанин” оштећеног, сада пок.Славка Ћурувију из Београда, тако

што је окривљени Радомир Марковић као начелник Ресора државне безбедности МУП РС, након одбијања команданта ЈСО (Јединица за специјалне операције) Милорада Улемека да са припадницима своје јединице крајем марта месеца изврши ово убиство, почетком априла 1999. године ради извршења кривичног дела, за начелника Центра Ресора државне безбедности Београд, поставио окривљеног Милана Радоњића и упознао га са планом о лишењу живота новинара, сада пок.Славка Ћурувије, који је затим о непосредном извршењу убиства постигао договор са припадницима РДБ, окривљенима Ратком Ромићем и Мирославом Кураком, искористио своја службена овлашћења начелника ЦРДБ Београд и обезбедио им службено возило, издао налог да припадници Трећег, Седмог и Девог одељења ЦРДБ Београд прате кретање и прикупљају податке о оштећеном и организовао да подаци о његовом тачном кретању и локацији буду доступни непосредним извршиоцима и наредио обуставу тајног праћења оштећеног ради неометаног извршења кривичног дела, па су тако,

дана 11.04.1999. године у Београду између 16,38 и 16,45 сати у улици Иве Лоле Рибара (сада Светогорска) у пролазу зграде број 35, из ниских побуда, због његовог јавног иступања у земљи и иностранству и критике носилаца политичке власти, могућности да утиче на јавно мњење и деловање опозиционих друштвених снага и политичких субјеката, ради очувања постојећих структура власти, по претходном договору и плану, способни са схвате значај својих дела и управљају својим поступцима, свесни да је дело чије су извршење хтели, забрањено, са умишљајем, лишили живота оштећеног, новинара, сада пок.Славка Ћурувију из Београда, тако што је окривљени Радомир Марковић као начелник Ресора државне безбедности МУП РС план о лишењу живота оштећеног пренео окривљеном Милану Радоњићу и тако са умишљајем подстрекао да припреми физичку ликвидацију оштећеног Славка Ћурувије, па је окривљени Милан Радоњић постигао договор о непосредном извршењу убиства са припадницима РДБ, окривљеним Мирославом Кураком и окривљеним Ратком Ромићем, искористио своја службена овлашћења начелника ЦРДБ Београд ради извршења планираног кривичног дела, тако што је противзаконито без одобрења надлежног Врховног суда Србије, без писменог предлога, дао усмени налог за примену мере тајна контрола телефонских разговора (ТКТР) супротно одредби члана 13 Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС" број 44/91) и тачкама 5 и 42 Правила о раду Службе државне безбедности ("Сл.лист СФРЈ"-Поверљиво гласило број 18 од 27.07.1990. године) и тачки 8 Упутства о примењивању прописаних средстава и метода рада у извршавању послова из делокруга СДБ (ДТ 01 број 527/91) и издао усмени налог сада пок. Зорану Павићу, начелнику Девог одељења ЦРДБ Београд, да се дана 09. и 10.04.1999. године примени мера тајног праћења непрекидно 24 часа и да га извештава о сваком кретању оштећеног, а дана 11.04.1999. године, због закаснелог јављања претходног дана, када је оштећени већ ушао у стан, наложио да га хитно и детаљно обавештава о свакој промени кретања и места где се оштећени налази, а посебно када се упуту према свом стану, организовао да са подацима о кретању оштећеног буду упознати извршиоци и тако омогућио непосредно извршење дела у пролазу зграде број 35 окривљенима Мирославу Кураку и Ратку Ромићу, који су претходно дана 09.04.1999. године у вечерњим сатима, на паркингу иза зграде тадашњег седишта Друге управе РДБ у улици Кнеза Милоша број 103, од Драгана Павића припадника Девог одељења РДБ-а без евидентирања у колској књижици преузели возило марке фолксваген (VW) Голф 3, беле боје, рег.ознака ... и истим

довезли и паркирали у непосредној близини места извршења, преко колске радиостанице у возилу слушали извештавање припадника Девог одељења и тако пратили кретање оштећеног и имали сазнање да се приближава стану, због чега је окривљени Милан Радоњић издао усмени налог Зорану Павићу, начелнику Девог одељења ЦРДБ Београд, да одмах обустави тајно праћење оштећеног и преузме даље праћење другог лица тзв. "везе" и на тај начин спречио да извршиоци кривичног дела буду уочени од припадника Девог одељења, па када је сада пок.Славко Ђурувија заједно са оштећеном Бранком Прпом из Београда ушао у пролаз зграде број 35, окривљени Мирослав Курак и Ратко Ромић неопажено им пришли иза леђа, па је окривљени Мирослав Курак са раздаљине од око 1,5 метара из аутоматског пиштоља "Шкорпион" калибра 7,65мм, испалио рафално 5 пројектила у леђа оштећеног, наносећи му више устрелина и прострелина у пределу десне половине леђа, грудног коша, десне руке и главе од којих се оштећени сада пок.Славко Ђурувија занео и пао, а окривљени Ратко Ромић оштећену Бранку Прпу, када је покушала да се окрене, ударио дршком пиштоља у потиљачни део главе, од ког ударца је пала, наневши јој лаку телесну повреду у виду раздерно-нагњечне ране у десном потиљачно-слепоочном косматом пределу главе и тако омогућио да се доврши кривично дело и лиши живота оштећени Славко Ђурувија, па је окривљени Мирослав Курак из непосредне близине од 0,8 метара поново рафално испалио више пројектила у главу и тело оштећеног и нанео му седам устрелина и прострелина у пределу леве половине главе и левог лопатичног дела трупа, које повреде су довеле до разорења можданог ткива и искрварења из раскиданих крвних судова дуж канала 12 устрелина и прострелина главе, врата, трупа и десне руке, па је услед оштећења за живот важних можданих центара, наступила смрт,

па су тако другог лишили живота из ниских побуда,

-чиме би окривљени Радомир Марковић извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика у подстрекавању у вези члана 34 Кривичног законика, а окривљени Милан Радоњић, окривљени Мирослав Курак и окривљени Ратко Ромић као саизвршиоци кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 у вези са чланом 33 Кривичног законика.

На основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП оштећена Јелена Ђурувија Ђурица, оштећени Раде Ђурувија и оштећена Бранка Прпа, упућују се на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

На основу одредбе члана 265 став 1 Законика о кривичном поступку, трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

О б р а з л о ж е њ е

Побијана пресуда, изјављене жалбе и одговори на жалбу

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.73/20 од 2.12.2021. године, оглашени су кривима и то: окривљени Радомир

Марковић, због кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 5 у вези са чланом 34 Кривичног законика, а окривљени Милан Радоњић, Мирослав Курак и Ратко Ромић због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 тачка 5 у вези са чланом 33 Кривичног законика и осуђени су и то: окривљени Радомир Марковић и Милан Радоњић на казне затвора у трајању од по тридесет година, а окривљени Мирослав Курак и Ратко Ромић на казне затвора у трајању од по двадесет година. Окривљенима Милану Радоњићу и Ратку Ромићу се на основу одредбе члана 63 Кривичног законика, у казну на коју су осуђени, урачунава и време проведено у притвору у периоду од 14.1.2014. године до 4.8.2017. године, по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебног одељења Кпп.По1.бр.3/14 од 15.1.2014. године, као и време проведено у режиму мере забрана напуштања стана, по решењу Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1.бр.61/14, Кв.По1.бр.398/17 од 4.8.2017. године, почев од 4.8.2017. године, па надаље. На основу одредби члана 258 став 4 ЗКП оштећена Јелена Ћурувија Ћурица и оштећени Раде Ћурувија су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док су окривљени Радомир Марковић, Милан Радоњић, Мирослав Курак и Ратко Ромић на основу одредбе члана 261, 262 и 264 ЗКП обавезани да надокнаде трошкове кривичног поступка, чију ће висину утврдити суд посебим решењем, у року од 15 дана по правноснажности тог решења, као и на име паушала да плате износ од по 20.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

-Тужилаштво за организовани криминал, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и након одржаног претреса преиначи побијану пресуду тако што ће огласити кривим и осудити окривљеног Радомира Марковића, за кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 5 Кривичног законика, у подстрекавању, у вези са чланом 34 Кривичног законика, а окривљене Милана Радоњића, Мирослава Курака и Ратка Ромића, као саизвршиоце за кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 5 у вези са чланом 33 Кривичног законика, за радње извршења кривичног дела описане у оптужници Тужилаштва за организовани криминал Ктo.бр.22/14 од 29.12.2014. године и у погледу одлуке о казни тако што ће окривљене Радомира Марковића, Милана Радоњића, Мирослава Курака и Ратка Ромића осудити на казне затвора од по 40 година;

-окривљени Радомир Марковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, након одржане јавне седнице, на коју ће позвати њега, као и његове браниоце, донесе одлуку којом ће преиначити првостепену пресуду тако што ће га ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 5 Кривичног законика, у подстрекавању, у вези члана 34 Кривичног законика, на штету пок. Славка Ћурувије;

-... окривљеног Радомира Марковића, ..., због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду одржи јавну седницу на

коју ће је позвати, те донесе одлуку којом ће преиначити првостепену пресуду и њеног ... Радомира Марковића ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 5 Кривичног законика, у подстрекавању, у вези члана 34 Кривичног законика, на штету пок. Славка Ћурувије;

-бранилац окривљеног Радомира Марковића, адвокат Владимир Маринков, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичним санкцијама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, усвоји жалбу, побијану пресуду преиначи и окривљене ослободи од оптужбе **или да исту укине и отвори претрес пред већем другостепеног суда,** уз захтев да заједно са окривљеним Радомиром Марковићем буде обавештен о седници већа;

-окривљени Милан Радоњић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, као другостепени суд, првостепену пресуду преиначи и ослободи га од оптужбе за кривично дело које му је стављено на терет или да исту укине и отвори претрес и по одржаном претресу донесе ослобађајућу пресуду на основу доказа и закона, уз захтев да буде обавештен о седници другостепеног већа;

-бранилац окривљеног Милана Радоњића, адвокат Зора Добричанин Никодиновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, првостепену пресуду преиначи и окривљеног Милана Радоњића ослободи од оптужбе, уз захтев да заједно са својим браћеником буде обавештена о седници већа;

-бранилац окривљеног Мирослава Курака, адвокат Стеван Протић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду првостепену пресуду преиначи у односу на окривљеног Мирослава Курака тако што ће га ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 5 у вези са чланом 33 Кривичног законика, на штету пок. Славка Ћурувије у било ком статусу, извршиоца или саизвршиоца или пак да одржи претрес након којег ће у односу на окривљеног Мирослава Курака донети ослобађајућу пресуду, уз захтев да буде обавештен о седници већа;

-окривљени Ратко Ромић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, неправилне одлуке о кривичној санкцији и трошковима поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, као другостепени суд, првостепену пресуду преиначи и ослободи га од оптужбе или да отвори претрес и донесе пресуду на основу доказа, уз захтев да буде обавештен о седници већа и

-бранилац окривљеног Ратка Ромића, адвокат Зора Добричанин

Никодиновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, првостепену пресуду преиначи и окривљеног Ратка Ромића ослободи од оптужбе. Захтевала је да заједно са својим брањеником буде обавештена о седници већа.

Одговор на жалбу Тужилаштва за организовани криминал, поднели су:

-бранилац окривљеног Радомира Марковића, адвокат Владимир Маринков, наводећи разлоге због којих сматра да је иста неоснована;

-бранилац окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, адвокат Зора Добричанин Никодиновић, са предлогом да се иста одбије као неоснована, а захтевајући да заједно са брањеницима буде обавештена о седници другостепеног већа и

-бранилац окривљеног Мирослава Курака, адвокат Стеван Протић, са предлогом да Апелациони суд у Београду исту одбије као неосновану, те да првостепену пресуду преиначи у односу на окривљеног Мирослава Курака тако што ће га ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 5 у вези са чланом 33 Кривичног законика, на штету пок. Славка Ђурувије у било ком статусу, извршиоца или саизвршиоца или пак да одржи претрес након којег ће у односу на окривљеног Мирослава Курака донети ослобађајућу пресуду.

Изјашњење Тужилаштва за организовани криминал, јавна седница и претрес пред другостепеним судом

Тужилаштво за организовани криминал је поднеском Ктж.бр.13/22 од 06.04.2022. године, предложило да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу Тужиоца за организовани криминал и након одржаног претреса преиначи побијану пресуду Вишег суда у Београду, Посебног одељења К.По1.бр.73/20 од 02.12.2021. године, тако што ће огласити кривим и осудити окривљене и то: Радомира Марковића, за кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика, у подстрекавању у вези члана 34 Кривичног законика, а Милана Радоњића, Мирослава Курака и Ратка Ромића, као саизвршиоце за кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 у вези члана 33 Кривичног законика и то за радње извршења кривичног дела описане у оптужници Тужилаштва за организовани криминал Ктж.бр.22/14 од 29.12.2014. године.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је у складу са одредбама члана 447 став 2 ЗКП, одржао седницу већа у дане 5, 6. и 7.12.2022. године, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Миленка Мандића, браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Владимира Маринковића, окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића, а у одсуству уредно обавештеног окривљеног Радомира Марковића (прецизније наведено на записницима са седнице већа), на којој је

размотрио списе заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеним жалбама, у складу са одредбама члана 451 став 1 ЗКП, па је након оцене жалбених навода и предлога, навода и предлога из одговора на жалбу, а имајући у виду и писани предлог Тужилаштва за организовани криминал из претходно цитираног поднеска, те наводе присутних странака на седници већа, након већања и гласања дана 16. децембра 2022. године, одлучио да отвори претрес пред другостепеним судом, јер је у овом кривичном предмету пресуда већ једном укидана, а првостепени суд је и у поновљеном поступку учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 и 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, због којих није било могуће испитати правилност и законитост побијане пресуде, као и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП јер супротно одредби члана 462 став 3 ЗКП није поступио по налогу другостепеног суда и није отклонио неправилности на које је указано решењем Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1 По1 25/19 од 15.07.2022. године, што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде, а притом је и селективном оценом доказа у потпуности занемарио одређене чињенице које произлазе из изведених доказа, а које међусобно посматране пружају основ за другачије пресуђење.

На претресу одржаном у складу са одредбама члана 449 ЗКП у дане 06.03, 08.03, 28.03. и 29.03.2023. године, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Миленка Мандића, окривљеног Радомира Марковића и његовог браниоца, адвоката Владимира Маринкова, окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, бранилаца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића и адвоката Младена Џолића, оштећене Бранке Прпа и пуномоћника оштећених, адвоката Николе Баровића и адвоката Слободана Ружића, а у одсуству уредно обавештених оштећених Јелене Ђурувија Ђурица и Радета Ђурувије и пуномоћника, адвоката Рајка Даниловића (прецизније наведено у записницима са претреса по данима), окривљени Радомир Марковић, Милан Радоњић и Ратко Ромић су изнели своју одбрану, на основу одредбе члана 450 став 2 у вези члана 403, 405 и 406 ЗКП, извршен је увид у све доказе изведене пред првостепеним судом, поново је изведен доказ испитивањем сведока оштећене Бранке Прпа, сведока Милорада Улемека, Милоша Симовића и Александра Симовића, прочитани су решење Републичког јавног тужилаштва Ктр. бр. 1585/06 од 1.12.2006. године, извештај Министарства унутрашњих послова, Ресора државне безбедности од 21.11.2000. године, извештај БИА бр. 02-6854/1 од 10.04.2012. године, у вези са применом тајне контроле телефонских разговора и тајног праћења и осматрања према пок. Славку Ђурувији од стране некадашњег РДБ МУП Србије, записник о саслушању сведока Бранке Прпа од 11.01.2007. године, пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду Кри.П.бр. 32/2006, са преписом аудио снимка, записник о саслушању сведока В. Б. од 11.01.2007. године пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду Кри.П.бр. 32/2006, са преписом аудио снимка, записник о саслушању сведока Мирослава Марковића од 12.01.2007. године пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду Кри.П.бр. 32/2006, са преписом аудио снимка, записник о саслушању сведока Ђорђа Мартића од 12.01.2007. године пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду Кри.П.бр. 32/2006, са преписом аудио снимка, записник о саслушању сведока Милована Бркића од 12.01.2007. године пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду Кри.П.бр. 32/2006, са преписом аудио снимка, записник о

Радосављевића од 01.06.2007. године пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду Кри.П.бр. 32/2006, са преписом аудио снимка, записник о саслушању сведока Н. Р. од 14.06.2007. године пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду Кри.П.бр. 32/2006, са преписом аудио снимка, записник о саслушању сведока Љубише Драговића од 14.06.2007. године пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду Кри.П.бр. 32/2006, са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Милорада Улемека од 08.1.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Милоша Симовића од 10.1.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Дејана Миленковића од 31.1.2014.године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Миладина Сувајџића од 06.02.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Милована Попиводе од 13.02.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Милорада Брацановића од 13.02.2014. године, са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Б. П. од 26.2.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока односно оштећене Јелене Ћурувија Ђурица од 26.2.2014. године са преписом аудио снимка, записник са испитивања сведока Радована Божовића од 28.2.2014. године са преписом аудио снимка, записник са испитивања сведока Стевана Басте од 28.2.2014. године са преписом аудио снимка, записник са испитивања сведока Франка Симатовића од 05.03.2014. године са преписом аудио снимка, записник са испитивања сведока Јовице Станишића од 05.03.2014. године са преписом аудио снимка, записник са испитивања сведока Предрага Гикића од 06.03.2014. године са преписом аудио снимка, записник са испитивања сведока Бранка Црног од 07.3.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Стевана Никчевића од 27.3.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Владимира Николића од 31.3.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Бранка Важића од 08.4.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Драгана Кеџмана од 10.04.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока К. Д. од 10.04.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Ратка Љубојевића од 13.5.2014. године са преписом аудио снимка, записник са испитивања сведока Небојше Соковића од 14.5.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока-оштећене Бранке Прпе од 16.05.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Драгана Којадиновића од 2.6.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Владана Динића од 3.6.2014. године са преписом аудио снимка, записник о испитивању сведока Душана Михајловића од 4.6.2014. године са преписом аудио снимка и извршен је увид у носаче података из депозита Вишег суда у Београду – Посебног одељења за организовани криминал, а ради утврђења шта се у депозиту суда налази.

Сви остали предлози су одбијени и то:

-предлог заменика Тужиоца за организовани криминал да се прочитају изјаве Цвијетина Милинковића од 05.11.2000. године и 14.02.2001. године и допуна изјаве од 21.07.2001. године, изјава Зорана Павића од 14.11.2000. године, 14.02.2001. године и допуна изјаве од 28.02.2001. године и изјава од 23.07.2001. године, изјава Радована Божовића од 15.11.2000. године, од 14.02.2001. године и допуна изјаве од 21.07.2001. године, записник са изјавом Драгана Павића од 14.11.2000. године, изјава од

14.02.2001. године и допуна изјаве од 28.02.2001. године, записник са изјавом Саше Ђурђевића од 16.11.2000. године и његова изјава од 16.02.2001. године, записник са изјавом Ратка Љубојевића од 14.11.2001. године и његова изјава од 14.02.2001. године и допуна изјаве од 28.02.2001. године, као и изјава од 21.07.2001. године и допуна изјаве од 26.07.2001. године, записник са изјавом С. Ј. од 16.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Александра Радосављевића од 15.11.2001. године и његова изјава од 14.02.2001. године и 15.02.2001. године, записник са изјавом Светозара Мирчевића од 16.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Небојше Грујића од 16.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Небојше Соковића од 14.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, затим допуна изјаве од 22.07.2001. године, записник са изјавом Д. Б. од 15.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Горана Милутиновића од 16.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Небојше Васића од 16.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Ивана Покрајца од 15.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Предрага Кривокуће од 17.11.2000. године и његова изјава од 15.02.2001. године, као и допуна изјаве од 28.02.2001. године, записник са изјавом Драгана Бакшуновића од 16.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Владе Стевовића од 15.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Предрага Николића од 17.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Саше Јојића од 16.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, записник са изјавом Љубише Драговића од 15.11.2000. године и његова изјава од 14.02.2001. године, од 28.01.2001. године и допуна изјаве од 02.03.2001. године, изјава Стевана Басте од 14.02.2001. године и 18.07.2001. године, изјава Жарка Михаиловића од 03.03.2001. године и допуна изјаве од 18.07.2001. године, изјава Александра Никитовића од 03.03.2001. године, изјава Предрага Гикића од 01.08.2001. године и 15.02.2001. године, изјава Оливере Антонић Симић од 15.02.2001. године, изјава М. Н. од 16.02.2001. године, изјава Марка Жарковића од 03.03.2001. године и допуна његове изјаве од 15.03.2001. године, изјава П. П. од 13.04.2001. године, изјава Душана Маричића од 19.04.2001. године, изјава Зорана Павковића од 16.04.2001. године и изјава Бранка Црног од 09.05.2001. године.

Овакву одлуку другостепени суд је донео јер је о овом предлогу првостепени суд већ одлучивао решењем К.По1.бр.61/2014 од 24.04.2015.године, тако што је предметне изјаве и записнике издвојио из списка из разлога што су у њима садржана обавештења која су овлашћена службена лица Ресора државне безбедности прикупила од грађана на захтев јавног тужиоца, у складу са одредбама члана 151 став 2 тада важећег ЗКП, те самим тим, исте не могу бити доказ у кривичном поступку нити се на њима може заснивати судска одлука. Решењем Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал Кж2 По1 бр.182/15 од 15.05.2015 године, одбијена је жалба заменика Тужиоца за организовани криминал, наведено решење је правноснажно, а другостепено веће у свему прихвата аргументацију изнету како у првостепеном тако и у другостепеном решењу везано за издвајање ових доказа;

-предлог заменика Тужиоца за организовани криминал да се прочитају текст објављен у “Политици експрес”, “Турувија дочекао бомбе”, аутора Мирослава

Марковића, као и текст “Писмо председнику” објављен у броју 13 “Европљанина” од 19.09.1998. године, аутора Славка Ђурувије и Александра Тијанића, јер је веће нашло да се ради о субјективним ставовима које су аутори изнели, а који не могу бити од утицаја на одлучивање у овој кривичноправној ствари;

-предлог браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Владимира Маринкова, са којима се сагласила и бранилац окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, адвокат Зора Добричанин Никодиновић да се из списка предмета издвоје записници о саслушању сведока и то: сведока Миладина Сувајџића од 06.02.2014. године, сведока Милована Попиводе од 13.02.2014. године, сведока Милорада Брацановића од 13.02.2014. године, сведокиње Б. П. од 26.02.2014. године, оштећене Јелене Ђурувија од 26.02.2014. године, сведока Радована Божовића од 28.02.2014. године, сведока Стевана Басте од 28.02.2014. године, сведока Предрага Гикића од 05.03.2014. године, сведока Бранка Црног од 07.03.2014. године, сведока Славише Арсића од 19.03.2014. године, сведока Зорана Станковића од 19.03.2014. године, сведока Владимира Николића од 31.03.2014. године, сведока Стевана Никчевића од 27.03.2014. године, сведока Бранка Важића од 26.08.2014. године, сведока Ратка Љубојевића од 13.05.2014. године, сведока Небојше Соковића од 14.05.2014. године, оштећене Бранке Прпа од 16.05.2014. године, сведока Драгана Којадиновића од 02.06.2014. године, сведока Душана Михаиловића од 04.06.2014. године, сведока Владана Динића од 03.06.2014. године, сведока Франка Симатовића од 05.03.2014. године, сведока Јовице Станишића од 05.03.2014. године, сведока Драгана Кецмана од 10.04.2014. године, сведока К. Д. од 10.04.2014. године, сведока Дејана Миленковића од 31.01.2014. године, јер је веће нашло да нема разлога за издвајање ових доказа, будући да је на основу члана 300 ЗКП донета одлука о испитивању ових сведока, те су њихови искази дати у складу са законом, те нема разлога за њихово издвајање из списка. Приликом доношења одлуке о овом предлогу, другостепено веће је имало у виду и да су испитивању ових сведока у истрази присуствовали окривљени Милан Радоњић и Ратко Ромић, а у више наврата и окривљени Радомир Марковић, као и да су сведоци саслушани и на главном претресу када је окривљени Радомир Марковић могао да поставља питања, те налази да нема основа за издвајање записника о саслушању и то: сведока Зорана Станковића, зато што је исти испитан на записнику Кти.3/14 – 19.03.2014. године, у присуству бранилаца окривљених, као и у присуству окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића; сведока Славише Арсића, који је испитан пред истим присутним лицима на записнику Кти.3/14 – 19.03.2014. године; сведока Миладина Сувајџића, зато што је испитан у присуству браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Душана Машића и адвоката Владимира Маринкова и окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића на записнику Кти.3/14 – 06.02.2014. године; сведока Владимира Николића, који је испитан на записнику Кти.3/14 – 31.03.2014. године, у присуству свих окривљених, дакле, и у присуству окривљеног Радомира Марковића, који је доведен из КПЗ и у присуству њихових бранилаца; сведока Бранка Важића, који је испитан на записнику Кти.3/14 од 08.04.2014. године, у присуству окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, као и браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Владимира Маринкова и у присуству осталих бранилаца, те пуномоћника оштећених, док се окривљени Радомир Марковић, који је позван преко КПЗ, изјаснио да не жели да присуствује испитивању сведока; сведока Драгана Кецмана, испитаног на записнику Кти.3/14 од 10.04.2014. године, у присуству окривљеног Радомира

Марковића, који је доведен из КПЗ, Милана Радоњића и Ратка Ромића, као и њихових бранилаца адвоката Душана Машића, Зоре Добричанин Никодиновић и Стевана Протића; сведока К. Д, испитаног на записнику Кти.3/14 дана 10.04.2014. године, у присуству свих окривљених, дакле, и окривљеног Радомира Марковића, који је доведен из КПЗ, њихових бранилаца и пуномоћника оштећених; сведока Милана Попиводе, испитаног на записнику Кти.3/14 дана 13.02.2014. године, у присуству окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Владимира Маринкова, браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића и пуномоћника оштећених; сведока Милорада Брацановића, испитаног на записнику Кти.3/14 дана 13.02.2014. године, у присуству окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, бранилаца адвоката Владимира Маринкова, Стевана Протића, Зоре Добричанин-Никодиновић и пуномоћника оштећених; сведока Б. П. П, испитане на записнику Кти.3/14 дана 26.02.2014. године, у присуству браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Владимира Маринкова, браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића, у присуству окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, као и и пуномоћника оштећених; сведока Јелене Ћурувија, испитане на записнику Кти.3/14, у присуству истих лица дана 26.02.2014. године; сведока Франка Симатовића, испитаног на записнику Кти.3/14 дана 27.02.2014. године, у присуству бранилаца адвоката Владимира Маринкова, Душана Машића, Стевана Протића, Зоре Добричанин-Никодиновић, Михајла Бакрача, браниоца сведока Франка Симатовића пред Хашким трибуналом и пуномоћника оштећених; сведока Радована Божовића, испитаног на записнику Кти.3/14 дана 28.02.2014. године, у присуству браниоца, адвоката Владимира Маринкова, Стевана Протића, Зоре Добричанин-Никодиновић, пуномоћника оштећених и у присуству окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића; сведока Стевана Басте, испитаног на записнику Кти.3/14 дана 28.02.2014. године, у присуству бранилаца адвоката Владимира Маринкова, Стевана Протића, Зоре Добричанин-Никодиновић, пуномоћника оштећених и окривљеног Милана Радоњића; сведока Франка Симатовића, испитаног на записнику Кти.3/14 дана 05.03.2014. године, у присуству бранилаца адвоката Душана Машића, Владимира Маринкова, Стевана Протића, Зоре Добричанин-Никодиновић, пуномоћника оштећених и окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића; сведока Јовице Станишића, који је према записнику Кти.3/14 дана 05.03.2014. године, у присуству бранилаца адвоката Владимира Маринкова, Стевана Протића, Зоре Добричанин-Никодиновић и окривљеног Ратка Ромића, одбио да сведочи; сведока Предрага Гикића, испитаног на записнику Кти.3/14 дана 05.03.2014. године, у присуству бранилаца адвоката Владимира Маринкова, Стевана Протића, Зоре Добричанин-Никодиновић, пуномоћника оштећених и окривљеног Ратка Ромића; сведока Бранка Црног, који је испитан на записнику Кти.3/14 од 07.03.2014. године, у присуству бранилаца адвоката Владимира Маринкова, Стевана Протића, Зоре Добричанин-Никодиновић и окривљених Милана Радоњић и Ратка Ромића; сведока Стевана Никчевића, испитаног на записнику Кти. 3/14 од 27.03.2014. године, у присуству браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Владимира Маринкова, браниоца окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, пуномоћника оштећених адвоката Слободана Ружића, адвоката Николе Баровића и адвоката Гордане Лозналијевић Даниловић, по заменичком пуномоћју за адвоката Рајка Даниловића, као и окривљених Радомира Марковића,

Милана Радоњића и Ратка Ромића; сведока Ратка Љубојевића, испитаног на записнику Кти. 3/14 од 13.05.2014. године, у присуству браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Владимира Маринкова, окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића и пуномоћника оштећених адвоката Слободана Ружића и адвоката Гордане Лозналијевић Даниловић, по заменичком пуномоћју за адвоката Рајка Даниловића, пуномоћника оштећеног Јове Ђурувије и адвоката Николе Баровића, пуномоћника оштећене Бранке Прпа; сведока Небојше Соковића, испитаног на записнику Кти.бр. 3/14 од 19.03.2014. године, у присуству браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Владимира Маринкова и окривљеног Ратка Ромића, браниоца окривљених Ратка Ромића и Милана Радоњића, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића и пуномоћника оштећених, адвоката Рајка Даниловића и адвоката Николе Баровића, док су окривљени Радомир Марковић и Милан Радоњић изјавили да не желе да присуствују испитивању сведока; сведока Бранке Прпа, која је испитана на записнику Кти.бр. 3/14 од 16.05.2014. године, у присуству свих окривљених, као и њихових бранилаца, адвоката Владимира Маринкова, Зоре Добричанин-Никодиновић и Стевана Протића, као и пуномоћника оштећених, адвоката Гордане Лозналијевић-Даниловић, адвоката Николе Баровића и адвоката Владимира Гајића, по заменичком пуномоћју за адвоката Слободана Ружића; сведока Драгана Којадиновића, испитаног на записнику Кти. 3/14 од 02.06.2014. године, у присуству окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, која је оправдала изостанак адвоката Владимира Маринкова, браниоца окривљеног Радомира Марковића, који је обавештен о испитивању сведока, у присуству браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића и у присуству пуномоћника адвоката Гордане Лозналијевић Даниловић по заменичком пуномоћју адвоката Николе Баровића; сведока Владана Динића, испитаног на записнику Кти. 3/14 од 03.06.2014. године, у присуству окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, док је окривљени Радомир Марковић обавештен, али је изјавио да неће да присуствује испитивању, као и у присуству браниоца окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, у присуству бранилаца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Душана Машића и адвоката Владимира Маринкова, као и пуномоћника оштећених адвоката Гордане Лозналијевић Даниловић, по заменичком пуномоћју за адвоката Рајка Даниловића; сведока Душана Михајловића, испитаног на записнику Кти. 3/14 од 04.06.2014. године, у присуству свих окривљених и њихових бранилаца и у присуству пуномоћника оштећених, адвоката Гордане Лозналијевић Даниловић и сведока Дејана Миленковића, испитаног на записнику Кти. 3/14 од 31.01.2014. године, у присуству окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић, као и бранилаца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Душана Машића и адвоката Владимира Маринкова, као и браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића;

-предлог браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Владимира Маринкова да се из списка предмета издвоје искази сведока Милорада Улемека од 08.01.2014. године, сведока Милоша Симовића од 10.01.2014. године и Александра Симовића од 10.01.2014. године.

Наведени предлози су неосновани, јер је суд ценио члан 300 ЗКП, и чињеницу да су саслушању наведених сведока присуствовали поједини браниоци, као и да су приликом саслушања били присутни и поједини окривљени, те и другостепени суд налази да су записници о саслушању претходно именованих сведока сачињени у складу са свим одредбама и тада и сада важећег ЗКП, те нема основа да буду издвојени из списка;

-предлог браниоца окривљеног Радомира Марковића, адвоката Владимира Маринкова, који је подржала и бранилац окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, адвокат Зора Добричанин-Никодиновић, а којем се придружио и окривљени Ратко Ромић да се издвоје телекомуникације односно да се из списка предмета издвоје писани докази и то захтев МУП-а УКП, Стр.пов.168/13-66 од 22.04.2013.године, реверс Телекома Србија, потврда о привремено одузетим предметима МУП-а Републике Србије, УКП, 03/4 Ку 6679/99 од 17.04.2013. године, допис Теленора број 287/116/13 од 26.04.2013. године, допис МУП-а Републике Србије, УКП 03/4, Стр. пов 168/13-75 од 09.05.2013.године, са ЦД-ом, налог специјалног тужилаштва СТР пов С 105/04 од 17.01.2012.године, допис Вишег суда у Београду, Посебног одељења Кри-По1 број 137/11 од 17.03.2013. године, са вештачењем и извештајем МУП-а Републике Србије, ДП, УКП, Стр.пов.168/13-21 од 06.03.2013.године, са два ДВД-а са прилозима од 1 до 5, као и прилози вештачења од 6 до 17, службена белешка МУП-а Републике Србије, ДП, УКП, 03 стр.пов.544/11-40 од 09.11.2011.године, налог број 0801-354597/1 од 14.11.2011.године Телеком Србије, записник о примопредаји број 0801 од 22.11.2011.године „Телеком Србије“, допис МУП-а Републике Србије, ДП, УКП 03 Стр.пов.544/11-43 од 22.11.2011.године, означен као достава трака и ЦД-а, записник о примопредаји број 0801 од 22.11.2011. године „Телеком Србије“, службена белешка МУП-а Републике Србије, ДП, УКП 03 Стр.пов.544/11-44 од 23.11.2011. године, извештај МУП-а Републике Србије, УКП, 03 Стр.Пов 544/11-47 од 28.11.2011. године, потврда о привремено одузетим предметима МУП-а Републике Србије, ДП, УКП, 03 Стр.Пов 544/11-46 од 25.11.2011. године, потврда о привремено одузетим предметима МУП-а Републике Србије, ДП, УКП, 03 Стр.Пов 544/11-45 од 22.11.2016. године, службена белешка Тужилаштва за организовани криминал Стр.пов. С105/04 од 16.12.2011. године, мејл списак свих запослених у „Телекому Србије“, допис означен као достава оперативних извештаја МУП-а Републике Србије, ДП, УКП, 03 Стр.Пов 544/11-73, извештај МУП-а Републике Србије, ДП, УКП, 03 Стр.Пов 544/11-96 од 17.09.2012. године, записник о претресању опреме на којој се чувају електронски записи МУП-а Републике Србије, Дирекције Полиције, УКП, Службе за специјалне истражне методе 03/4-8, број 948/13 од 10.02.2013. године, са прилозима, записник о претресању опреме на којој се чувају електронски записи МУП-а Републике Србије, Дирекције Полиције, УКП, Службе за специјалне истражне методе, Одељења за електронски надзор, Одсек за прикупљање и обраду дигиталних доказа 03/4-8, број 948/13 од 10.12.2013. године, са прилогом А и прилогом Б, допис БИА-е, Кабинет директора, број 12-10410 од 21.03.2014. године са једним компакт диском мапе града Београда, са утврђеним локацијама базних станица мобилне телефонске мреже 063 и усмерењима њихових хелија током априла 1999. године у електронском облику и у папирном облику такозване мапе, допис УКП, МУП-а Републике Србије 03/4-8, Стр.пов.736/14 од 12.02.2014. године и Службе за специјалне и истражне методе 03/4-8, Стр.пов.736/14 од 12.02.2014. године, са запечаћеним носачима података према попису

наведеном у прилогу који је достављен уз допис БИА СП број 12- 4754 од 11.02.2014. године, СТ 1025/2-1025/8 и екстерни хард диск АДАТА 1 ТБ који се налази у списима предмета на страници 1026, допис који представља претрес мобилних телефона, СИМ картица и USB материја од стране МУП-а Републике Србије, Дирекције Полиције, УКП, Службе за специјалне истражне методе, 03/4-8, Стр.пов.994/14 од 22.04.2014. године, извештај МУП-а Републике Србије, Дирекције Полиције, УКП, Службе за специјалне истражне методе, Одељења за електронски надзор, о прикупљању података из мобилних телефона и СИМ картица број 03/4-8 СП 994/14 од 22.04.2014. године, са два ЦД-а, допис који представља претрес мобилних телефона и СИМ картица обављен од стране МУП-а Републике Србије, Дирекције Полиције, УКП, Службе за специјалне истражне методе, 03/4-8, Стр.пов 849/14 од 22.04.2014. године, извештај МУП-а Републике Србије, Дирекције Полиције, УКП, Службе за специјалне истражне методе, Одељења за електронски надзор, број 03/4-8, СП 849/14 од 22.04.2014. године, о прикупљању података из мобилног телефона, СИМ картица и таблета, као и записник о претресању опреме на којој се чувају електронски записи БИА са четири ДВД и запечаћена кутија са носачима података, допис МУП-а, Управе за борбу против организованог криминала, Одељења за борбу против организованог опшег криминалитета "О"стр.пов. број 230-269/05 од 20.07.2005. године, извештај о преснимавању форензичке анализе и прегледу похрањених података остварених у телефонском саобраћају од 12.02.2012. године, потписан од стране Дејана Јаблановића, В. Ђ. и Драгана Кеџмана, са седамнаест прилога који су достављени у папирном и електронском облику, који садржи извештај у Excel-у и шематске приказе и један ДВД са садржином и евиденцијом оствареног телефонског саобраћаја у периоду од 09. до 12.04.1999. године. По налажењу другостепеног већа, овај предлог је неоснован, јер су наведени докази прибављени и сачињени у складу са законом, а другостепени суд прихвата и наводе из одлуке Апелационог суда у Београду, Посебног одељења од 29.06.2018.године, у погледу законитости доказа;

-предлози да се обави радња суочења испитаних сведока Ратка Љубојевића и Небојше Соковића, да се изврши увид у фототип телеграма генерала Ојданића Команди Треће Армије од 17.04.1999. године, да суд службеним путем прибави евиденција уласка у војни објекат „Караш“ на дан 17.04.1999. године, да се изврши увид у књигу Драгољуба Ојданића „Од села Равне до Хага“ животопис и то у стране 752, 753, 786, 787, 959 и 960, да се изврши увид у књигу Радомира Марковића „Сећања“ од стране 146 до 148, увид у интервју Небојше Павковића у магазину „Сведок“ од 26.12.2017. године, да се од БИА прибаве подаци о локацији канцеларије Франка Симатовића, у којој се згради налазила његова канцеларија у периоду од почетка бомбардовања СРЈ, дакле, од 24. марта 1999. године па до тренутка док та зграда није бомбардована, који предлог је изнео окривљени Милан Радоњић. Веће је одбило ове предлоге имајући у виду да наведене изјаве односно наводи аутора представљају изношење субјективних закључака и ставова лица која су се у овим књигама изјашњавала. Такође, имало је у виду и да би извођење предложених доказа само утицало на дужину односно трајање овог кривичног поступка, а не и на другачије одлучивање другостепеног суда, јер су током доказног поступка другим изведеним доказима чињенице чије се доказивање предлаже несумњиво утврђене;

-предлог браниоца окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, адвоката Зоре

Добричанин-Никодиновић да се у својству сведока испита Василије Мијовић, потписник службене белешке од 03.04.2000. године, јер наведени предлог пре свега није истакнут у жалби, а по налажењу већа, бранилац није идентификовао сведока, не зна његову адресу, као ни да ли је сведок још увек у животу, те је исти одбијен у смислу члана 395 став 4 тачка 3 ЗКП; предлог да се прибаве записи са видео камера просторија ходника Тужилаштва за организовани криминал, за период од јануара 2013. године до краја фебруара 2014. године, јер овај доказ није од утицаја на одлучивање у овој кривичној ствари, и у смислу члана 395 став 4 тачка 2 ЗКП усмерен је на чињенице које нису предмет доказивања (члан 83 став 1 и 2 ЗКП) у овом кривичном поступку; предлог да се прибави исказ који је Дејан Миленковић Багзи дао у тренутку када је стицао статус сведока сарадника, у предмету за убиство премијера, јер је реч о доказу који је усмерен на доказивање чињеница које нису предмет доказивања (члан 83 став 1 и 2 ЗКП) у овом кривичном поступку, предлог да се од Тужилаштва за организовани криминал прибави USB, а везано за допис од 3.10.2010. године, односно извештај ко је сачинио тај USB, по чијем налогу, шта је све садржао тај USB и ко је одлучио односно одобрио да се тај USB преда И. П. из Безбедносне информативне агенције и у коју сврху, јер је реч о доказу који је усмерен на доказивање чињеница које нису предмет доказивања (члан 83 став 1 и 2 ЗКП), а односи се на овлашћења јавног тужиоца у предистражном и истражном поступку по Закону о јавном тужилаштву и Закону о кривичном поступку, о чему се заменик Тужилаштва за организовани криминал изјашњавао на претресу и појаснио да је USB једно од бројних помоћних техничких средстава које је користио у раду приликом обраде овог предмета; предлог да се упути захтев Тужилаштву за организовани криминал да се изјасни о извештају БИА од 2013. године будући да је овај захтев на претресу предочен заменику Тужиоца за организовани криминал Миленку Мандићу, који се изјаснио да о овом извештају зна колико и председник већа у овом предмету, односно да не зна ништа, а притом и да из списка произлази да је повучен овај предлог за предузимање истражне доказне радње од 28.11.2013. године; затим предлог да се изврши реконструкција догађаја на лицу места на исти дан – 11. април 2023. године, у исто време, јер је реч о доказу који с обзиром на дужину трајања кривичног поступка, не може бити од утицаја на одлучивање, а није ни наведен у жалби, те је по налажењу већа, у смислу члана 395 став 4 тачка 3 ЗКП усмерен на одуговлачење поступка; предлог да се испита сведок Раде Ћурувија, будући да ће се његов исказ прочитати сагласно члану 406 став 1 тачка 1 ЗКП, с обзиром да је његов долазак из Америке знатно отежан, као и предлог да се прибави податак по чијем захтеву, од када и из којих разлога је прислушкиван сада пок. адвокат Миша Огњановић, јер се ради о доказу који је усмерен на доказивање чињеница које нису предмет доказивања у овом предмету (члан 395 став 4 тачка 2 ЗКП);

-предлог окривљеног Милана Радоњића да се од БИА из књиге евиденције улаза у Осмој управи или евентуално у Десетој управи, затражи књига улазака у зграду Друге управе у периоду од 25. до 31. март 1999. године и да се од БИА и ЦРДБ Београд Аналитичког фонда затраже подаци о било каквом ангажовању Јединице за специјалне операције у периоду март-април 2000. године на територији града Београда на Чукарици, односно за цео период 2000. године, почев од 1. јануара до 4.октобра. По налажењу већа, ради се о доказима који су очигледно усмерени на одуговлачење поступка у смислу члана 395 став 4 тачка 3 ЗКП, а усмерени су и на доказивање чињеница које су већ утврђене током доказног поступка изведеним доказима, те

извођење предложених доказа не би било од утицаја на другачије одлучивање другостепеног суда;

-предлози браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Младена Цолића, да се изврши увид у списе Кти.3/14 у стране 2756, 2757, 2758, 2759, 2760 и 2766 и да се изведе као доказ допис Тужилаштва за организовани криминал Стр.Пов.С.105/04 од 12.6.2014. године, упућен организацији – НАТО Алијанси, с обзиром да се ради о доказу који је усмерен на доказивање чињеница које нису предмет доказивања (члан 83 став 1 и 2 ЗКП), посебно што по наведеном захтеву НАТО Алијанса није ни доставила одговор.

О предлогу да се службеним путем затражи извештај од МУП Републике Србије, да ли је у време инкриминисаног догађаја окривљени Мирослав Курак био припадник РДБ, овај суд није одлучивао из разлога што је чињеница да се ради о бившем припаднику РДБ на претресу дана 6.3.2023. године, учињена неспорном, будући да се заменик тужиоца за организовани криминал Миленко Мандић сагласио да у време извршења кривичног дела које је предмет оптужбе, окривљени Мирослав Курак није био припадник РДБ.

Окривљени Радомир Марковић, Милан Радоњић и Ратко Ромић су на претресу изнели своју одбрану тако што су остали при наводима из досадашњег тока поступка.

Износећи одбрану пред Тужилаштвом за организовани криминал, окривљени Радомир Марковић се изјаснио да није извршио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет. Навео је да је за начелника РДБ постављен негде крајем октобра месеца '98. године и то на предлог Министра унутрашњих послова, док је коначну одлуку донела тадашња Влада, те да он лично ни у ком случају није био срећан таквим напредовањем, а објаснио је и да он није био први избор, већ да је начелник требао да буде Никола Ћурчић који је у то време био директор Института безбедности. Међутим, с обзиром да је пар година раније доживео саобраћајну незгоду и био делимично инвалид и ходао са штаком, изјаснио се да због физичких проблема не може да обавља послове начелника, те да би било добро да то буде неко млађи и јачи. Будући да су Јовици Станишићу тада импутирали неке везе са страним обавештајним службама, до промене начелника је дошло буквално у једном дану, те је стављен пред свршен чин, или да прихвати предлог о наименовању или да напусти Службу. Уз наговор Ћурчића, који му је обећао да ће му бити од велике помоћи, прихватио је предлог, инсистирајући да се он више бави оперативним радом везано за Косово, а да се Ћурчић, као његов заменик, бави осталом оперативом. Објаснио је и да се начелници не баве оперативним пословима, већ да они потписују и одговарају за оне послове које су потписали, док се оперативом баве заменици. По доласку на ново радно место, затекао је Д. Р, који је био један од помоћника, а ту су били и Франко Симатовић, Бранко Црни, као и Стеван Никчевић, који је био заменик начелника Београдског центра. Највише је сарађивао са Николом Ћурчићем као замеником, а посао се одвијао тако што су се одржавали колегијуми начелника, где су долазили помоћници, начелници управа и саветници и сва та лица је организовао Никола Ћурчић, позивао их, док је он сарађивао само са помоћницима и начелницима управа и саветницима на колегијуму. Навео је да је сарађивао и са Миланом Радоњићем, када је постављен на место начелника

Београдског центра, да Милорад Улемек звани Легија, није био члан колегијума, већ да је он био командант Јединице за специјалне операције и да је долазио само када је имао неку потребу, с тим да је морао да се претходно најави, а потреба се односила на нека материјална и организациона питања која су морала да се решавају. Изузетно, уколико је заиста постојао неки од проблема везано за рад Јединице за специјалне операције и ако се тај проблем разматрао на колегијуму начелника, Милорад Улемек је тада био позван да то изнесе на колегијуму, али је то било једном или два пута. Углавном је на колегијумима било разговора о проблемима које су износили помоћници и начелници управа, који су подносили извештаје из области коју покривају и то су били проблеми везани за унутрашњи и спољни рад Службе, тероризам, али везани и за техничке проблеме, материјалне проблеме и припремање појединих акција. Током његовог мандата дошло је до појединих промена на руководећим местима, па је тако из Јавне безбедности дошао С. М, који је био његов помоћник, затим Павић, који је постављен за начелника Деветог одељења, а зна да је био промењен и начелник везе. Све те промене су биле у договору са Министром унутрашњих послова јер је једино он могао да потпише одлуку о постављењу лица на појединим местима у РДБ. Посебно је истакао да је постојао један период када РДБ није био у саставу Министарства унутрашњих послова, када је Јовица Станишић, на лични захтев, добио решење Владе Србије, да у свом раду одговара директно Влади, а након његовог постављења на место начелника, Ресор је био одвојен од Министарства унутрашњих послова и био у надлежности Министра, коме је и сам окривљени одговарао за свој рад, док је Јовица Станишић одговарао директно Влади и Председнику. Кадровска решења у том периоду углавном је доносио Ћурчић, који је једно време био секретар министарства, у чијој надлежности је била и Јавна и Државна безбедност, тако да је он познавао кадрове и углавном је поштовао његове предлоге, с обзиром да није било разлога да му не верује. Никола Ћурчић је на крају постављен на место начелника XII управе за контраобавештајну заштиту службе, што је конкретно значило да је обављао функцију контролора службе и њега лично, заменика и директора Института безбедности. Што се тиче Милана Радоњића, навео је да је он био избор Николе Ћурчића, да је тај предлог прихватио, с обзиром да му је објаснио да познаје Радоњића, и то како њега, тако и његову породицу, и ту даље он није имао шта да дода, јер је имао велико поверење у Николу Ћурчића, који је био старији и искуснији од њега, с тим да је појаснио да није знао шта је конкретно била одлука самог Николе Ћурчића, а шта је њему био налог, с обзиром да је његов брат Вељко био директор Беобанке, у којој је прво запослење нашао Слободан Милошевић, те одатле потиче и фамилијарно пријатељство између породица Ћурчић и Милошевић. Објаснио је да је Јовица Станишић на место својих помоћника и неких начелника управе, поставио људе који су отишли у пензију и из пензије их активирао, а по његовом доласку на чело РДБ постигнут је договор да пензионисани радници обављају посао до истека уговора, а да се потом на њихова радна места постављају други кадрови. Посебно је уважавао предлог оних којима руководилац треба да руководи, јер је његов принцип био да ако тим људима наметне некога ко не буде прихваћен, онда ни Служба не може да функционише, како лично није знао све људе из РДБ веровао је у избор Николе Ћурчића јер их је познавао. Објаснио је и да су по бомбардовању од стране НАТО, сви објекти Државне безбедности били гађани, те да је добар део њих сравњен са земљом. С обзиром да нико није имао искуства у таквој врсти ратовања, сви су били затечени, те прво што су се договорили је да се изместе сви оперативни радници из објеката у

којима су били до тада, јер се претпостављало да су они као такви познати непријатељу и да ће бити мета дејства авијације. Стога је требало пронаћи резервне објекте како би успели да избегну погибију људи, а с обзиром да је зграда Државне безбедности у Кнеза Милоша прва гађана, људи су измештани и тако се начелство "сељакало" са делом Службе. Једно време су били лоцирани у Индијској резиденцији на Дедињу, после тога су били на неком броду на Дунаву укотвљеном у близини хотела «Југославија», затим у једној кући на Сењаку у близини «Звездиног» стадиона, што је јасно показивало да се локација мењала сваких 10, 15 дана, јер је било информација да непријатељ буквално тражи начелство Државне безбедности. Навео је и да је у том периоду или спавао у Штабу, а имао је и једну кућу Владе Србије на располагању и један оперативни стан, где је преко дана могао да оде да одспава, с обзиром да се ноћу радило и чекало бомбардовање. Истакао је и да је у том периоду написао Упутство о забрани коришћења мобилних телефона у службене сврхе, како непријатељ не би могао да их прислушкује, као и да је и само функционисање Службе било доста проблематично, због отежане комуникације и учестале промене места боравка. Тада су постојале телефонске линије тзв.специјали, међутим, подаци су се размењивали углавном усмено или путем курира, те налози за оперативно поступање преко телефона нису давани, с обзиром да су телефонски разговори били прислушкивани од стране непријатеља. Навео је да није имао никакву командну функцију над било каквим оперативним дејствима на Косову, објашњавајући да је ЈСО војнички говорећи, била потчињена Војсци и Јавној безбедности, а што се тиче комуникације са Милорадом Улемекком, који је био на челу ЈСО, објаснио је да је једном приликом дошао са картом како би добио информације везано за одређена дејства и том приликом се са њим сукобио, објашњавајући да не могу људи да се малтретирају, с обзиром да је Улемек примењивао одређене мере које је научио у Легији странаца где је био на обуци. Објаснио је и да је тај контакт са Улемекком био у Индијској резиденцији, да је Улемек једноставно бануо, без најаве, да није знао како је дошао са Косова за Београд, наводећи да, колико он зна, у том периоду није било летења, мада је Улемек рекао да је долетео, иако је убеђења да је дошао возилом и то у некаквом ципу са пратиоцем, тачније, са још двојицом људи поред њега. Није веровао у приче да је Легија дошао хеликоптером, јер је то, по њему, било немогуће. Истакао је да за време НАТО агресије није имао никакав контакт са медијима, већ да се тиме бавио неки М, који је формирао некакву Службу за информисање и баш у тој групи је био Мањготић и они су давали некакве информације, комуницирали са медијима, притом је објаснио да то није било на нивоу РДБ, већ више политички, с обзиром да је Матић био функционер ЈУЛ-а. Познато му је да су у том периоду Драган Хаџи Антић и Милановић креирали мишљења и ставове, писали информације за Дневник, али ни њих двојица нису ништа тражили од њега, нити се он у то писање и давање информација мешао. Оно што му је познато је то да су у време бомбардовања разматрани извештаји из страних медија за које је у Служби била задужена Аналитика, али се тај медијски рат водио изван РДБ. Зна да је са Војском био постигнут некакав договор да се ометају радио станице уређајима за ометање и да се на тај начин онемогућава коришћење информација страних медија и на крају, да пре 05. октобра није добијао никакве налоге ни од кога, а да се радило о нечем незаконитом.

При овој одбрани остао је и на главном претресу у ранијем поступку; наводи да се све оно што му због чега је оптужен базира на изјавама сведока који су нешто од

некога чули или су негде нешто прочитали у новинама, па онда имају неко своје мишљење о томе, те да је суштински циљ оптужнице био једино да буду осуђени руководиоци Државне безбедности, да се та теза провлачи кроз више судских процеса у којима се настојало да све оно што се лоше догодило у Србији оптужи тадашња власт, а будући да је власт била директно везана за Државну безбедност која је радила по налогу државне власти, поступцима против руководиоца Државне безбедности се давала ретроактивна аболиција за све злочине што су почињени према Србији. Навео је и да је једини непосредни сведок у овом судском поступку оштећена Бранка Прпа, која је била врло децидна у изјави да убица Славка Ћурувије, за кога тужилаштво тврди да је Мирослав Курак, уопште не одговара личном опису лица које је тог дана пуцало у Славка Ћурувију. Оптужница је према његовим наводима, заснована искључиво на претпоставкама и инсинуацијама, притом је посебно истакао да у самом њеном образложењу не постоји ниједан доказ да је он сачинио план о убиству Славка Ћурувије и да је са тим планом упознао окривљеног Милана Радоњића, као ни доказ да је он лично поставио окривљеног Милана Радоњића на место начелника ЦРДБ Београд да би вршио кривична дела, ниједан доказ да му је наложио да убије Славка Ћурувију, ниједан доказ да је са Косова позвао сведока Милорада Улемека у Београд, већ управо супротно, да не постоји ниједан доказ да је био састанак између сведока Милорада Улемека, Франка Симатовића и њега лично 28, 29. или 30. марта 1999. године, у згради Друге управе у Улици Кнеза Милоша, као и ниједан доказ да је Милорада Улемека упитао да ли припадници ЈСО могу да уклоне неко лице које ради против државе. Такође, не постоји ниједан доказ да је 2000. године, у својој канцеларији, сведоку Милораду Улемеку рекао да су «навигатори», оперативци који требају да воде одређену акцију, у којој је требао да учествује сведок Милорад Улемек, били «они Радоњини што су убили Ћурувију», као и да не постоји ниједан доказ да је у 2000. години поручио из затвора да се убије окривљени Мирослав Курак. Изјашњавајући се о свом положају у РДБ прецизирао је да је одлуком Владе Србије постављен 28. октобра 1998. године за начелника, да до тада није била пракса да се за начелника РДБ постављају припадници службе из Ресора јавне безбедности, те да из тог разлога у РДБ, по постављењу, није дочекан са одушевљењем. Његов први задатак је био кадровско јачање Службе. С обзиром да је тада био утврђен уплив страних обавештајних служби, поставило се питање кадрова и одлучено је да се смени Јовица Станишић, који је водио Службу седам, осам година. Поновио је да је по доласку у РДБ затекао на руководећим радним местима пензионисане раднике, који су са Министарством унутрашњих послова закључили уговор на одређено време, а по његовом доласку, заузет је став да се ти радници по истеку уговора замене кадровима који постоје у Служби. Појаснио је и да је по доласку у Службу, затекао саветнике и специјалне саветнике из Босне и Републике Српске, Хрватске, Црне Горе, који уопште нису ни долазили на посао, нити су имали било каква задужења, те му није било јасно због чега се налазе на тим радним местима. С обзиром да није познавао кадрове РДБ, морао је да тражи предлоге из Службе за та радна места која су укидањем тих решења била упражњена, појашњавајући да је суштински тражио предлоге из базе. О свим тим кадровским предлозима, одлучивано је на колегијуму начелника и предлози су морали да испуне све оне законске оквире и прерогативе, да би се уопште расправљало о њима. Крајњу одлуку доносио је Министар унутрашњих послова Влајко Стојиљковић, који је и потписивао решења о постављењу. Као што је детаљно објаснио у претходном исказу, његовим доласком за начелника, РДБ је враћен у оквире Министарства унутрашњих

послова и надлежност Министра, који је и даље задржао ингеренције командовања над ЈСО, која је била тада на Косову. Све ово управо говори да он лично, као ни РДБ, у то време нису имали никакве ингеренције над ЈСО. На месту начелника ЦРДБ Београд, по доласку за начелника РДБ затекао је Момира Радосављевића, такође пензионисаног радника Државне безбедности под уговором, који му је истекао. Међутим, на лично инсистирање тадашњег председника Србије, Милутиновића, Радосављевић је остао на том радном месту и наставио је да врши функцију начелника ЦРДБ Београд све до почетка НАТО агресије, када више није могао да долази на посао из разлога што је и раније био лошег здравља, те због тога није могао да одговори обавезама тог радног места. Остало је упражњено место врло битног Центра Ресора државне безбедности те је тада његов заменик Никола Ћурчић предложио Милана Радоњића за начелника. Због њихове добре сарадње није имао разлога за било какву сумњу у погледу овог предлога, јер је Милан Радоњић до тада био начелник Друге управе и испуњавао је све формалноправне услове да буде на том новом радном месту. Предлог је изнет на колегијум, колегијум га је прихватио и тражило се још одобрење министра Стојиљковића, на које се чекало, без обзира што су времена тада била таква да је одлука морала бити донета хитно. По потписивању решења, Радоњић је постао начелник Београдског центра. Дакле, није он довео Милана Радоњића на место начелника Београдског центра, већ је то учињено од стране министра доношењем решења.

У погледу окривљеног Ратка Ромића, навео је да зна да је постављен на место ВД начелника Шесте управе после 05. октобра 2000. године и да га до тада није познавао. У погледу рада РДБ појаснио је да је ЈСО била конципирана као војна формација до момента када је он дошао на чело РДБ, да је обучавана по принципима Легије странаца и да је на челу те Јединице као командант био Милорад Улемек звани Легија, којег је 1996. године на то место поставио Јовица Станишић, узвешти га из Српске добровољачке гарде. Јединица је у наоружању имала тешко наоружање, почевши од тенкова, топова, борбених авиона, борбених хеликоптера и свега онога што има свака војска државе. Појаснио је и да што се тиче Службе, да је моментом почетка бомбардовања Србије, 24. марта 1999. године, морала да обавља и даље своју функцију, али да се прешло у илегалу, што је конкретно значило да су сви делови Службе морали да напусте места на којима су функционисали до тада, али и поред тога, у таквим условима Служба није изашла из оквира предвиђених за ванредне услове, појашњавајући да је то значило да није било никаквих одмазди према, рецимо, западно оријентисаним политичким странкама и никаквих прогона, хапшења, те да су се једноставно сви трудили да што дуже остану живи. Појаснио је да су након почетка бомбардовања биле погођене зграде РДБ, па у склопу тога и зграда Друге управе, за коју је тужилац у оптужници навео, да се налазило Начелство, што није било тачно. Везано за поступање РДБ по почетку бомбардовања, навео је и то да је у таквим условима, комуникација Службе морала да буде врло специфична, тако да све оно што су радили да је било на начин да што дуже остану неоткривени, а то је конкретно значило да је најсигурнији облик комуникације била курирска служба, која је одувек функционисала најсигурније и најбезбедније. Навео је и да је оштећени пок. Славко Ћурувија убијен 11. априла '99. године управо у јеку НАТО бомбардовања, те да је потпуно нелогично да у ситуацији у којој се држава налазила прети опасност од човека који је својим писањем критиковао власт, човека коме су у судском поступку одузета

сва средства за рад, новине, штампарија и стога није био више у функцији, притом није био политички ангажован, страначки опредељен, што све указује да он у том тренутку више није могао никога да угрози ако је и угрожавао, са тог аспекта, писањем против режима Слободана Милошевића. Управо ово указује да мотив који је тужилац навео у оптужници, да су радње предузимане због наведеног угрожавања власти, писања, према наводима окривљеног Радомира Марковића, једноставно не стоје, јер у то време оштећени Славко Ћурувија није могао никога да угрози, а нити је он био једини новинар који је писао против тадашњег режима. Што се конкретно тиче убиства Славка Ћурувије, навео је да га је о томе обавестио окривљени Милан Радоњић, који га је позвао телефоном и рекао: «Ми смо оперативно радили једно лице тајном пратњом и када смо га пустили, он је убијен». Тада се информисао ко је у питању, јер до тада, према оперативним процедурама, он као начелник није морао да буде упућен у то ко је под тајном пратњом, с обзиром да је то ишло до нивоа начелника Београдског центра. Након што му је Радоњић предочио о коме се ради, дао му је налог да сва сазнања која има о томе да на располагање Управи криминалистичке полиције Београд, како би се то што пре решило. Након извесног времена појавио се један документ «Ћуран», у коме је било описано да је, где и како Служба пратила сада пок. Славка Ћурувију, те је након појављивања тог документа у медијима, дао налог да се формира комисија која је имала задатак да утврди шта је све рађено у вези новинара Славка Ћурувије, а све како би се утврдило да ли је предметни документ валидан или не. Након тога је Фонд за хуманитарно право, Наташа Кандић, на основу анонимне доставе Фонду, поднела кривичну пријаву против њега и Радоњића, уз назнаку да су они организовали убиство Славка Ћурувије и тако је и покренут поступак против њега. Дана 25. јануара 2001. године, на дан формирања Владе Србије, поднео је оставку на место начелника РДБ и тада је на место Министра унутрашњих послова постављен Душан Михајловић, након чега је формирана група «Поскок», која је била сачињена од припадника Криминалистичке полиције и која је имала првенствено задатак да реши три кривична дела и то тзв. Ибарску магистралу, убиство Ивана Стамболића и убиство Славка Ћурувије. На место начелника РДБ враћен је Горан Петровић, који је одлуком дисциплинске комисије Министра унутрашњих послова раније био удаљен из Службе државне безбедности због теже повреде радне дужности, коју је повредио заједно са Зораном Мијатовићем, кога је Петровић поставио за свог заменика и након тога почиње прогон руководства ДБ. Појаснио је да је он ухапшен 24. фебруара 2001. године, након што га је теретио припадник ЈСО Ненад Бујошевић, због кривичног дела везано за Ибарску магистралу, затим да је три пута ослобођен да је наложио убиство Вука Драшковића и на крају је ипак осуђен, као што је био случај и у кривичном поступку који је вођен за убиство Ивана Стамболића. Након медијског објављивања да ће Србија бити успорена на путу евроинтеграција ако се не реши убиство Славка Ћурувије, формирана је радна група која је требала да се бави убиствима свих новинара, а за председника те групе постављен је Веран Матић, што га је лично зачудило, јер, колико зна, тај човек није имао квалитете који се траже за једно такво одговорно место. По формирању те групе у медијима почињу да излазе наслови како је он заштићени сведок, како открива убиство Славка Ћурувије, да би после били објављивани текстови из предистражног поступка, истражног поступка, што конкретно значи, да је спроведена једна медијска кампања, којој је велики допринос дао управо Веран Матић, који је био главни уредник и сасвим сигурно, квалификовани новинар. Посебно је истакао да су током боравка у затвору четири пута долазили код њега и тражили да

сарађује у погледу поступка везано за убиство Славка Ђурувије, што је одбио, па је након тога, јануара 2014. године, одржана конференција за штампу, где је тада специјални тужилац изјавио да су ухапшене убице Славка Ђурувије, те је имао утисак да је таквом изјавом стављена тачка на овај предмет. Одговарајући на питања, навео је да је 09. априла 1999. године, заиста из штаба РДБ био позван окривљени Милан Радоњић да се јави, те да се тај позив односио на акцију «Вила» и на претрес исте, коју окривљени Милан Радоњић није могао да спроведе без његовог директног одобрења, а које одобрење је могао дати једино ако претходно добије одобрење од председника државе. То управо говори да тај његов позив Радоњићу да му се јави, није био везан за коришћење возила марке «Голф», већ везано за акцију која се звала «Вила». У погледу исказа сведока Милорада Улемека Легије, навео је да његова изјава од почетка до краја није истина и да су његов исказ у потпуности оспорили многобројни сведоци који су саслушани у поступку и писана документација која се налази у списима предмета. Поново је навео да је већина исказа дата као изношење личног става или преношење нечега што се чуло од неког другог, али да и поред тога, нико од саслушаних сведока није изјавио да је управо он наложио убиство Славка Ђурувије, као и да сведок Милорад Улемек, који га, према наводима тужилаштва, терети, није изјавио да је добио налог од њега лично да лиши живота оштећеног Славка Ђурувију. Одговарајући на питања свог браниоца, навео је да се када је почело бомбардовање 24. марта 1999. године, затекао на једном радном састанку у згради Друге управе у Улици Кнеза Милоша, да је под узбуном та зграда срушена и цео Штаб су они који су бринули о безбедности дислоцирали у једно склониште које се налазило у једном објекту у Липовачкој шуми. То је било тајно склониште, подземно и ту се налазио Штаб за време бомбардовања тих првих дана, да би се након тога преместили на један брод који је био усидрен преко пута хотела «Југославија», а потом у једну зграду на Сењаку, мисли да је била у питању Индијска амбасада. Ту су се задржали једно одређено време, а након тога је Штаб премештен у зграду која се налазила у близини «Звездиног» стадиона, где је и дочекан крај бомбардовања. Што се тиче комуникације између Штаба и других делова Службе, објаснио је да су оперативци који нису имали друге задатке из управа које нису биле ангажоване по одређеној проблематици и који су били слободни, били ангажовани као курири, што је конкретно значило да су добили возила и ишли су од Штаба до Штаба, преносили поруке и запечаћене коверте, као и наређења. Тамо где је функционисао "специјал" телефон, а то је било јако ретко, исти се користио само толико да се неко позове да дође. Сателитске телефоне нису користили, објаснио да је Служба имала неких 20-ак сателитских телефона који су били набављени пре него што је он дошао на чело Државне безбедности, с обзиром да су били умрежени преко америчког сателита, те нису били безбедни у време бомбардовања. Поновио је да у спорном периоду из разлога које је раније навео у својој одбрани, није имао ни потребу, нити је постојала могућност да комуницира са ЈСО, која се у то време налазила на Косову, будући да су телефонске везе са Косовом крајем марта биле прекинуте, а та Јединица је била под јурисдикцијом командног штаба у Приштини. Појаснио је да је у Сочаници било истурено командно место и да је командант био Милорад Брацановић, а да он лично никакве контакте са Сочаницом није имао, није знао ни телефоне, нити су га они икада контактирали. Посебно је истакао да нико није могао директно да комуницира са њим, већ да је сва комуникација ишла преко његове секретарице Д. М. Одговарајући на питање свог браниоца, навео је да никада са Милорадом Улемеком у Другој управи није имао никакав састанак, с обзиром да иста није функционисала.

Објаснио је да је са њим имао један контакт када се Штаб налазио на Сењаку, да је то била ситуација када је Улемек дошао једну ноћ изненада, под пуном ратном спремом и када је молио за помоћ, с обзиром да није могао да сам објасни проблеме Јединице на Косову, па га је молио да лично контактира са генералом Ојданићем, који је у то време био начелник Генералштаба, како би решио новонастали проблем. Том приликом је узео карту коју му је Улемек дао, отишао до Ојданића, који је обећао да ће звати Павковића и то је био један једини контакт њега и Улемека за време ратних дејстава на Косову и пре бомбардовања и за време бомбардовања, појашњавајући да је то било негде половином или крајем априла. Одговарајући на питање свог браниоца, навео је да током 2000. године није дао никакав налог Милораду Улемеку за спровођење, односно хапшење неког лица, објашњавајући да начелник не ради оперативно, да не даје налоге за хапшење, да не води никакве операције и да из тих разлога не да није, него није ни могао да да налог Милораду Улемеку за организацију и спровођење некакве акције. Једино везано за оперативни рад, увек је имао информацију о хапшењу некога ко је радио у контраобавештајној заштити службе или ако је било везано за било ког радника Службе који је имао проблема са својим радом. Истакао је да не познаје Мирослава Курака и да је за њега чуо први пут када је покренут поступак против њега, да га не зна као радника Државне безбедности, објашњавајући притом да онај ко није радник Државне безбедности не може ни да учествује у акцији као навигатор. Такође је навео и да је у време када је постављен на место начелника Државне безбедности био члан Социјалистичке партије Србије, али да никада није био политички активан, а да са ЈУЛ-ом није имао никакве везе. Одговарајући на питања везано за Славка Ћурувију, поновио је да није био упознат да је РДБ водио било какву обраду тог лица и да је први пут за то чуо када га је, по убиству, о самом чину обавестио окривљени Милан Радоњић и тада је дао налог да се утврди какво је поступање било у оквиру Службе и да се сви ти добијени подаци проследи Управи криминалистичке полиције. Такође је дао налог и да му се донесе досије Славка Ћурувије, да га је донео оперативни радник Предраг Гикић, који је и вршио обраду над Славком Ћурувијом и тек тада се директно упознаје са тим да је био предмет обраде. У погледу односа са окривљеним Миланом Радоњићем, појаснио је да га познаје површно да га је виђао и раније, пре него што је био постављен на место начелника РДБ, јер је он био једно време на аеродрому и све се сводило само на директно упознавање, с тим да је определио да је то било, рецимо, '95, '96. године. Додао је да је након што је са места начелника ЦРДБ Београд отишао Мома Радосављевић, до је до постављења Радоњића на то место, Центром руководио Стеван Никчевић, који је и остао као заменик Милану Радоњићу. Одговарајући на питања председника већа, навео је да, након давања налога окривљеном Радоњићу да се све информације са којима располаже, дају УКП-у, није добио повратну информацију од УКП шта је утврђено, објашњавајући да УКП није био дужан да извештава никога, истовремено је појаснио да се тајна пратња успоставља на нивоу начелника Београдског центра и да се о томе не обавештава начелник Службе. Ако се из те тајне пратње, која не представља само пратњу, него и разне врсте документовања тог кретања, појаве некакви резултати који указују да би се о томе требао обавестити државни врх или неко изнад Службе, у том случају се пише информација, а ако резултати и сазнања нису на том нивоу, онда се врх Службе не обавештава и он као начелник РДБ никада не сазна за такву оперативну активност. Сва одговорност рада ЦРДБ Београд, везано за такву активност, је на начелнику Београдског центра. Додао је и то да он никада службено о убиству Славка Ћурувије није говорио са тадашњим

председником државе Слободаном Милошевићем, коме је везано за његов рад, по закону, достављао дневни извештај који се односио на рад Службе, а који је, осим председнику државе, достављао и председнику Владе, савезном министру, републичком министру и председнику Скупштине. Као начелнику Службе, није му било познато да су се пок. Славко Ћурувија и Мирјана Марковић познавали, односно то му није било познато све док није погледао досије, када је видео и да је Славко Ћурувија имао контакт са неким страним представником. Појаснио је и то да, према правилима Службе, оперативни радник мора да предложи нпр. меру праћења, а начелник да одобри и по одобрењу врати поново оперативном раднику ради спровођења мере. На питање пуномоћника, адвоката Слободана Ружића, појаснио је и то да је тадашњи председник државе могао да има утицај на кадровска решења Службе државне безбедности, да што се тиче односа између начелника РДБ и председника државе, то изгледа тако да је он као начелник РДБ морао бити на располагању Служби 24 часа, да је Служба увек морала знати где се он налази и да је увек морао бити доступан по позиву, те да је број његовог службеног телефона имао председник државе, министар, начелник Јавне безбедности, председник Владе, службе МУП-а и то дежурне службе које обезбеђују председника државе. Одговарајући на питања осталих бранилаца, објаснио је да је у ЦРДБ Београд, пре доласка окривљеног Милана Радоњића на његово чело, било проблема, да је стање било алармантно и хаотично, с обзиром да су учили, мислећи на руководство Државне безбедности, одлив информација у Служби, те су због тога и биле примењиване одређене мере према неким од тадашњих руководиоца у Центру, те да је и то био један од разлога да се смени и Момир Радосављевић и део других руководиоца у Београдском центру. Неки од начелника који су том приликом били под мерама Службе су касније напустили РДБ, као нпр. Владимир Николић, који се касније запослио као директор маркетинга у фирми чији је власник био брат Данице Драшковић.

На главном претресу у поновљеном поступку дана 02.02.2021. године, поновио је да није ништа учинио од онога што му се оптужницом ставља на терет, да је јасно о каквој се оптужници ради, полазећи пре свега од навода тужилаштва да постоји организована криминална група, сматрајући да је фактички оптужен само он јер су сви остали у кривичним поступцима које је тужилаштво навело као доказ о постојању организоване криминалне групе правоснажно ослобођени од одговорности, а да је у пресудама „Ибарска магистрала“ и другим наведеним констатовано да су суду потурени докази од стране полиције који су њега теретили, уз назнаке која су то лица учинила и без чијег знања то није могло да се уради. У оба наведена случаја у којима је осуђен, дакле у случајевима „Стамболић“ и „Будва“ није коришћен пратећи апарат ресора Државне безбедности, а у случају „Ибарска магистрала“ је то било тако лепо организовано да замало ти људи нису постали жртве, што указује на то да они једноставно ништа о томе нису ни знали. Ни у једном од ова три случаја није утврђено да је пратећи апарат РДБ имао било каквог удела у извршењу кривичног дела, те је из тог разлога, погрешно вући паралелу коју је повукао тужилац између ова три дела и убиства Славка Ћурувије. Једино што им је заједничко, можда, је то што нико од њих није могао да угрози тадашњу власт. Поновио је да није позвао Милорада Улемека да дође у Београд нити је од њега тражио да лиши живота Славка Ћурувију, а што се може закључити и на основу изјава сведока који су саслушани током ранијег кривичног поступка посебно наводећи да то није могао ни да је хтео да уради јер његова

надлежност над Улемekom и над ЈСО тада апсолутно није постојала. Да је хтео и имао намеру да га позове, то би морао да образложи и министру и Штабу, а он то није учинио. Поново је детаљно објаснио да се са Милорадом Улемekom први и последњи пут у време ратних дејстава 1999. године видео само 17. априла, да окривљени Милан Радоњић није постављен за начелника ЦРДБ Београд да би вршио кривична дела и убио Славка Ћурувију, већ да би успоставио функционисање највеће организационе јединице РДБ која је у то време била без начелника и руководиоца, тачније, у хаосу. Поновио је да у складу са Правилником о раду Ресора државне безбедности од 27.07.1990. године, он није могао нити да наложи нити да обустави праћење било ког лица, те тако нити је наложио нити обуставио праћење оштећеног Славка Ћурувије, нити је чак знао да се та мера према Славку Ћурувији и примењује све док није убијен. Након убиства Славка Ћурувије тражио је да му се донесе његов досије да би се упознао са чињеницом са којим разлогом је примењена оперативна мера према Ћурувији и тај досије му је донео и радник који је био задужен по предмету Славка Ћурувије, Предраг Гиџић. О праћењу Славка Ћурувије сачињен је извештај који је назван „Ћуран“, који је дана 30.10.2000. године, неко изнео из Службе и доставио кабинету министра унутрашњих послова, који је наложио РДБ-у да се испита веродостојност тог извештаја. Непосредно након тог захтева које је упутило Министарство унутрашњих послова РДБ је добио и захтев Окружног јавног тужиоца да се провере наводи пријаве против њега и Милана Радоњића у вези убиства Славка Ћурувије, значи, да су добили два захтева. Навео је да је решењем број 470 од 03.11.2000. године, наредио да се образује комисија која је требала да поступи по налозима МУП-а и тужилаштва, а његов заменик, Никола Ћурчић је предложио чланове комисије и донео решење број 471 од 08.11.2000. године, којим је наложио оно што је тражио МУП и тужилаштво; Комисија је поступала и извештај је достављен коминистрима, Милану Милутиновићу и Војиславу Коштуници, тадашњем преседнику СРЈ. Један примерак је задржао за себе, али ниједан примерак није дошао до тужилаштва. Суштина извештаја је да је комисија констатовала да нису дошли до података или обавештења који би указали да између спровођења радњи према Славку Ћурувији и лишења живота постоји узрочно последична веза, односно основи сумње да су окривљени Милан Радоњић и он извршили кривично дело које им је кривичном пријавом Фонда за хуманитарно право стављено на терет. Посебно је указао да његова дужност није била да штити власт Слободана Милошевића већ државни и национални интерес Републике Србије. Истакао је да није знао шта Славко Ћурувија пише јер се тиме бавило Министарство информисања, нити је он био једини критичар власти у то време, те да од поступака који су тада вођени против Славка Ћурувије у којима је био кажњен до момента његовог убиства, прошло шест месеци, у ком периоду он нити је било шта писао, нити је критиковао, те стога то и није био мотив његовог убиства, а нагласио је и то да се не сме заборавити да је Славко Ћурувија у једном периоду био и радник Државне безбедности. Са Улемekom иначе није био у сукобу, објаснио је да је он присуствовао колегијумима и то по позиву, када би упутио допис Служби за потребе Јединице и то материјалне потребе, када је и био позиван да брани свој захтев пред министром.

Износећи своју одбрану пред Тужилаштвом за организовани криминал, окривљени Милан Радоњић је негирао извршење кривичног дела наводима да никада у животу није учинио било шта што би представљало кривично дело, да никада није био

члан неке групе нити члан било чега што би се на било који начин бавило било чиме, осим онога што је предмет ангажовања РДБ и послова који се налазе у његовој надлежности, у складу са прописима који регулишу Службу. Никада му ниједан старешина, а променио их је много, није издао, пренео, нити уценио га да изврши било какво кривично дело. Никада у свом животу није пренео, наредио или урадио било шта што представљало кривично дело. Навео је да је у ЦРДБ Београд дошао 05. априла, да је то било негде око поднева, али да му је саопштено да ће преузети место начелника ЦРДБ Београд 04.04.1999. године, негде увече, иза 22 часа. Налог о његовом постављењу на друго радно место са места на којем се у том тренутку налазио, пренео му је тадашњи заменик начелника Ресора, објашњавајући му да је то став колегијума тадашње Службе РДБ. Наредног дана, када је отишао у Центар, речено му је да ће и већи део тадашњег оперативног руководства поставке ЦРДБ Београд, морати у кратком временском периоду померити са својих радних места из разлога који су били познати само Служби. Објаснио је да му је то рекао заменик начелника ресора, Никола Ћурчић, са којим је и био на примопредаји 05. априла, када је постављен и када је добио решење о премештењу. До тада је радио као начелник Друге управе. Тај први дан када је дошао у ЦРДБ Београд, не зна да ли је остао у канцеларији можда два сата, мало је попричао са својим тадашњим замеником, Стеваном Никчевићем, са неким људима које је знао и са неким које је тада први пут видео, као нпр. Зораном Павићем, начелником Деветог одељења, који је као релативно нов човек био придодат Штабу који је сачињен од начелника одељења. Напоменуо је да је у том периоду био велики хаос, посебно везано за аналитику, али се некако функционисало, објашњавајући да су стизали извештаји, а да је њихову селекцију вршио увек његов заменик, као што се функционисало и у Другој управи. Славко Ћурувија није био предмет обраде, већ само издвојено лице, дакле, категорија лица која се обрађују по одређеној проблематици, што он у том тренутку није знао. Објаснио је да су извештаји пристизали не само о њему, него и свим лицима која су била обухваћена различитим облицима ангажовања Службе. Према Славку Ћурувији се примењивала техника давно пре него што је и планирано да он дође на чело ЦРДБ у било којој функцији, објашњавајући да је према информацији осталих колега, знао да су мере према Славку Ћурувији примењиване од половине 1998. године. Посебно је истакао и то да је у једном тренутку стигао извештај под радним називом «Ћуран», да је након тога питао заменика Стеву Никчевића, не искључујући могућност да је питао и неког другог ко је ушао код њега, да ли му нешто значи тај радни назив. У сваком случају тада је први пут сазнао да је то лице, дакле, конкретно Славко Ћурувија, под третманом Службе. То се дешавало све 07. априла, дакле, два дана по његовом доласку у Центар и пошто је чуо о чему се ради, односно пошто му је објашњено да је применом мера тајне пратње која је трајала пре тога, Служба дошла до података да је он примио новац од неке стране институције и да треба да се изврши примопредаја између Славка Ћурувије и НН лица, он је, не знајући о којој врсти примопредаје се ради, истога тренутка реаговао, дајући налог да се примени мера тајне пратње, а што је урадио и много пута раније у сличној ситуацији. У том тренутку све податке везано за оштећеног Славка Ћурувију је видео у белешци која му је дата у маси осталих бележака, касније, извештаја и поновио је да му је тада речено да је Славко Ћурувија на примени мера од половине '98. године. Објашњавајући генерално процедуру активности које би иначе требао да предузима, навео је да у 99% случајева оперативац ставља предлог да се предузму одређене мере према некоме, мада има ситуација где налог даје он као начелник одељења. Посебно је истакао да сваки

налог који је дао, није дао усмено, већ је на папиру где је био написан стајао његов параф где је констатовано која се мера примењује и у конкретном случају је написао «ТП» одмах, што значи да је пратња одмах и ставио је датум како би се знало када је он дао тај налог. Тако је радио годинама у Другој управи, па и у конкретном случају, обратио се Павићу, с тим да се не сећа да ли је Павића позвао лично он или његов заменик Стеван Никчевић, коме је речено да се примени мера одмах у року од 24 часа и да се сачињава извештај. Поновио је да је сваки папир који је прочитао – парафирао, а оне које није, у њима није било шта да се парафира. Везано за Славка Ћурувију, добио је сиров извештај о примени ТКТР, у коме је, након читања од стране заменика, важна ствар била подвучена или закачен стикер или написано нешто од стране помоћника, након чега би он парафирао, уколико би сматрао да је то у реду и то увек хемијском оловком, јер није имао шта да крије. У конкретној ситуацији, када је дао налог, рекао је да се подаци који стижу са терена не прослеђују њему, остављајући могућност да он не буде присутан па да не може да реагује истог тренутка, тако да су сви подаци са терена ишли дежурном начелнику у том тренутку, а дежурни начелник је њега обавештавао. Посебно је истакао и то да је Славко Ћурувија, колико се сећа, почео да се ради 08. априла, да пратња није могла да траје бесконачно као мера, јер то није пракса, те да је негде горњи рок трајања пратње три-четири дана. Објаснио је и то да није само пратња Славка Ћурувије била двадесетчетворочасовна, него и сваки случај у ЦРДБ Београд где се радило о ино-фактору или предаји различите врсте материјала, информација или било чега. Поновио је да је у једном моменту заиста позвао Зорана Павића, с обзиром да је дошло до физичког контакта између пратње ЦРДБ Београд у касним ноћним сатима и обезбеђења једног нашег политичара који је ту живео и том приликом је рекао Павићу: «Људи, бре, немојте да се зајебавате, не може то тако да се ради. Ја хоћу да знам шта се дешава са пратњом сваког секунда, дакле, не са објектом, него са пратњом». Надаље, у погледу активности на дан када је убијен Славко Ћурувија, дана 11. априла, навео је да не може да се сети да ли је пратња тог дана обавестила да је објекат у покрету, мислећи на Славка Ћурувију, остављајући могућност да је то врло могуће и сећа се да је добио податак да је успоставио контакт са возом број 1, за коју они нису знали ко је и због тога се аутоматски део пратећег апарата одвојио да ради ту везу, мада је рекао: «Наставите да радите објекат, можда смо погрешили». Навео је и да мисли да је то рекао Цвики, а могуће и Павићу, сећајући се да је можда Цвика у том периоду био дежурни начелник. Био је присутан у Центру у периоду од 11 часова до пола 1, а сећа се да се распитивао где му је заменик Стеван Никчевић, за којег су му рекли да ће доћи поподне, након чега је и отишао из Центра и то у Другу управу када му је пренето да је објекат – Славко Ћурувија поново виђен са возом и то истом возом број 1, на шта је реаговао тако што је рекао: «Браво, супер, наставите да радите» и веза се даље радила, али и објекат. Колико се сећа, у једном тренутку, иза четири сата поподне, дакле, минут или два пре него што је дао налог да се прекине рад на објекту, односно на Ћурувији, мисли да му је баш Цвика јавио, док је седео у Другој управи, да су идентификовали везу, на шта је одговорио: «Феноменално, заврши посао, прекидај», а након што му је Цвика рекао да нема проблема и да је Славко Ћурувија кренуо кући, окривљени је рекао: «Не интересује ме, прекидај». Навео је и да није знао да је објекат Славко Ћурувија рађен од стране Трећег одељења, да је касније то сазнао од Божовића као и да је Славко Ћурувија издвојен случај, а можда му је то рекао Стевановић или неко трећи, али тек када је изашао тај фамозни чланак «Ћуран», сазнао је да је Славка Ћурувију радио оперативни радник

Гикић. У погледу навода тужилаштва, везано за возило које је предао Ратку Ромићу, навео је да су све приче о Кураку и Ромићу чиста лаж, да га је Ратко Ромић позвао и рекао да му се покварио ауто, јер му је био шеф, питајући га да ли има неки други ауто, објаснио да има информацију да у Другој управи немају возила, након чега је позвао Павића и рекао: «Павке, рекао си ми да имаш кола и да су сви паркирани по двориштима, дај, треба ми за колегу, да завршим посао», на шта му је Павић одговорио да нема никаквих проблема. Не сећа се да ли је он Павићу рекао да оде у Другу управу или да се само повеже са Ромићем и не сећа се да ли су се они чули по његовом налогу или не. Оно чега се сећа је то да му се следећег дана, мисли увече, када је дошао у канцеларију, обратила секретарица и предала му коверат за који је рекла да је предао «Рале», а када ју је отворио, да су из се испали кључеви и књижица. Везано за предметно возило, рекао је да је он возило користио један дан, те да га је предао Марку Жарковићу на паркингу тог истог штаба у центру, с тим да није могао да определи када је то тачно било. У погледу Славка Ђурувије објаснио је да није знао ништа о њему, ни ко је, ни шта је, све док није добио обавештење од Стевана Никчевића. Везано за даље поступање у односу на Славка Ђурувију, навео је да у погледу тога ни од кога није добијао налоге, већ да је све одлуке донео на основу свог личног искуства. Појаснио је да је у свом раду, на месту начелника ЦРДБ Београд, добијао пошту у фасцикли или у коверти која је била затворена и испечатирана, коју је он, по добијању, читао, а највећи део података из тих извештаја, давао је свом заменику или аналитици, а уколико је сматрао да је нешто битно и врло актуелно, давао је налог да се такви подаци доставе начелнику, тачније Радету Марковићу, како би се исти информисао. Што се пак тиче конкретног случаја, тврди да он Радомира Марковића није обавештавао о Славку Ђурувију. У погледу његовог кретања, спорног 11. априла 1999. године, прецизирао је да је после састанка у Другој управи, отишао до родитеља своје супруге, који се налазе у непосредној близини, можда три минута колима, тачније у Денкову башту, ушао је у кућу и баш када је имао намеру да се истушира и да се врати у фирму, с тим да пре тога седне и руча са породицом, позвао га је телефоном начелник одељења, који му је предочио: «Шефе, имамо проблем, лице које смо радили је убијено испред свог стана», а његова реакција је била таква да му је испао телефон из руке и да се заледио. Када се сабрао, мисли да му је рекао, повуците људе, провери, пошаљите неког на лице места да видимо шта се дешава, предочавајући им да ће доћи за два до три сата до канцеларије. Након прекида разговора са начелником позвао је окривљеног Радомира Марковића на мобилни телефон и рекао му: «Шефе, молим те, имам велики проблем, па ако можеш јавити ми се неком стабилном везом». У том разговору га је питао ко је то, а он му је објаснио о ком лицу се ради и тада му је окривљени Радомир Марковић рекао: «Океј, није проблем, молим те, све оно до чега дођете са мере, а што може да помогне дајте Градском СУП-у да се случај што пре реши и јави Бранку Ђурићу.». Тај налог је пренео Цвијетину Милинковићу, који је био дежурни начелник и зна да је он то пренео даље хијерархијски и оно чега се сећа, то је да је прве извештаје добио негде око 8, 9 часова истога дана. Следећег дана су већ кренули различити коментари и те коментаре је уредно јављао Градском СУП-у, дакле, све оно што су добијали кроз ту меру, али и кроз друге мере, али није нашао за сходно да о томе обавештава начелника Радомира Марковића. Навео је да је неких 70% времена тог дана провео у службеним просторијама, осим можда тих сат, сат и по, што је остао код куће, напомињући да је у ЦРДБ Београд стигао између 8 и 9 часова и сећа се да се прво чуо са Цвијетином Милинковићем, да се затим чуо са замеником Стевом Никчевићем, а и да се са њим

видео, али то не може да гарантује, ценећи да је то било негде око 20, 21 час, објашњавајући да је тада седео доле, да је Стеван Никчевић ушао, да су се погледали и да су можда нешто коментарисали. Што се пак тиче његовог посла у Другој управи, истакао је да је имао два заменика и то Милована Попиводу и Радивоја Мићића и да у то време није постојала могућност да радник Друге управе добије ауто у Другој управи без његове сагласности. Објашњавајући свој однос са Ратком Ромићем навео је да је њихов однос био искључиво службени, да га познаје из неких заједничких послова крајем '80. године, да га зна непосредно и јако добро из периода можда '96. и '97. године, када је он примљен у Другу управу. У склопу послова који су радили, зна да је Ромић непосредно пре спорног догађаја био на извршењу одређеног задатка, те да је о његовом повратку био обавештен од неког од његових заменика из Друге управе. Што се пак тиче Мирослава Курака, приватне контакте са њим никад није имао, упознао га је, рецимо, '93. или '94. године, зна да је из САЈ-а, али се никада са њим није дружио. Сећа се да га је први или други дан након бомбардовања видео када је излазио из канцеларије, а након што га је упитао шта ће ту, добио је одговор да је резервиста МУП-а и да је дошао уколико буде потребе за њим. Определио је да га је видео 25. марта, са њим није имао никакав контакт надаље, па ни 11. априла 1999. године и да не зна ни његов број телефона, објашњавајући да се можда са окривљеним Ратком Ромићем чуо тог спорног дана и то не само тог дана, него и пре и после, притом није могао да определи да ли је то био контакт преко директног телефона специјала или мобилног телефона, да је разговор био кратак ако га је било, поново истичући да се уопште није чуо са Кураком, јер за то није постојао ни разлог, ни могућност, нити је знао где је тај човек, нити је имао било какве везе са њим. Поново говорећи о пратњи оштећеног Славка Ћурувије, навео је да се он није мешао у то шта ради пратња док се ствари дешавају, објашњавајући да је био информисан једино о томе да ли је «контакт» ту или на неком другом месту. Оног тренутка када му је речено да је установљена веза, а мисли да му је ту информацију јавио дежурни начелник, реаговао је тако што је навео «нема проблема, веза се ради, то је у реду, наставите објекта, јављајте». Поновио је такође да је он лично дао налог и да то није ништа чудно, јер је увек давао налог када је директно био укључен у сам посао пратње. Такође је навео и да спорном приликом није био присутан, 99% да би праћење објекта могао да контролише његов сарадник, с тим да би се он са својим сарадником договорио како да се ради, а наиме, дао би му инструкције о радњама које треба да предузму. Што се тиче комуникације спорном приликом, објаснио је да су у том периоду сви имали пејцере, специјал, мобилни телефон, фиксни телефон, који се најчешће користио, уколико је то било могуће, те да је он имао 3 или 5 или 7 или 10 мобилних телефона у том периоду, мада је 99% спорном приликом контактирао са специјала. Такође је навео и да случај праћења Ћурувије није био једини којим је он лично и непосредно као начелник координирао и руководио, те да су сви начелници одељења били упознати са тим праћењем. Што се тиче његовог односа са начелником Деветог одељења, Зораном Павићем, објаснио је да је са њим разговарао, да га је позвао на разговор из разлога који је у ранијем делу своје одбране навео, те да му ниједног тренутка није рекао да његово одељење лоше ради, већ му је само рекао да «немој да се зајебаваш», као и да он није тај и тај, па да са њим може да се ради шта ко хоће, притом му је том приликом и објаснио да хоће да зна где су радници Деветог одељења сваког тренутка. Међутим, то није значило да је инсистирао да зна потпуно свако кретање сада пок. Ћурувије, објашњавајући и да је, кад год је учествовао директно у пратњи, тражио да га припадници пратећег одељења

обавештавају о лицу које прате. Мисли да је прочитао извештај који је Служба сачинила за спорни дан сутрадан, али оставља могућност да је то било истог дана у вечерњим сатима, с тим да није могао да определи да ли је исти био потписан од стране начелника одељења или шефа смене. Одговарајући на питања, навео је да је Београдски центар располагао информацијом да је сада пок. Славко Ћурувија примио неки новац, а информацију је имао не из иностранства, већ од ино-фактора, с тим да је појаснио да није имао информације да ли је предузимано нешто поводом тога, с обзиром да је у ЦРДБ Београд дошао 05. априла, а радња примопредаје се дешавала у фебруару месецу исте године, дакле, у времену када су се према оштећеном Славку Ћурувији већ примењивала одређена оперативна техничка средства. У погледу примена мера према оштећеном Славку Ћурувији, дакле, мера надзора комуникација и тајног праћења, објаснио је да за конкретно није постојало одобрење Врховног суда за примену, обзиром да се није радило о мери која је примењивана у континуитету годину дана. Као друго, сматрао је да се у односу на Славка Ћурувију не ради о оперативној обради и да цео тај поступак не представља толико висок ниво да би се тражило одобрење Врховног суда. Такође је, везано за примену мере, објаснио и да у Служби постоји примена тзв. *ad hoc* средстава, што конкретно значи да се одређене мере могу примењивати *ad hoc* у трајању до седам дана, опредељујући да су се практично обнављале уторком. Појаснио је да је увек морао постојати захтев за примену мера, који је у принципу потписивао оперативац, мада је тај захтев могао да потпише начелник одељења, са једне стране, а начелник Центра је морао то да парафира са друге стране. Додао је да је постојала и процедура да се у одређеним ситуацијама тражи сагласност заменика начелника Ресора. У склопу наведеног, поново је истакао да он није потписао ниједан налог, јер за то није било потребе после спорног догађаја, мада је сигуран да је мера трајала још једно кратко време, можда два-три дана, с обзиром да је била у року за њену примену од седам дана. Појаснио је и то да су се сви припадници Службе и у склопу тога ЦРДБ Београд, придржавали свих прописа који су регулисали поступање припадника у оквиру Службе и сматра да није било никакве злоупотребе, а која би њему била позната. На питање да ли је његов заменик, Стеван Никчевић, био упознат са обрадом, сада пок. Славка Ћурувије, објаснио је да је немогуће да није знао, с обзиром да му је он лично рекао ко је уопште Славко Ћурувија, да је новинар, неки издвојени објект, да су раније установили да му је неко дао "лову", при том му је Никчевић објаснио ко и колико и све то га је и определило да да налог да се исти и даље прати. Одговарајући на питања, поновио је да му окривљени Радомир Марковић никада ни за једно лице, па ни за Славка Ћурувију, није наложио да се прати и да се изврши његова или било чија друга ликвидација и да он није никада ни на који начин, с обзиром да није имао уопште контакт са Кураком, а да је Ромића само пословно познавао, организовао да ти људи добију податке о тајном праћењу оштећеног Славка Ћурувије. Поново је истакао да је први пут сазнао да је Славко Ћурувија обрада, односно издвојен случај у ЦРДБ Београд, оног тренутка када је имао прилике да прочита извештај на коме је, између осталог, поменут псеудоним «Ћуран», када је питао заменика ко је уствари «Ћуран», исти му је тада објаснио да се ради о лицу које је издвојен случај, који се ради дужи временски период, значи пар месеци и за кога је утврђено да је од стране институције добио новац и том приликом се окривљени Радоњић упитао како је све то могуће. На питање да ли је са својим замеником комуницирао дана 11.04.1999. године изјавио је да се не сећа, да је могуће. На питање да поново објасни шта се десило са везом коју је спорном приликом пратеће одељење

идентификовало, рекао је да је њему јављено да је веза идентификована, да је установљена њена адреса, тачније, где је отишао и истог секунда је тад рекао:«Одлично, завршили смо, прекидајте посао».

На главном претресу поновио је и истакао да он никада није извршио никакво кривично дело и да се целог живота трудио да ради максимално професионално, сходно свом знању и искуству, а увек у складу са Правилима о раду РДБ, односно са законским актима који регулишу рад Ресора. Објаснио је да је у тој Служби радио од 1983. године, да је радио практично од најнижих радних места, од Девог одељења, као оперативни радник у контраобавештајној служби, касније на другим задужењима која су некад била компилација различитих пословних захвата у оквиру Службе, да је добар део свог живота радио у обавештајној управи, где је био и заменик начелника, па и начелник, а свој радни век завршио је на месту начелника ЦРДБ Београд. Истакао је да Радомир Марковић, па ни Ратко Ромић, нису његови пријатељи, ни рођаци, нити другови из било ког облика живота, осим посла, те да му је Радомир Марковић био руководилац, а он лично, стицајем околности, руководилац Ратку Ромићу. За сво време рада у РДБ, није добио никакав налог који би на било који начин био кривично дело. Сматра да је једини мотив поступка који се води тај да се јавности презентира злочиначка улога Ресора државне безбедности у друштвеном животу у земљи, што је заиста потпуна неистина. Истакао је да га никада у животу нико није упознао ни са каквим планом о било каквој кривичној активности у Служби, па самим тим ни Радомир Марковић. Навео је и да је до 1990. године, као и сви припадници тадашње Службе државне безбедности, био члан Савеза комуниста Југославије, а да од 1990. године, да није био члан ниједне политичке странке, без обзира да ли је она била опозиција или позиција. Везано за Радомира Марковића истакао је да је он дошао на место начелника Ресора и да га је од тог тренутка до почетка бомбардовања видео четири пута и то никада насамо, никада ван службених просторија РДБ. Први пут је, заједно са тадашњим начелником Друге управе, видео начелника Ресора у присуству његовог помоћника, негде у децембру месецу, а други пут је то било после новогодишњих празника, када је добио радни задатак, налог од начелника Службе, којом приликом су била присутна и два тадашња заменика, да Друга управа заврши један конкретан посао и да га извести о томе. Трећи пут је то било по завршетку тог посла, с обзиром да је непосредно њиме руководио, те му је презентовао резултате до којих је дошао. Четврти контакт је био 24. марта, када је Друга управа дошла до података о постојању некаквог ланца снабдевања оружјем шиптарских терориста, због чега је тражио сагласност од начелника да се једно од лица приведе, коју је и добио, те је тај посао и завршен. Везано за тај 24. март, дан почетка бомбардовања, навео је да је у времену након 22,30 часова у просторије Друге управе дошао комплетан руководећи апарат РДБ на челу са начелником, замеником, помоћницима, свим начелницима управа, где је начелник одржао састанак и издао одређене налоге, након чега је начелник отишао на измештену локацију. Након тога, начелника је поново видео у тренутку када је успостављен тзв. Штаб у вили на Сењаку, до ког периода се није видео са њим, али су се чули. Појаснио је да је Штаб био смештен у релативно великој згради, у којој су се налазиле колеге из Прве управе, Треће управе, ту је била и веза, а у склопу исте и мала зграда која је била гаража, као и мала зграда која је имала две просторије, од којих је једна била већа. У истој су се налазила четири стола, од којих је један био за начелника и за заменика, трећи сто је користило особље Друге управе,

конкретно окривљени, а четврти сто су користиле колеге Франко Симатовић и Бранко Црни. Првих седам, осам дана по бомбардовању, дежурство у тој згради, која је представља Штаб, је било двадесетчетворочасовно. Ту су се стицала сва сазнања и прикупљали сви подаци о свему ономе што се дешавало на територији Србије, одржавала се комуникација са практично свим Центрима и због такве активности начелника Ресора, све до његовог преласка у зграду која се налазила код «Звездиног» стадиона, ниједан једини секунд га није видео насамом. Истакао је да стицајем околности, према пок. Славку Ћурувији није дао ниједан једини налог за примену оперативне техничке мере тајне контроле телефона, не зато што је избегавао ту обавезу, већ једноставно физички није био присутан у Центру, због чега је то урадио његов заменик, али да је био присутан, он би лично потписао тај налог. Што се тиче оперативне техничке мере тајне пратње осматрања и фотодокументовања, објаснио је да је та мера у искључивој надлежности начелника ЦРДБ Београд, а да једино налог и сагласност за примену те мере која би се одвијала ван територије границе даје начелник Ресора и то је једини случај када то он чини. Мера тајне пратње се може примењивати у релативно кратком временском периоду када су познати елементи и радни задаци, може се користити 24 сата пута одређени број дана, који не може бити бесконачан, јер све мере имају своју дужину и логику. Дана 05. априла у ЦРДБ Београд, када је преузео дужност, дошао је са замеником начелника РДБ, Николом Ћурчићем и то у просторије које су се налазиле у Цара Уроша. Ту је било 20, можда 30 људи, били су углавном руководиоци и у првом обраћању тим људима, након што им се обратио заменик начелника, рекао им је пар основних напомена, између осталог, и да се практично у оперативном смислу рада ништа неће мењати да тражи максимални професионализам, објашњавајући да, с обзиром на личне обавезе које је имао везано за његов рад у Другој управи, да ће у ЦРДБ Београд долазити максимално колико му време буде дозвољавало, објашњавајући да, колико се сећа, у првих десетак дана то време није било дуже од два сата дневно, које је користио да би прочитао пошту и упознао се са послом. Многе из Центра није познавао, а један од радника које је познавао био је и «Цвика», односно Цвијетин Милинковић, као и Стеван Никчевић, који је из Друге управе прешао у ЦРДБ Београд. Приликом упознавања са новим послом, упознавао се са документацијом у којој су били различити подаци и сазнања, радило се о тзв. изворним материјалима и било је неких бележака различитих категорија које је читао и трудио се да што више запамти. Другог или трећег дана по доласку, између осталог, у извештају који се налазио у његовој фасцикли, видео је и податак да извесно лице под именом Славко Ћурувија, новинар, треба да оствари контакт са НН лицем, да изврши некакву примопредају и постојао је податак да након тога постоји могућност да оде за Црну Гору. Приликом упознавања са овим подацима поред њега се налазио Стеван Никчевић, те га је упитао због чега се «ради» ово лице и он му је објаснио да се то лице «ради» од половине '98. године, да је обухваћено у широј категорији лица из категорије новинара и да је разлог за рад, тачније, примену мера према Славку Ћурувији и осталим људима који су били предмет интересовања Центра, било писање, односно извештавање о догађајима на Косову. Тада је и сазнао да је применом мера ЦРДБ Београд, установљено да је Славко Ћурувија негде половином фебруара месеца примио новац од лица из стране амбасаде, да је то документовано. Иначе, сваки документ који је читао је парафирао у горњем десном углу и ако је имао неку примедбу или налог, исти је у писаној форми и дао. У конкретном случају је написао «применити тајну пратњу», а испод тог «идентификовати везу», а испод је написао «договор», што је конкретно све

значило да је дао налог за примену тајне пратње да би се идентификовала веза и да се установи о чему се ту ради. По реализацији те мере план је био да као прво, Славко Ћурувија не буде више обрађиван кроз тзв. «трећу линију», која се бави екстремизмом и тероризмом, те је поново објаснио да у том моменту Славко Ћурувија није био ни претходна оперативна обрада, већ је представљао категорију обрађиваних лица, односно да је имао статус издвојеног лица. Везано за налог за тајну пратњу, објаснио је и да је тражио да буде информисан о свим битним безбедносним подацима који се дешавају на терену и заиста је и био информисан о свим битним променама, а једна од тих промена је активност објекта у покрету, што конкретно значи, контакти са лицима, појаснио је да првог дана није имамо никакву информацију, те је с времена на времена питао да ли има нешто ново на делатности на објекту, док је другог дана њему јављено да је објекат, мислећи на Славка Ћурувију, у покрету и можда податак и то један, на којој се локацији налази, док остали подаци њему нису јављани. У једном његовом позиву према Центру, тражио је да му се достави један податак, невезано за Славка Ћурувију, објашњавајући да је све време искључиво комуницирао са дежурним начелником у Центру и том приликом му је речено да се објекат вратио кући. Тада је питао зашто му то није јављено и због тога је реаговао веома бурно, објашњавајући да је такво понашање потпуно недопустиво и крајње непрофесионално. Појаснио је да оперативци Девог одељења имају задатак да уочавају и све што уоче, јаве њему, с обзиром да оперативац не мора знати и у принципу и не зна, шта се практично ради на конкретном објекту. Након бурног реаговања, рекао је Павићу да се конкретно не ради о раду Јавне безбедности, већ да је у питању Државна безбедност, у којој Служби постоје правила и интереси који су другачији од Јавне безбедности и да од Павића тражи крајње професионално понашање. Након овога, пратња Славка Ћурувије је настављена и наредни дан, трећи дан, када је и убијен. Објаснио је и да је тог дана био у ЦРДБ Београд, да је отишао после завршене смене, те да је негде иза 8 сати дошао заменик начелника Ресора Никола Ћурчић, који га је питао да ли његови раде на терену и након што се зачудио због оваквог питања, заменик начелника га је тада упознао да му је јављено да је дошло до контакта његових оперативаца, радника Девог одељења са обезбеђењем премијера Србије. Истог секунда је реаговао тако што је окренуо телефоном дежурног начелника у Центру, питао где је Павић и након што је добио информацију да је изашао, рекао му је да се нацртају и он и дежурни који је радио ту ноћ из Девог одељења и да га сачекају у Центру. Иза 10 часова Павић је заиста дошао и поново му је скренуо пажњу на правила понашања и предочио му да ће, због непрофесионализма, морати да предузима одређене кораке и мисли да је том приликом рекао да ће их кажњавати. Након тог разговора, негде око 12 и 30, 13 часова, сећа се да је имао састанак у Другој управи, да се претходно распитивао где је његов заменик, те да је оставио, пре одласка из Центра, захтев да му се јави када дође и оставио је телефон, објашњавајући да је за комуникацију у том периоду коришћен и фиксни телефон и специјал. По одласку у Другу управу имао је састанак са својим заменицима, Радивојем Мићићем и Милованом Попиводом, а тема разговора је, између осталог, била преузимање Мише Милићевића, оперативног инструктора и Ратка Ромића, оперативног инструктора, за ангажовање у ЦРДБ Београд, око чега су се и договорили. У Другој управи је био негде до 16 или нешто мало иза 16 часова. Иначе, непосредно по његовом доласку у Другу управу, дежурни начелник му је јавио да је установљен контакт Славка Ћурувије са извесним лицем, на шта је реаговао тако што је рекао: «Супер, преузмите везу, али наставите да радите објекат, јер постоји могућност

грешке». Питао је том приликом да ли је „веза“ било ком позната на терену. Негде иза 16 часова, дежурни начелник га је поново позвао и рекао да је дошло до контакта у неком ресторану и у том тренутку није запамтио назив ресторана, али је дао налог, рекавши дежурном начелнику: «Одлично. Прекините да радите објекат, наставите да радите „везу“, идентификујте „везу“ и завршили смо посао». Тада је рекао и „повратак у базу“. Кратко време након тога, притом није могао да определи да ли је то 10, 15 или 20 минута, јављено му је да је веза идентификована и реаговао је тако што је рекао: «Супер, браво момци» и тада им је рекао и оно што су му замерили касније, а то је: «према њему ћемо применити друге мере», при том мислећи на све оно што следи после тога, а то је анализа, прикупљање додатних података, промена статуса, са коначним циљем да се лице врбује, ако је то могуће, а ако није могуће, да се уђе у одређени степен комбиновања. Затим је поновио све што је претходно већ изнео пред Тужилаштвом за организованим криминал, како је сазнао да је Славко Ђурувија убијен и да је потом позвао Радомира Марковића, а наком тога да се чуо са дежурним начелником Цвијетином Милинковићем и да му је рекао да се прикупљају сви подаци са оперативних техничких мера и то не само са мера које се примењују према Славку Ђурувији, већ и према свим лицима, а која би евентуално на било који начин могла да коментаришу неке разлоге или пак мотиве због којих је до спорног догађаја дошло. Потом је од куће отишао до Центра, негде око 21 час, где се видео, између осталих, и са својим замеником Стеваном Никчевићем, са којим је у пар реченица прокоментарисао оно што се догодило, а након што је завршио преостале обавезе, отишао је кући. Сутрадан је дошао у Центар, објашњавајући да је у току ноћи било прикупљено све што је било прикупљено, одређени извештаји и то не само извештаји о примени мера према Славку Ђурувији, него и неких других, те да је све податке јавио Бранку Ђурићу и скренуо му пажњу да се не ради ни о каквим чињеницама, него буквално коментарима до којих је Служба дошла преко својих извора. Како је мера која је заведена у уторак као радни дан, истицала такође у уторак, није је обновио, с обзиром да је у току тог понедељка сачињен и последњи извештај, а нису били прикупљени подаци који би указивали на нешто ново, те стога није видео ниједан разлог да се мера продужи, због тога је и рекао да само стицајем околности није потписао ниједну оперативну техничку меру. У својој одбрани је говорио и о томе да се 01. новембра 2000. године појавио чланак «Тајно праћење, објекат Ђуран», да је том приликом седео у друштву заједно са својим замеником Веселином Лечићем, А. Д. и помоћником за правна питања, Соколовићем и да су заједно анализирали, између осталог, да ли је тај извештај веродостојан, којом приликом су затражили досије и установили да се у досијеу не налази тај извештај. Посебно је истакао да оно што је том приликом прво уочио, је да на извештају није био његов параф, а друго, да је фалио један потпис. Међутим, садржај самог документа указивао је на начин како се сачињавају извештаји у Служби. Везано за овај догађај истакао је и то да је пар дана пре појављивања извештаја, применом оперативних техничких мера према другом објекту, Центар дошао до података да се у комуникацији међу саговорницима говори и о томе да ће извршан документ одјекнути као бомба и одлучено је међу тим саговорницима да се тај документ или материјал достави Наташи Кандић. Објаснио је да је ово истакао управо из разлога што је Наташа Кандић поднела кривичну пријаву против њега и Радомира Марковића. Иначе, по подношењу ове кривичне пријаве, Тужилаштво за организовани криминал је покренуло поступак, те је из тих разлога давао свој исказ у Градском СУП-у, где је до детаља објаснио шта је као начелник радио и том приликом је изнео све оно

што је и пред судом. Посебно говорећи о односу са Ратком Ромићем, истакао је да је био у сталној непосредној вези са њим све док је он радио у Ресору државне безбедности, објашњавајући да је он у Другу управу дошао или крајем 1996. или почетком '97. и да је радио на једном сегменту који је у току 1998. године, а посебно почетком НАТО агресије, био један од најважнијих сегмената рада у оперативном смислу. Са њим је био у сталној вези и то свим средствима комуникације, с тим што о послу никада са њим није разговарао ни мобилним телефоном, избегавао је да то чини чак и фиксним телефоном, с обзиром да је све путем технике могло бити прислушковано. Навео је да су се виђали док су радили у управи сваки дан, некада само у пролазу, неки пут на јутарњем радном састанку, неки пут на анализи неког посла. Не негира чињеницу да се и за време спорних догађаја везано за Славка Ћурувију, чуо са Ратком Ромићем, као ни чињеницу да му је возило на његов захтев дато, али је појаснио и то да зна да је возило предато, а то зна поуздано, с обзиром да му је његова секретарица предала кључеве од тог возила и зна да је то возило видео у штабу на Сењаку. Мисли да је то возило коришћено 24 часа од стране Ромића, а то му је у сећању јер мисли да је два пута за врло кратко време и сам користио исто возило пре него што га је преузео Марко Жарковић. Није негирао чињеницу да је можда направљен пропуст, да нису попуњене књижице за задужење. Поновио је да зна какве је налоге дао, зна да је издао налог за пратњу пок. Славка Ћурувије, да зна и зашто је дао налог, као и да је оног тренутка када је дошло до контакта између сада пок. Славка Ћурувије и везе која је рађена у ресторану «Коларац», дао налог дежурном начелнику ЦРДБ Београд да се прекине оперативно ангажовање према Славку Ћурувији и настави ангажовање, односно пратња до идентификације везе. Што се пак тиче контакта са окривљеним Мирославом Кураком, навео је да се са њим никада у животу није чуо, ни мобилним телефоном, ни фиксним телефоном, ни специјалом, нити било којим другим средством комуникације. Дана 25. априла у поподневним часовима, а по почетку НАТО агресије, видео је Мирослава Курака, негде око 15 часова, када је излазио из тадашње Друге управе и тада га је питао шта ради ту, а он му је објаснио да је дошао као резервиста, ако нешто треба. Након тог сусрета, није га нити видео, нити чуо, нити остварио било какву комуникацију. Поново је објаснио да су налози за тајно праћење у конкретном случају дати писмено, да је Стеван Никчевић издао налог начелнику Трећег одељења, начелник Трећег одељења оперативцу, оперативац направио предлог, а предлог дошао и био потписан, истичући да се овакав налог може дати и усмено, али да су сви налози које је он дао у ЦРДБ Београд били у писаној форми. Одговарајући на питање зашто је дао налог за прекид мере према оштећеном Славку Ћурувији, објаснио је да је то учинио зато што су били испуњени разлози због којих је та мера и заведена. На питање зашто је, поред бројних обавеза и мањка времена због тих обавеза, он лично као начелник ЦРДБ Београд, буквално оперативно руководио мером тајног праћења, објаснио је да је то чинио због података који су указивали на одређене контакте који су неспојиви са Службом и стога активност праћења није хтео да повери Стевану Никчевићу, с обзиром да му је било интересантно његово реаговање на конкретну ствар, али о томе није хтео надаље да се изјашњава. Такође је објаснио да то није био једини случај у коме је он лично учествовао као начелник. Одговарајући на питања заменика Тужиоца за организовани криминал у вези предаје возила марке «Голф», навео је да је тачно да возила Девог одељења имају легендиране, односно лажне таблице и да само то одељење има такве таблице, а на накнадно питање, да ли је након убиства Славка Ћурувије коментарисао тај догађај, оставио је могућност да у свему

томе има Црногораца, да је то можда коментарисао, с обзиром на однос Славка Ћурувије са појединим Црногорцима и дуговања која је имао према њима. Објаснио је да се у односу на тзв. издвојене случајеве, као што је био у конкретном случају Славко Ћурувија, могу користити *ad hoc* мере, као и сталне мере, с тим што је објаснио да се за оперативне обраде користе у принципу сталне мере, а да се за издвојене категорије лица, сходно оперативним сазнањима, подацима и оријентацији Службе, одлучује која врста мере ће бити примењена, али да се у принципу, за ту врсту лица чешће примењују *ad hoc* мере. Објаснио је и то да што се тиче оштећеног Славка Ћурувије, да је, према информацијама којима је располагао, то лице било под мером тајне контроле телефона, која је представљала *ad hoc* меру до осам дана, а која се у принципу може продужавати у више наврата. Појаснио је и да уколико лице које се налази под оперативном техничком мером тајне контроле телефона премине, према правилима Службе и законском процедуром, не постоји нека обавеза да се таква мера прекине. Објашњавајући своје поступање везано за издавање налога приликом пратње оштећеног Славка Ћурувије, да се прекине његова пратња, а настави пратња лица са којим је остварио контакт, навео је да је један од задатака тајне пратње управо идентификација потенцијалних веза, које остварује лице које је под пратњом. На питање свог браниоца да се изјасни због чега је меру пратње према оштећеном Славку Ћурувији прекинуо у тренутку када је он остао у «Коларцу», навео је да је то из разлога што су сви оперативни разлози за примену оперативне техничке мере тајне пратње били испуњени, те је посао у тој фази био реализован, а даље, одговарајући на питање, објаснио је и да он у том тренутку није наложио својим оперативцима, нити им је забранио да се враћају улицом Лоле Рибара, нити је знао где се у том тренутку било који од оперативаца налази. Иначе, у погледу примена било којих мера у оквиру Службе, објаснио је да је то регулисано прописима Службе и да се конкретно ради о актима Правилима о раду Ресора државне безбедности, којима је и регулисана могућност давања усменог налога за примену одређених мера, с тим што је истакао да тај усмени налог обавезно мора пратити и писмени налог, који се сачињава најхитније могуће, ако је могуће и унапред, с тим да некад због хитности разлога то може да буде и касније, чак и неких пет дана након давања усменог налога. Објашњавајући начин комуникације, везано за примену мера, а имајући у виду конкретан догађај, одговарајући на питања, објаснио је да је комуникација текла тако што је он као начелник ЦРДБ Београд, остваривао и давао налоге радио везом дежурном начелнику, а дежурни начелник контактирао са оперативцима Деветог одељења на терену и то такође радио везом, уз коришћење адекватних шифара и кодова, који се користе у комуникацији Деветог одељења. Додао је и то да, колико зна, тада у Деветом одељењу нису постојали скремблери или средстава специјалне заштите, што конкретно значи, да се заштита огледала у том шифрарнику и промени кодова, који су се вршили свакодневно. Одговарајући на питање да ли је у моменту када је дао налог да се окривљеном Ратку Ромићу преда возило Деветог одељења имао сазнање да у другим одељењима има слободних возила, навео је да је имао сазнање да су била слободна и друга возила, да се радило о луксузним возилима, а да је један од разлога што није дао налог да се та возила користе, тај што је о чињеници да су она слободна за располагање сазнао касније, док је други разлог био тај што, и да је знао да су та луксузна возила слободна, не би дао налог да се та возила дају окривљеном Ромићу, с обзиром да су била упадљивија од возила које је Ромић преузео. Што се тиче документације коју је Служба имала, након бомбардовања није добијен налог од стране руководства да се

иста уништи, већ је налог био управо супротан, да се документација сачува, тако да ни један једини оперативни документ у РДБ није уништен.

У поновљеном поступку, на главном претресу дана 02.02.2021. године, је поновио да није члан никакве криминалне организације, да нема никаква сазнања о постојању било каквих криминалних организација у Служби, те да никада у животу није извршио било које кривично дело. Није добио никакав налог за извршење било ког кривичног дела ни од једног свог старешине, нити је било ком свом колеги дао било какав налог који је био против закона или који је имао за сврху извршење кривичног дела па ни окривљеном Ратку Ромићу нити окривљеном Мирославу Кураку. Никада ни на који начин није злоупотребио ниједну једину оперативну техничку меру и радњу РДБ, нити је икада дао ниједан једини налог који би био противан правилима Службе и закона. Поново је објаснио суштину оперативних мера које је РДБ примењивао и то посебно мере тајне пратње и ТКТР. Поновио је да је налог за примену тајне пратње он издао непосредно свом заменику који је тај налог пренео начелнику Трећег одељења, а начелник Трећег одељења свом помоћнику, као и то да је у складу са својим овлашћењима дао и налог да се прекине мера пратње оштећеног Славка Ћурувије из разлога што је био остварен разлог због ког се та мера и примењивала. Навео је и то да ниједан једини контакт ни са ким у животу везано за Славка Ћурувију није имао осим са дежурним начелником, са којим је директно комуницирао. У погледу возила РДБ је навео да се не може користити радио станица у возилу без шифрарника који у конкретном случају није био у возилу које је он дао окривљеном Ратку Ромићу. Поновио је и то да се сваки дан чуо са колегама из Друге управе као и са Ратком Ромићем, који је радио један од најважнијих сегмената посла у тзв. обавештајној управи и поновио да се са њим и чуо и виђао сваки дан. С друге стране, поновио је и то да се никада у животу није чуо са окривљеним Мирославом Кураком и то ниједним јединим средством везе. Поново је као и на ранијим претресима да изражава своје чуђење везано за један од доказа, за извештај који је био предмет анализе контаката између свих окривљених, наглашавајући да стварно не зна шта да мисли о чињеници да је један такав доказ изузет, држан три године у некој каси, а потом анализиран после седам година. Одговарајући на питања заменика Тужилаштва за организовани криминал поновио је раније наводе да је знао да је Славко Ћурувија примио новац у својој кући, а да му је то рекао Стеван Никчевић. Што се пак тиче оперативне процене да се прекине праћење Славка Ћурувије, одговарајући на питање Тужиоца за организовани криминал поновио је да је такав налог дао, с обзиром да је по остварењу контакта са везом престала и потреба да се даље прати сам Славко Ћурувија, већ је било важно да се надаље прати та веза.

Изnoseћи своју одбрану пред Тужилаштвом за организовани криминал, окривљени Ратко Ромић навео је да је по доласку на рад у РДБ радио у контраобавештајној служби у Београдском центру, у Првом одељењу, да је '97. године прешао у Другу управу која се бави обавештајним послом и то на место главног обавештајног инспектора, у ком тренутку је Франко Симатовић био начелник. Након доласка Радета Марковића или непосредно пре тога, Франко Симатовић је померен на место главног помоћника начелника Службе по обавештајним пословима, Драган Филиповић је постављен на место помоћника начелника Ресора, а на место начелника Друге управе је постављен Милан Радоњић. када је Милан Радоњић постао начелник

Друге управе, за све своје активности је одговорао њему и заменику, у ствари прво заменику, па онда тек за неке активности начелнику. Однос са Миланом Радоњићем је био искључиво строго професионалан. Када је почетком месеца био ван Београда, Милан Радоњић је био постављен на место начелника Београдског центра, а та вест га је затекла када се вратио са пута у Београд, по налогу Милована Попиводе, отприлике 07. априла, тада је то и сазнао, али и да уједно формално обавља и функцију начелника Друге управе, мада су неформално ту функцију од преласка Милана Радоњића на ново радно место спроводила два заменика и то Милован Попиводе и Радивоје Мићић и за све оперативне активности и све послове које је обављао у оквиру својих радних задатака, он се поводом њих јављао и добијао инструкције и координације искључиво од Попиводе и Мићића. У том периоду више није сарађивао са Радоњићем, све док није пребачен, крајем '99. године, у Београдски центар. Што се пак тиче постављења Милана Радоњића на чело Београдског центра, објаснио је да је то било изненађење и да је вероватно због замирања Београдског центра након 24. марта, дошло до одлуке руководства Службе да њега поставе на место начелника Београдског центра, без обзира што је у то време обављао и функцију начелника Друге управе, са циљем да он изврши једну реорганизацију и да Београдски центар почне да ради. Појаснио је да је он лично 31. марта био упућен с његове стране, на територију ЦРДБ Краљево, на задатак, а да му је повратак, након што му је пренео информације са терена, наложио заменик начелника Попиводе. По повратку са терена у Београд пријавио се у Другу управу и наставио да обавља активности за које је иначе био задужен, а радило се искључиво о обавештајним активностима. Појаснио је да, док је окривљени Милан Радоњић био начелник Друге управе, да се његова оперативна сарадња искључиво сводила на сарадњу са заменицима, објашњавајући да начелник не координира рад обавештајних инструктора, него да то раде заменици, а да се начелник стара искључиво о спровођењу политике Друге управе. У свом раду је углавном комуницирао са Попиводом, с обзиром да је други заменик, Мићић, био свеже постављени заменик. Што се тиче службене комуникације, објаснио је да су користили искључиво системе веза, то јест тзв. специјалну везу, која се налазила у оквиру Ресора државне и јавне безбедности, то конкретно значи да су имали одређене специјале, те да је тада постојала наредба о рестриктивном коришћењу мобилних телефона, с обзиром да је Служба располагала податком да су сви мобилни телефони, као и стабилни, били подлежни прикупљању података са њих од стране НАТО пакта. Појаснио је да је специјал у ствари фиксни телефон, који је био прилагођен условима у којима су коришћени, али је објаснио и да је он лично имао више службених мобилних телефона, али да није све користио, да је за своје активности искључиво добијао усмени налог од својих претпостављених, а у погледу возила које је користио у свом раду, да је био задужен за службени ауто «Рено клио». Везано за то возило, објаснио је да је имао једну ману и проблеме са алармом, што је констатовао по повратку са пута, о томе је разговарао са куриром који је радио у оквиру Друге управе, кога је упитао да ли се то њему дешавало код истог возила, што је то лице и потврдило, те су заједно звали сервис који је уградио тај аларм на возилу «Орка аларм», код кога је већ једном то возило било на поправци, те је одвезао возило у сервис и тамо је остало један дан. С обзиром да је живео у Борчи, што је указивало да не може да ради без коришћења службеног возила, тражио је од својих руководиоца непосредно и то код оба заменика, да му обезбеде друго возило, препоручили су му да се обрати начелнику управе, ако он може да му помогне, а то је значило да се обрати конкретно Милану Радоњићу, што је

он и учинио. Појаснио је да када је узео већ поменути «Рено клио», да га није званично задужио, није потписао никакве папире, никакве реверсе, већ је само добио саобраћајну књижицу, а исто се десило и са возилом које је добио по тражењу од Радоњића, мислећи на возило «Голф», које је било једно специфично возило, ни том приликом није потписао никакав реверс да се са њим задужио. Везано за примопредају возила марке «Голф», објаснио је да га је преузео од једног од шефова у Деветом одељењу и то Драгана Павића, са којим се нашао испред Друге управе и који му је предао кључеве, саобраћајну, упозорио га на чињеницу да то возило има колску станицу у себи, станицу преко које Девето одељење одржава међусобну везу када раде на терену. Сећа се да му је рекао да њему треба само возило на један дан, док се не отклони квар на његовим колима и стога је, када је квар на његовим колима отклоњен, поново позвао Милана Радоњића и питао шта да ради са возилом које је преузео, на шта му је он рекао да возило одвезе испред «мале кућице» у њиховом жаргону, а конкретно се радило о објекту «Србија шуме», где је био дислоциран један део руководства. Возило је одвезао тамо и предао саобраћајну дозволу, заједно са кључевима, дежурној секретарици и на тај начин завршио са коришћењем возила марке «Голф». Касније је чуо, пред крај '99. године и то управо од начелника Деветог одељења, Павића, да нема сазнање о том возилу «Голф», односно Павић га је питао шта се дешава са возилом, те да га је тада обавестио да је возило користио за одређену сврху у току једног дана, да га је вратио, односно да га је раздужио начелнику Милану Радоњићу. О том разговору обавестио је управо Милана Радоњића и заинтересовао се шта је било са возилом, с обзиром да се возило и даље водило на њега и тада му је рекао да се ништа не секира, да ће возило бити радужено са њега и оно што му је још познато, везано за то возило, је да на истом месту где га је он раздужио возило да га је задужио и један бивши припадник Службе због одређених оперативних потреба, јер је био ангажован као сарадник Службе. Што се тиче времена када је преузимао и раздуживао предметно возило «Голф», објаснио је да у погледу истог има сећања из разлога јер памти да је одмах по повратку са пута тражио да преузме то возило и објашњава да баш није сигуран да ли га је узео 07, 08. или 09. априла, али да је сигуран да је у дан или два након што се вратио са пута тражио возило и није му било важно које марке би било то возило. Што се тиче његове комуникације са окривљеним Миланом Радоњићем, истакао је да он никада са њим није приватно комуницирао, да се никада са њим није дружио, с обзиром да они немају исту сферу интересовања, већ да је њихов однос био искључиво послован, те је стога и комуникација са њим била искључиво везана за обављање одређених пословних активности. Што се пак тиче његовог односа са Мирославом Кураком, навео је да њега доста дуго познаје, да га је упознао када је био припадник Јавне безбедности, односно мисли да је тада био припадник САЈ-а, те да службено никада нису комуницирали. Познато му је да је по формирању ЈСО, у једном периоду Мирослав Курак био инструктор у тој формацији, али се ту није дуго задржавао, већ је почео да се бави приватним послом. Мисли да је Службу напустио '90. или '91. године и да најкасније од '92. године није имао никаквих контаката са Службом, већ да се од тада бавио искључиво приватним послом. Поновио је да су се дружили, да су били изузетно добри пријатељи и да му је на крају постао венчани кум. Такође зна да је држао неке ноћне клубове, а да је 2006. године отишао у Африку. За време бомбардовања, током '99. године, виђао се са њим, али не интензивно, не свакодневно, није сигуран да ли се са њим видео 07, 08, 10, 11. или 15. априла. Одговарајући на питања, навео је да се у Служби сусрео и упознао са

Милорадом Улемекком, али да они никада нису заједно сарађивали, нити су радили било шта заједно. Први пут га је видео док још није била формирана ЈСО, када је Улемек био припадник Арканових «Тигрова», а касније га је видео у кафићу који је исти имао на Дорћолу и запамтио га је по специфичној тетоважи на врату. Што се пак тиче Славка Ђурувије, рекао је да о њему није знао ништа пре него што је убијен, да је чуо да је убијен, али да та информација није изазвала код њега никакву посебну пажњу. Што се тиче чињенице како је провео 11. април 1999. године, навео је да је тај дан у једном делу провео на послу, а да је један део дана провео кући, с тим да није могао да определи да ли је код куће био за време ручка или вечере. Памти овај дан, с обзиром да је том приликом супруга направила тарту за ћеркин рођендан који је био 07. априла. Напомиње да је у том периоду живео у Борчи Греда и да је тог дана имао радне обавезе и то не само тог дана, него и свих претходних по доласку са пута, све док није упућен на нови пут ван Београда, објашњавајући да су то обавезе у оквиру Друге управе које нису зависиле од њега, већ од руководиоца који су одређивали смене у којима је радио. Објаснио је да се у тим ситуацијама подразумевао боравак у просторијама у Улици Данице Марковић, где је била измештена Друга управа и да су у том периоду сви дани били радни дани. Поновио је да су његове непосредне старешине по хијерархији били Попивода Милан и Мићић Радивоје, а изнад њих је био Милан Радоњић, те да је стога он углавном комуницирао са заменицима, али да је постојала могућност комуникације и са начелником управе. Поново говорећи о возилу које је преузео, додао је и да приликом његовог враћања није видео Радоњића, јер није ни знао где се налазило руководство Београдског центра, а на питање да ли је тог 11. априла то возило било код њега, одговорио је да сигурно није, колико се сећа, најкасније га је преузео 09. априла, а вратио 10-ог. Додао је и то да том приликом у колској књижици није ништа уписивао. У моменту када је задужио возило «Голф» није био сигуран колико ће га користити, будући да је то искључиво зависило од тога којом брзином ће бити откљоњен квар са његовог возила, мада је предочио раднику сервиса да то мора бити хитно учињено, али је мислио да то неће дуго трајати, јер квар није био преозбиљан. Што се тиче преузимања тог возила, сам Радоњић му је рекао место где треба да дође и преузме возило, тачније рекао му је да је најбоље да то буде испред зграде Друге управе, без обзира што је она била срушена. Сећа се да су и даље на том месту постојале рампе које су радиле и да је постојало обезбеђење око целог МУП-а на тим местима где је то било и раније, па је стога по доласку да преузме возило, ушао сам у круг унутар МУП-а где се може ући искључиво са службеном легитимацијом, јер није могао никога да води са собом, због појачане контроле. На питање да ли је, поред колске станице, у возилу марке «Голф», био евентуално и шифрарник, одговорио је да није, јер се то не оставља у колима, а накнадно је појаснио и то да је касније добио сазнања да је то возило, а о чему је раније говорио у одбрани, преузео управо Марко Жарковић.

На главном претресу, окривљени Ратко Ромић је у потпуности остао при одбрани коју је дао пред Тужилаштвом за организовани криминал, наводећи да што се тиче саме оптужнице да сматра да је она неоснована, противречна сама себи, да највећи њен део, како диспозитива, тако и образложења, не произилази из списка предмета, да није поткрепљена доказима, већ да је пуна тужиоцевих закључака, логицирања и претпоставки. Сматра да мора да се брани од оптужнице која је сама по себи једини доказ у овом поступку, да је нејасно одакле тужилац зна да су НН лица

дала налог и откуд зна да су баш они из највише структуре моћи, питајући се која је највиша структура моћи, подсећајући да је тада била државна заједница Савезна Република Југославија. Према наводима окривљеног, потпуно је нејасно на основу чега је тужилац употребио реч у множини и то «извршили кривична дела убиства», као и на основу којих доказа тврди да је постојао претходни договор и план, посебно истичући да што се тиче рада Службе не може се бирати који задатак треба да се уради, а који не. Нејасни су такође наводи тужилаштва везано за сачињавање и преношење плана, указујући да ако је Радомир Марковић сачинио план и договор са Миланом Радоњићем, како је онда могао да га упозна са неким планом који је изгледа неко други саставио. Истакао је да се у Ресору државне безбедности поступа по принципу субординације, што је регулисано Правилником о унутрашњој организацији Ресора државне безбедности, као и чланом 33 Закона о унутрашњим пословима. Навео је да у списима предмета нема доказа да је било ко видео окривљеног Мирослава Курака у службеном возилу дана 11.04.1999. године, да се не зна на основу којих доказа је тужилац определио да је време извршења кривичног дела баш између 16,38 и 16,45 часова, те да је апсолутно нетачно да је он имао било какве везе са лишењем живота Славка Ћурувије, па самим тим и да је учествовао у том кривичном делу. Посебно је истакао да нема ниједног доказа да је постојао било какав план Радомира Марковића који би пренео Милану Радоњићу, нити да је било ко кога подстакао на нешто, с обзиром да се у Ресору државне безбедности не подстиче, већ само наређује. Указао је и да према Славку Ћурувији није примењивана мера тајна контроле телефонских разговора до годину дана тако да стога нису тачни наводи у оптужници да је поступано супротно одредби члана 13 Закона о унутрашњим пословима, затим и да је према Славку Ћурувији мера почела да се примењује 03.07.1998. године и да је примењивана искључиво ad hoc мера тајне контроле телефонског разговора до осам дана, да је продужавана 21 пут, што је и констатовано у допису БИА од 10.04.2012. године, те да се у тренутку када је мера заведена, на челу Службе налазио Јовица Станишић, а на месту начелника ЦРДБ Београд Зоран Мијатовић, да би касније примена мера била настављена и кад је начелник ЦРДБ Београд био Момир Радосављевић, у ком периоду је мере углавном потписивао његов заменик Стеван Никчевић, што је било у складу са тадашњим законским прописима и представљало је уобичајено поступање Службе. Затим, да у току бомбардовања Девето одељење, које је и спроводило мере тајног праћења, никада није сачинило ниједан писани извештај везано за примену мере и једини извештај који је написан је извештај од 11.04.1999. године, везано за примену мере тајног праћења према објекту «Ћуран» и само је тај извештај откуцан, а сви остали су писани ручно у свеску. Изјашњавајући се о оптужници, истакао је да, ценећи доказе у списима предмета, а посебно након извршеног увида у свеске дежурства и извештај о тајном праћењу, се може јасно утврдити да је окривљени Милан Радоњић последњи пут обавештен о кретању Славка Ћурувије у 16:22 тог дана, да је наложио прекид тајног праћења у 16:25, а да је Славко Ћурувија тек у 16:27 напустио ресторан «Коларац», те да након тога нико од припадника Девето одељења није више обавештавао окривљеног Милана Радоњића о његовом кретању. Непознато је на основу чега тужилац износи тврдњу да је окривљени Милан Радоњић организовао да извршиоцима кривичног дела убиства буду доступни подаци везано за рад пратећег апарата, као што је и непознато на основу чега тужилац наводи да је он (Ромић) заједно са окривљеном Мирославом Кураком, преузео спорно возило марке «Голф». У погледу навода тужиоца да у колској књижици није евидентирао његово задужење спорног

возила, објаснио је да се у колској књижици и не евидентирају задужења, већ други подаци и то ко је користио возило, од када до када, колику километражу је прешао и колико је евентуално сипао горива, као и да је током свог рада у РДБ више пута задуживао многа службена возила и да никада није потписао ниједну потврду о задужењу. Што се пак тиче навода да је возило дана 11.04.1999. године виђено на лицу места, тврди да то није тачно и да у списима предмета не постоји ниједан доказ за то, па у склопу тога и да ниједан сведок то није изјавио. Враћајући се поново на тему возила које је задужио спорном приликом, не оспорава да је у питању возило марке «Голф», додао је и то да уз возило није добио никакав шифрарник, с обзиром да се шифрарници не задужују уз возило, него их задужују припадници Службе понаособ, истичући да је шифрарник који је коришћен током праћења оштећеног Славка Ћурувије тада први пут коришћен. Даље, анализирајући наводе Тужилаштва за организовани криминал, навео је и да је нејасно на основу којих доказа је тужилац навео да су оштећеном иза леђа, неопажено, пришли он и окривљени Мирослав Курак, имајући у виду да је оштећена Бранка Прпа другачије описала извршиоца, а да је окривљени Мирослав Курак висине 195 сантиметара, плав, да има плаве очи, са изузетно дугим екстремитетима, што је директно у супротности са описом непосредног извршиоца кога је она описала. Негира да је ударио оштећену Бранку Прпу по глави, те да је на било који други начин учествовао у извршењу кривичног дела. Навео је и да се у конкретом случају ради о оптужници са изразито политичком позадином и да она нема за циљ да се разјасни убиство оштећеног Славка Ћурувије, већ да је иста усмерена према Ресору државне безбедности, са циљем да се прикаже као једна институција са континуираним незаконитим деловањем у којем је примењивано насиље и вршени злочини. У Другој управи се није нешто нарочито задржавао после повратка 07.04.1999. године, јер бива упућен на терен са другим обавештајним задацима, где је уз неке краће паузе провео скоро целокупан период НАТО агресије. Док је возило «Рено клио» било на поправци, поновио је да је затражио од Милана Радоњића друго возило и то из два разлога, због службених потреба и за обављање службених активности, а затражио га је управо од њега, јер је он био начелник Друге управе и самим тим једино овлашћено лице на нивоу управе које је могло да му одобри коришћење возила и зато што тада, у том тренутку, у Другој управи нису постојала друга возила која би могао користити, а возило које је он раније користио, возило марке «БМВ», није могао поново да користи с обзиром да је дато неком другом припаднику Службе. Појаснио је да је он по хијерархијском месту, имао одобрено стално коришћење возила и то не само он, него сви главни обавештајни инспектори на нивоу Друге управе. Оставио је могућност да је можда могао да се обрати и заменику с обзиром да је возило користио само један дан, али то је могао да учини само да је у том тренутку било неких резервних возила у Другој управи, а што није био случај. Што се тиче навода у оптужници, а везано за преузимање возила марке «Голф», поновио је да је возило из возног парка Деветог одељења ЦРДБ Београд, преузео дана 08.04.1999. године у вечерњим часовима у оквиру тадашњег комплекса зграде МУП-а РС, где се налазила и зграда Друге управе. Преузео га је тачно испред Друге управе и то од шефа смене Деветог одељења ЦРДБ Београд Драгана Павића, кога је иначе лично познавао. Преузео је возило без реверса, без потписивања, без било чега, сходно уобичајеном понашању у Служби, објашњавајући да је током свог рада у Служби променио заиста пуно возила и никада ни за једно возило није потписивао никакав реверс о преузимању, нити је приликом предаје возила неком другом припаднику Службе, да га користи,

потписао било какав документ о презадуживању, односно о раздуживању возила, такав обичај није постојао у РДБ. Објаснио је да су приликом преузимања возила преузимали искључиво само кључеве и тзв. колску књижицу, као и саобраћајну дозволу на МУП РС. Истакао је и то да нису тачни наводи у оптужници да је ово возило преузео са шифрарником, објашњавајући да возила не задужују шифрарнике, већ да шифрарнике задужују припадници Деветог одељења ЦРДБ и да се шифрарници не дају уз возило, поновио да је возило раздужио 09.04.1999. године, након што је преузео возило марке «Рено клио», када му је отклоњен квар, те да је тада телефонским путем контактирао начелника Милана Радоњића који му је дао инструкције да одвезе возило до тзв. «мале кућице» која се налазила у комплексу објекта које је РДБ у том периоду користио, власништво «Србија шуме» на Сењаку. Поступио је по инструкцијама, одвезао возило, оставио га паркираног на паркингу који се тамо налазио, а кључеве и колску књижицу ставио је у коверат, насловио на Милана Радоњића и предао дежурној секретарици, те након тога њему више није познато ни ко је, ни када је, ни колико, ни зашто користио то возило. Поново се изјаснио да возило марке «Голф», о коме је говорио, није користио 11.04.1999. године, појашњавајући да за то и нема доказа у списима предмета. Везано за овај датум, навео је да је тог дана један део дана провео на послу и то у просторијама Друге управе, по унапред направљеном распореду рада, који су направили заменици начелника Друге управе, те да је одсуствовао са посла, да би његово одсуство свакако било запажено и детектовано, с обзиром да се радило о не тако великом стану у коме је био већи број припадника Друге управе. Изјаснио се да је други део дана провео са породицом у прослави рођендана своје ћерке, а добро се сећа тог датума, с обзиром да је то био први пут да нису прославили рођендан ћерке тачно на време, јер се радило о ратном периоду, када никоме није било до прославе. Објашњавао је свој однос са начелником Миланом Радоњићем, наводећи да се од почетка НАТО агресије са њим видео последњи пут у току те агресије 31. марта 1999. године, када је по његовом налогу и послат на терен. Након тога не егзистира му у сећању да се срео са њим било у управи, било ван ње, а што се тиче телефонских контаката са Миланом Радоњићем, да је свакако са њим остваривао контакте телефоном, с обзиром да му је био непосредни старешина, начелник управе и у томе није било ништа неуобичајено. Појаснио је и да су њихови телефонски контакти могли бити изведени на три начина, да су могли да контактирају нормалном телефонском везом, тј. фиксном линијом, мобилним телефоном, као и тзв. «специјалом», везом која се користи у оквиру РДБ, односно у оквиру целокупног МУП-а, за коју се сматрало да је колико-толико заштићена у том периоду. Појаснио је и да је у том периоду НАТО агресије наложено свим припадницима РДБ-а да што мање и што краће разговарају телефоном, нарочито мобилним. Оставио је могућност и да је остварио телефонски контакт са Миланом Радоњићем и 11.04.1999. године, као и пре и после тог датума, јер то не би било неуобичајено. Што се тиче односа са Миланом Радоњићем прецизирао је да њих двојица немају баш никакве сличности, ни исте погледе на свет, нити иста интересовања, а што се тиче његових контаката са окривљеним Радетом Марковићем у то време и не само у то време, него током целокупног његовог руковођење РДБ-ом, објаснио је да није имао контакта са њим, нити му је икада лично непосредно или посредно он дао било какав задатак, с обзиром да се то тако у Ресору и не ради. Једини сусрет са њим је имао заједно са другим начелницима ЦРДБ Београд и то када је био начелник Другог одељења и то на два колегијума која су имали, појашњавајући да, колико се сећа, један је био у оквиру Центра, а један на Институту безбедности. Поново

је објашњавао своје познанство и контакте са Мирославом Кураком, да су се редовно виђали у складу са слободним временом и да су редовно телефонски контактирали, као и да су се у току НАТО агресије видели неколико пута, а телефонски су контактирали искључиво када је он био у Београду. Што се тиче дана 11.04.1999. године, са сигурношћу се изјаснио да је са Мирославом Кураком контактирао, објашњавајући да је то на неки начин други рођендан Курака, с обзиром да је 1993. године на тај дан био тешко рањен, да је једва преживео и стога сматра да му је тај дан други рођендан, док је дубоко убеђен да се са њим дана 11.04.1999. године није видео. На крају је говорио о свом статусу у Ресору државне безбедности, па је навео да је по отпочињању рада у РДБ-у радио на контраобавештајним пословима, да је био најмлађи оперативац у историји Службе, који је само након четири године рада на контраобавештајним пословима у то време награђен са највећим признањем које један припадник Ресора може добити, добио је од министра унутрашњих послова пиштољ са посветом, због изузетног залагања на пољу безбедности. Навео је и да је средином 1997. године, прешао у Другу управу на место главног обавештајног инспектора, те да је самим тим, прескочио неколико степеника и са места оперативца дошао на ово високо руководеће место и то не знато што има неке друге квалитете, него искључиво захваљујући свом раду. Када је Раде Марковић постао начелник РДБ, он је већ био на руководећем месту главног обавештајног инспектора, а када је окривљени Милан Радоњић постављен на место начелника Београдског центра, он, након агресије, дакле крајем јула или почетком августа 1999. године бива распоређен на место начелника Другог, односно обавештајног одељења при ЦРДБ Београд. Након петооктобарских промена и то 01. новембра, бива распоређен на место ВД начелника Шесте управе, те је у том тренутку обављао два посла. Навео је и то да је током трајања истраге и код окривљених и код њихових бранилаца постојала дилема да ли поступак води Тужилаштво за организовани криминал само или у сарадњи са Комисијом за испитивање убиства новинара, односно са председником комисије Вераном Матићем, наводећи да је Веран Матић у току истраге поступао као самопрокламовани портпарол тужилаштва, најављивао када ће бити прво хапшење, који ће сведок бити испитан, шта је ко коментарисао и шта је који сведок рекао, најављивао процесне радње у току истраге, најављивао оптужницу, коментарисао оптужницу и коментарисао сам ток истраге.

На главном претресу дана 03.02.2021. године, поновио је да није крив, да није учествовао у кривичном делу како је оптужен, нити у извршењу било ког другог кривичног дела, да оптужница не само да није базирана на доказима, већ да је у потпуној супротности са свим доказима који се налазе у спису, те да је пуна претпоставки, измишљотина, неких инсинуација, противречности, нетачних и измишљених навода, погрешно и злонамерно тумачених чињеница и неоснованих закључака и пре свега, са одређеним логицирањем тужиоца. Поновио је као и у ранијем поступку, да нема ни јасних, ни довољних, ни аргументованих, односно никаквих доказа да је извршио кривично дело које му је тужилаштво ставило на терет, тако да је доведен у ситуацију да се брани од неких претпоставки, логицирања, неистина, нагађања, закључивања који су пласирани кроз оптужницу. Сматра да је ово један монтирани процес, без икаквог доказа, у коме је доведен у ситуацију да брани своју невиност. Што се тиче навода оптужнице, да је члан организована криминална група, указао је да је ова чињеница изведена из одлука у кривичним поступцима који су окончани правоснажним ослобађајућим пресудама у односу на њега и окривљеног

Милана Радоњића, те да су њих двојица као и Мирослав Курак, неосуђивана лица. Посебно је истакао да никада ни са ким није договарао извршење било ког кривичног дела, па ни извршење кривичног дела убиства Славка Ђурувије, те да од окривљеног Милана Радоњића, као надлежног старешине који му је извесно време био надређен, никада није добио ниједан налог који је противан закону, а нарочито не налог који је у себи садржао елементе кривичног дела. Анализирајући изведене доказе, поновио је и то да оштећени Славко Ђурувија није био једини критичар власти у оно време, а што се тиче телекомуникација, истакао је да није обављено вештачење, већ да је БИА сачинила извештај о анализи телекомуникација од 12.02.2012. године, који је споран, појашњавајући из којих разлога, између осталог, указујући и да након што је извршена анализа телекомуникација дана 12.02.2012. године, тужилац 14 месеци након тога, у априлу месецу 2013. године, даје налог МУП-у Србије да се прибаве нови подаци везано за базе станице, радијус покривања за мобилну мрежу 063 и да се прибаве подаци везано за мобилни саобраћај у априлу 1999. године од „Теленора“, све у циљу откривања учинилаца кривичног дела, а што изазива сумњу, јер се поставља питање због чега тужилац након што је БИА извршила анализу поново тражи податке, те самим тим, сматра да та анализа комуникације не може бити кључни доказ за учествовање окривљеног Мирослава Курака и њега у овом кривичном делу, већ управо обрнуто. На основу тог доказа се утврђује да у време извршења убиства Славка Ђурувије он није био присутан на лицу места, а што се тиче белог возила марке „Голф“ из Деветог одељења, поновио је све оно што је износио и раније у поступку. Навео је и то да и поред саслушања преко сто сведока, да је једини очевидац односно сведок који је био на лицу места, оштећена Бранка Прпа, сведочила да ни он ни Мирослав Курак нису извршиоци, те да је заиста запрепашћујуће да се у оптужници занемарује сведочење јединог очевица, а да се глорификује и увеличава сведочење припадника „Земунског клана“, за које је сам тужилац рекао, да су „казнена експедиција и убице“ и њима верује, а притом се зна да они немају ни директна ни непосредна нити било каква сазнања у вези овог случаја, те стога поново наглашава да су сви њихови искази, једноставно речено, лаж.

Окривљени Мирослав Курак се налази у бекству и у односу на њега је донето решење о суђењу у одсуству, те није износио своју одбрану.

Сведок оштећена Бранка Прпа је у свему остала при исказима које је дала на записницима Кри.П.бр.32/06 од 11.01.2007. године и Кти.бр.3/14 од 10.05.2014. године и на записнику о главном претресу дана 08.09.2016. године као и при имовинскоправном захтеву који није могла да определи. Одговарајући на питања пред другостепеним судом, поновила је да не зна колико је било нападача тог дана, 11.априла 1999. године, али да је видела само једног који је прилазио када се окренула и онда је добила ударац у главу и пала поред Славка, дакле, видела је само једног човека који прилази са пиштољем и то је човек који је Славку пуцао у главу док је лежала крај њега, имала је утисак да је било још нападача осим тог једног који је пуцао. Тог који је њу ударио у главу није видела, једноставно је пала, а човек ког је она видела је човек који је прилазио с пиштољем и пуцао Славку у главу док је лежао и она са њим. Опис тог лица које је пуцало је први пут дала Специјалном тужиоцу Пријићу са сигурношћу од око 60%, тај човек је највише личио на човека који је пришао и пуцао и био са пиштољем изнад њене главе и очигледно неко кратко време размишљао да ли њу да

убије. У питању је лице чија умрлица је објављена у децембру 2000. године, њој је највише личио на тог човека који је пуцао. Поновила је да је то лице које је пуцало Славку у главу имало тзв. аморфно лице, baby face, што би се рекло, без неких посебних личних карактеристика, носио је црну капу која није покривала лице, имао је црне очи, а што је приметила у магновењу, као и изразито бледило. Дакле, према наводима оштећене, човек је био изразито бео и онда се тај контраст црно-белог, према њеним наводима, јако истицао. Истакла је и да је био апсолутно миран, хладнокрван, без икакве треме, без иједног трептаја, да је то лик који је врло тешко дефинисати, гумифлекс лице, како је навела, безлично лице, осим тих очију које су се ваљда истицале на том бледилу, округло. Објаснила је да је зато рекла да други човек који је понуђен као извршилац (Мирослав Курак) просто не може бити тај, јер он има изразите карактеристичне црте лица, па би упамтила да их је видела. Међу присутнима у судници није могла да препозна лице које је видела тога дана. У погледу чињенице да ли је могла да види нападача с обзиром да су јој пале наочаре, изјавила је да лице било близу, да она има диоптрију -1,70, да то није нека диоптрија где када падну наочаре не видите ништа. Видела га је, али то су тренуци потпуно метафизички, магновења, смрти, човека који ти стоји пиштољем над главом и размишља шта ће с тобом да уради. Навела је да је то њено сећање, да је када се то догодило имала 46 година, а да сада има 70, те да сећање може да бледи, али јој је та слика просто утиснута у свест, пре свега, зато што је сматрала да мора тога да се сећа; да када човек доживи такву ужасну ствар, онда подсвесно жели да заборави, али овако мора стално себе да присиљава да не заборави, а то је врло тешко. У првом моменту уопште није била свесна шта се дешава, улазили су у пасаж и оно због чега се окренула, била је огромна прашина која се дигла, прво је мислила да је ветар, јер је био облачан дан, па је мислила да је почела олуја, онда је Славко почео да пада и тада се окренула и добила ударац у главу и постала је свесна свега када је пала. Навела је да то није био неки нарочито висок човек, чинило јој се да је набијен, носио је некакву дебелу јакну и капу, па јој се чинило да је поприлично здепаст и набијен човек, није био висок, танак или било шта од тога. Мирослав Курак и Ратко Ромић нису особа коју је видела, нуђене су јој њихове фотографије; видела је особу коју је описала, а идентичан одговор је дала и приликом саслушања на претресу пред другостепеним судом, да окривљене који се налазе у судници не препознаје као извршиоце кривичног дела. Додала је и да ју је током нове истраге Специјални тужилац питао да ли је могуће да је извршилац имао плаве очи, да је тада одговорила да колико је видела, то нису биле плаве очи, а да она не може да нагађа да ли је неко носио контактна сочива или није. Навела је и да нису у питању само очи, које су биле интензивне тамне, него да је цела конфигурација лица била другачија.

Сведоци Милорад Улемек, Милош Симовић и Александар Симовић су своје исказе пред другостепеним судом дали на следећи начин:

Сведок Милорад Улемек је навео да нема ништа нити да дода, нити да одузме од онога што је рекао прошли пут када је сведочио везано за овај предмет и да је то све што има да изјави, што је поновио и након питања председника већа да ли остаје у свему при својој изјави коју је дао Тужилаштву за организовани криминал дана 08. јануара 2014. године и на записнику о главном претресу дана 26.09.2016. године, док је на питање да ли има нека непосредна сазнања у вези убиства покојног Славка

Ђурувије, одговорио са “не”, на питање браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића да ли је икада рекао да је критичном приликом на пок. Свака Ђурувију пуцао Мирослав Курак, такође је одговорио са “не”, а на питање браниоца окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, адвоката Зоре Добричанин-Никодиновић да ли има сазнања и да ли је рекао тужиоцу да је Ратко Ромић ударио у главу Бранку Прпу приликом критичног догађаја, одговорио је са "не, нити имам сазнања нити сам то икада рекао", а на питање да ли је браћи Симовић и још неким припадницима “Земунског клана” у неком клубу “Бомбај” рекао да је Курак убио Ђурувију, а Ромић био ту и нешто му помогао, одговорио је да се не сећа и најзад, на питање заменика Тужиоца за организовани криминал да ли су му упућене неке претње и да ли су оне евентуално утицале на његове одговоре, одговорио је да нису утицале, а да их је било раније пред његово сведочење 2016. године.

Сведок Милош Симовић се изјаснио да неће давати никакве исказе и да неће одговарати ни на чија питања, а након што му је од стране председника већа предочено да је давао исказе пред Тужилаштом за организовани криминал у предмету Ктн.бр.1/12 дана 10.01.2014. године и касније на главном претресу дана 27.09.2016. године и након што је потом упитан да ли остаје при тим исказима, навео је да је то било јако давно и да се не сећа шта је тада рекао и да стога не остаје при тим исказима, самим тим што се не сећа шта је рекао. Одбио је да одговара на питања како не би излагао себе некој кривици, изјаснио да окривљене не познаје и да не може да говори о предмету, те да није учесник догађаја убиства Славка Ђурувије. Одговорио је одрчно на питање председника већа да ли су му упућене неке претње.

Сведок Александар Симовић је изјавио да остаје при исказу који је дао на главном претресу пред првостепеним судом када је рекао да не жели да одговара на питања суда, одбране и тужилаштва јер једноставно није желео да учествује. Одбио је да одговара на питања наводећи да је то његов лични став да не жели да учествује на претресу. На питање председника већа да ли из разлога што може бити изложен кривичном гоњењу или нанети штету себи или својим ближњима одговорио је одрчно понављајући да једноставно не жели.

О недоследностима и варијацијама у исказима сведока Милорада Улемека, Милоша Симовића и Александра Симовића у односу на исказе које су дали у ранијој фази поступка, биће дат осврт у делу пресуде који се односи на утврђено чињенично стање.

Увидом у решење Републичког јавног тужилаштва Ктр. бр. 1585/06 од 1.12.2006. године, утврђено је да се на основу члана 6 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала поверава у надлежност Специјалном тужилаштву за организовани криминал поступање у преткривичном и кривичном поступку у кривичним предметима Округног јавног тужилаштва у Београду Ктн. бр. 556/99 и Кт. бр. 800/00.

Из извештаја Министарства унутрашњих послова, Ресора државне безбедности од 21.11.2000. године, потписаног од стране председника и чланова Комисије, пуковника Љубомира Ристића, пуковника Милоша Теодоровића, потпуковника Радише

Роскића и мајора Александра Гака, суд је утврдио да налог за тајно праћење лица сада пок. Славка Ћурувије није издао начелник РДБ Радомир Марковић, ни ЦРДБ-у Београд као организационој јединици РДБ, нити пак начелнику Центра Милану Радоњићу, који је самостално овлашћен за издавање налога за тајно праћење лица, као и његов заменик, те да је основ за његово издавање, процена постојања прописаних услова, оперативне оправданости и целисходности примене од стране ових руководилаца, у чему су они самостални, па им није потребна посебна сагласност било ког вишег старешине, па ни начелника РДБ, затим да су у конкретном случају били испуњени сви прописани услови за тајно праћење сада пок. Славка Ћурувије до момента његовог прекида и да је тајно праћење у свему примењено као уобичајени метод и редовна службена радња из делокруга надлежности Ресора државне безбедности и заснована на одговарајућим прописима. Такође је утврђено да је налог за тајно праћење Славка Ћурувије издао начелник Центра Милан Радоњић за период од 08. априла до установљавања његовог безбедносно интересантног контакта и идентификације "везе", који се према претходним оперативним сазнањима Центра очекивао у том периоду, али није утврђено да ли га је лично пренео начелнику Деветог одељења на извршење или је то учинио његов заменик Стеван Никчевић, затим да се у редовним ситуацијама издају писменим путем, али да су у периоду НАТО агресије на СРЈ у ЦРДБ Београд исти издавани и преношени усмено из опште познатих разлога, због чега у ЦРДБ-у Београд не постоји било какав документ у вези са издавањем овог налога. Између осталог је утврђено да је начелник Деветог одељења (Зоран Павић) у току тајног праћења Славка Ћурувије назначеног дана комуницирао са дежурним начелником у седишту Центра на измештеној локацији, Цвијетином Милинковићем који му је проследио налог начелника ЦРДБ Београд Милана Радоњића за опозив праћења, који је он проследио шефу смене на терену, Небојши Соковићу. Налог за опозив праћења је издао начелник ЦРДБ Београд Милан Радоњић јер је остварена његова сврха и циљ, будући да је Славко Ћурувија тога дана у поподневним часовима остварио безбедносно интересантан контакт са до тада неидентификованом "везом" којом приликом је дошло до (на бази претходних оперативних података) очекиване примопредаје папира неутврђене садржине, а након што је од стране дежурног начелника Цвијетина Милинковића обавештен да је завршена идентификација "везе", чиме је остварен циљ ангажовања, издао је налог за потпуни прекид посла.

Из извештаја Безбедносно-информативне агенције број 02-6854 од 10.04.2012. године, који је достављен Тужилаштву за организовани криминал у вези са захтевом Ктн.И.бр.1/12 од 01.03.2012. године о примени тајне контроле телефонских разговора и тајног праћења и осматрања према покојном Славку Ћурувији од стране некадашњег РДБ МУП Србије утврђено је да у поступку примене наведених оперативно-техничких мера тајна контрола телефонских разговора, као и тајно праћење и осматрање у односу на сада пок. Славка Ћурувију није било ништа неуобичајено, да су исте примењиване и раније у односу на дан његовог лишења живота. Затим, да је готово у континуитету у периоду од 3.7.1998. до 15.3.1999. године, налагана привремена мера тајне контроле телефонских разговора према Славку Ћурувији (постоји евидентиран 21 налог за примену мере ТКТР према објекту "Ћуран"), да је њена примена била у складу са праксом примењиваном у РДБ, те да је примењивана и 09.04.1999.године, о чему је био упознат Милан Радоњић, што произлази из записа унетог 09.04.1999. године у 10,05 часова у Дневнику који су водили дежурни начелници одељења ЦРДБ Београд на

ратној локацији у Улици Цара Уроша број 9, Тумачењем прописа који дефинишу да начелник ЦРДБ Београд има ранг помоћника начелника РДБ, утврђено је и да је начелник ЦРДБ Београд био овлашћен да изда налог за тајно праћење лица и без сагласности начелника РДБ или надлежне оперативне управе, али да је морао да буде сачињен у писаној форми, али у документационим фондовима некадашњег РДБ МУП Србије, које је БИА преузела на основу члана 27 Закона о БИА, не располаже се са документацијом и евиденционим подацима да је постојао писани налог за примену мере тајног праћења и осматрања према Славку Ћурувији, али је фактички ова мера примењивана током фебруара, марта и априла 1999. године, те је фебруара месеца 1999. године регистрован долазак дипломатског представника у пасаж зграде у којој је становао Ћурувија. Установљено је и да је у периоду од 09. до 11.04.1999. године, на основу усменог налога начелника ЦРДБ Београд Милана Радоњића, према Славку Ћурувији примењивана мера тајног праћења 24 сата дневно, да је изненада прекинута око 16,30 часова, да су у њеној примени учествовали припадници Одељења за тајно праћење и осматрање ЦРДБ Београд подељени у три смене, с тим да су шефови смена о резултатима примене мере, на основу података добијених радио-везом од радника на терену, извештавали начелника одељења пок.Зорана Павића, који је о томе извештавао начелника Центра Милана Радоњића и дежурног начелника у ЦРДБ Београд, пок.Џвијетина Милинковића, као и да је о примени мере био обавештен заменик начелника ЦРДБ Београд Стеван Никчевић, који је начелнику Трећег одељења ЦРДБ Београд Радовану Божовићу, пренео усмени налог начелника Центра за њену примену. Иако су се поједини изјашњавали да је писани налог за примену мере ТПО сачињен у Трећем одељењу, то из писане документације није потврђено. Најзад, утврђено је и да је по налогу заменика начелника ЦРДБ Београд Стевана Никчевића, написан Извештај о тајном праћењу објекта “Ћуран”, што иначе није било уобичајено, с обзиром да су од почетка НАТО агресије подношени само усмени извештаји. Извештај је сачинио Ратко Љубојевић, тако што га је издиктирао дежурној дактилографкињи Драгани Благојевић, сада Смиљанић, лично га је преузео Павић и проследио га је Стевану Никчевићу. Радован Божовић, начелник Трећег одељења ЦРДБ Београд, изнео је да му је било познато да је Милан Радоњић неколико дана након убиства доставио Трећем одељењу извештај о тајном праћењу, а Стеван Баста, некадашњи помоћник начелника Трећег одељења, да је поменути извештај Деветог одељења стигао у Треће одељење ЦРДБ Београд 12. или 13. априла. Примена оперативно-техничких средстава и метода некадашњег РДБ МУП Србије према пок. Славку Ћурувији и извештавање о њиховим резултатима имали су карактер тзв. затворене обраде, која не постоји у законским и подзаконским прописима који су регулисали рад некадашњег РДБ, али у стручном жаргону овај термин је коришћен за означавање већег степена конспиративности примене оперативних и оперативно-техничких средстава и метода према појединим лицима, групама лица или објектима.

Дописом Кж1 По1 9/22 од 22.3.2023. године, другостепено веће се обратило првостепеном суду са молбом да се изврши попис свих носача података о електронској комуникацији између окривљених која се односи на предмет К-По1 бр.73/20, а налазе се у депозиту Вашег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал и да се омогући другостепеном већу непосредан увид у ове носаче података. На претресу дана 28.3.2023. године отворена је картонска кутија донета из депозита и увид је извршен тако што је једна по једна касета вађена из кутије и гласно читана ознака која

на свакој понаособ касети и њеном омоту стоји, те је утврђено да се у кутији са ознаком "Кти.3/14 40 ДЛТ трака МОБТЕЛ СРБИЈА БК – ПТТ КДП 16/15" налази 40 ДЛТ трака са ознакама које су гласно прочитане и унете у транскрипт аудио записа са претреса дана 28.03.2023. године, који је саставни део списка Кж1 По1 9/22 и једна бела кеса са натписом Телеком Србија, у којој се налази 1 трака дигитал ДЛТ Comras Tape III са ознаком LEMON 2/12/99 CAB570-DEV! CUSGR.DBA.CAB570.RELEASE3 *.CMP LEMON BCK/SAVE-SET 19 FILES, THXKD-01, једна мања касета са ознаком SONY DG90P (ATS FOR TELEKOM SERBIA АПЛИКАЦИЈА 10/12/1999), као и један CD RW са натписом на ЦД "Мобилне траке". Будући да би прецизно навођење ознака 40 ДЛТ трака за које је утврђено да се налазе у кутији која је похрањена у депозиту суда, само довело до беспотребног оптерећења садржине ове одлуке, исте нису побројане. Веће је имало у виду и примедбе странака да поједине ознаке које су прочитане нису у сагласности са ознакама које су наведене у попису Вишег суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал К.По1.бр.73/20 од 27.03.2023. године, чија је фотокопија подељена заменику Тужиоца за организовани криминал, браниоцима и члановима већа. Међутим, с обзиром да је наведени попис од стране првостепеног суда, извршен на захтев другостепеног већа, искључиво ради лакшег извођења овог доказа, извесне несагласности које су последица очигледних техничких грешака при куцању нису од утицаја на веродостојност извршеног увида.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је одржао претрес из разлога што је изјављеним жалбама основано указано да првостепени суд противно одредбама члана 462 став 3 ЗКП није поступио по примедбама из решења Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1-По1 25/19 од 15.07.2020. године, те је поново изреком ожалбене пресуде повредио објективни и субјективни идентитет оптужнице и прекорачио оптужбу и тиме учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, као и битну повреду из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, будући да је изрека пресуде поново неразумљива, разлози пресуде противречни изреци, о појединим чињеницама које су предмет доказивања нису наведени разлози, а они који су дати су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, због чега није било могуће испитати законитост и правилност пресуде, а и како би се правилно утврдиле поједине чињенице које су погрешно или непотпуно утврђене.

Пре свега, првостепени суд је у поновљеном поступку поново повредио идентитет оптужбе и пресуде противно одредбама члана 420 став 1 ЗКП којима је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднетој или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници, тиме што је у изреку пресуде поново додао одређене чињенице и околности које нису садржане у оптужници, те је изрека пресуде чињенично несагласна са диспозитивом оптужнице на основу које је вођен поступак и од које су се окривљени бранили.

Наиме, суд на основу чињеница утврђених на главном претресу може уподобити чињенични опис дела из оптужног акта, али само у границама чињеница и околности које се тичу радње извршења и осталих битних елемената дела које овлашћени тужилац ставља на терет окривљенима, а све мимо тога, као што је и наведено у решењу

Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1-По1 бр.25/19 од 15.07.2020. године, представља прекорачење оптужног акта и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП.

У односу на ранију пресуду К.По1.бр.61/14 од 05.04.2019. године која је укинута решењем Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1-По1 25/19 од 15.07.2020. године, сада ожалбена пресуда К.По1.бр.73/20 од 02.12.2021. године, разликује се тек утолико што су из изреке изостављене речи “заједно са НН лицем”, затим и “НН лицем” у четрнаестом реду изреке иза речи “Мирославом Кураком”, а додате су речи “а поред њих” у седмом реду на четвртој страни, које се односе на НН лице.

Самим тим, основано се изјављеним жалбама указује да је првостепени суд поново прекорачио оптужбу и повредио принцип идентитета оптужбе и пресуде тиме што је у изреку пресуде унео речи које не постоје у диспозитиву оптужног акта и то: да су окривљени Радомир Марковић, Милан Радоњић, Мирослав Курак и Ратко Ромић “по налогу НН лица”“ па је окривљени Милан Радоњић..... организовао да са подацима о кретању оштећеног Славка Ђурувије буду упознати окривљени Ратко Ромић и Мирослав Курак, а преко њих и непосредни извршилац и тако омогућио непосредно извршење дела од стране НН лица”, ...“на који начин је спречио да окривљени Ратко Ромић, окривљени Мирослав Курак, а поред њих и непосредни извршилац НН лице, буду уочени од припадника Девог одељења РДБ”, ...”по давању налога, телефонским путем обавестио окривљеног Ратка Ромића и окривљеног Мирослава Курака о кретању оштећеног, који су омогућили НН лицу да, а након уласка сада покојног Славка Ђурувије са оштећеном Бранком Прпом у пролаз зграде број 35 истима неопажено приђе иза леђа и око 16,45 часова са раздаљине око 1,5 метра из аутоматског пиштоља “Шкорпион” калибра 7,65 мм, испали рафално пет пројектила у леђа оштећеног, а потом оштећену Бранку Прпу када је покушала да се окрене ударио дршком пиштоља у потиљачни део главе од ког ударца је пала”.

Дакле, упркос примедбама другостепеног суда, и поред тога што је овлашћени тужилац до краја главног претреса остао при чињеничном опису из оптужнице, првостепени суд је, иако је утврдио да окривљени Мирослав Курак и Ратко Ромић критичном приликом нису у пролазу зграде број 35, да нису неопажено пришли иза леђа оштећеном покојном Славку Ђурувији и Бранки Прпа и да није доказано да је окривљени Мирослав Курак са раздаљине од 1,5 метара из аутоматског пиштоља “Шкорпион”, калибра 7,65 испалио рафално 5 пројектила у леђа у леђа оштећеног, а окривљени Ратко Ромић оштећену Бранку Прпу која је покушала да се окрене, ударио дршком пиштоља у потиљачни део главе од ког ударца је пала, наневши јој лаку телесну повреду у виду раздерно нагњечне ране у десно потиљачном слепоочном косматом пределу главе и тако омогућио да се доврши кривично дело и лиши живота оштећени Славко Ђурувија, те да је окривљени Мирослав Курак из непосредне близине од 0,8 метара поново рафално испалио више пројектила у главу и тело оштећеног и нанео му 7 устрелина и прострелина у пределу леве половине главе, поново изменио чињенични опис из оптужног акта и додао одређене чињенице и околности које нису биле садржане у оптужници увођењем још једног лица "НН лица" и измењених радњи окривљених, те без обзира на став Апелационог суда у Београду, Посебног одељења из

решења Кж1-По1 25/19 од 15.07.2020. године, поново навео нове радње извршења кривичног дела, које су и у ожалбеној пресуди остале неизмењене, а што је потпуно другачије од оптужног акта.

На овај начин, окривљени су поново оглашени кривим за нове чињенице и радње које оптужба не садржи и о којима у току поступка нису извођени докази, пре свега увођењем "НН лица" у изреку пресуде, које је учествовало у радњи извршења овог кривичног дела заједно са окривљенима Радомиром Марковићем, Миланом Радоњићем, Ратком Ромићем и Мирославом Кураком, као непосредни извршилац (о чему је код окривљених морала да постоји свест) и додавањем нових радњи окривљенима Милану Радоњићу, Мирославу Кураку и Ратку Ромићу ("по давању налога, телефонским путем обавестио окривљеног Ратка Ромића и окривљеног Мирослава Курака о кретању оштећеног, који су омогућили НН лицу да, а након уласка сада покојног Славка Ђурувије са оштећеном Бранком Прпа у пролаз, истима неопажено приђе иза леђа) првостепени суд је у погледу начина извршења кривичног дела значајно изменио чињенично стање које је сопственом оценом утврдио, у односу на чињенично стање описано у оптужници.

Наиме, изреком побијане пресуде оглашени су кривим што су априла 1999. године у Београду, по налогу НН лица, по претходном договору и плану, способни да схвате значај својих дела и управљају својим поступцима, свесни да је дело чије су извршење хтели забрањено, са умишљајем лишили живота власника, директора, главног и одговорног уредника Дневног листа "Дневни телеграф" и Недељника "Европљанин", сада пок. Славка Ђурувију, из Београда, из ниских побуда, због његовог јавног иступања у земљи и иностранству и критике носиоца политичке власти, а ради очувања постојеће структуре власти и то:

-тако што је окривљени Радомир Марковић план о лишењу живота оштећеног пренео окривљеном Милану Радоњићу и тако га подстрекао да припреми физичку ликвидацију оштећеног,

-тако што је окривљени Милан Радоњић постигао договор о лишењу живота новинара оштећеног, са припадником РДБ окривљеним Ратком Ромићем и окривљеним Мирославом Кураком, искористио своја службена овлашћења начелника ЦРДБ Београд ради извршења планираног кривичног дела, тако што је противзаконито, без писменог предлога, дао усмени налог за примену мере тајне контроле телефонских разговора (ТКТР) супротно тачкама 5 и 42 Правила о раду Службе државне безбедности ("Службени лист СФРЈ, Поверљиво гласило" број 18 од 27.07.1990. године) и тачки 8 Упуства о примењивању прописаних средстава и метода рада о извршавању послова из делокруга СДБ (ДТ 01 број 527/91) и издао усмени налог сада пок. Зорану Павићу начелнику IX Одељења ЦРДБ Београд да се дана 09. и 10.04.1999. године примени мера тајног праћења непрекидно 24 часа и да га извештава о сваком кретању оштећеног, а дана 11.04.1999. године због закаснелог јављања претходног дана када је оштећени већ ушао у стан, наложио да га хитно и детаљно обавештава о свакој промени кретања и места где се оштећени налази, а посебно када се упути према свом стану, те организовао да са подацима о кретању оштећеног Славка Ђурувије буде упознат и окривљени Ратко Ромић и окривљени Мирослав Курак, а преко њих и непосредни

извршилац и тако омогућио непосредно извршење дела од стране НН лица и то тако што је дао налог да преда возило марке "Golf" окривљеном Ратку Ромићу, издао усмени налог да се обустави тајно праћење оштећеног и преузме даље праћење другог лица, на који начин је спречио да окривљени Ратко Ромић, окривљени Мирослав Курак, а поред њих и непосредни извршилац НН лице буду уочени од припадника IX Одељења и одмах по давању налога телефонским путем обавестио окривљеног Ратка Ромића и окривљеног Мирослава Курака о кретању оштећеног,

-тако што је окривљени Ратко Ромић преузео возило Голф 3 беле боје, а које је користио у непосредној близини места извршења и

-тако што су окривљени Мирослав Курак и окривљени Ратко Ромић омогућили НН лицу да неопажено приђе иза леђа оштећеном Славку Ћурувији и оштећеној Бранки Прпа и испали 5 пројектила у леђа оштећеног Славка Ћурувију, удари дршком пиштоља оштећену Бранку Прпа и поново испали рафално више пројектила у оштећеног Славка Ћурувију,

чиме је окривљени Радомир Марковић извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 у подстрекавању у вези са чланом 34 Кривичног законика, а окривљени Милан Радоњић, Мирослав Курак и Ратко Ромић као саизвршиоци кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 у вези са чланом 33 Кривичног законика.

Имајући у виду да измене у изреци пресуде од стране првостепеног суда морају остати у границама чињеничног основа оптужбе, тачније, у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива и које је тужилац током поступка доказивао, што је у вези и са основним правом окривљених да знају за шта су оптужени и за које радње могу бити осуђени, то се основано изјављеним жалбама указује да је изменом чињеничног описа од стране првостепеног суда и по други пут учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП.

Основано се изјављеним жалбама указује и на нејасноће у изреци с обзиром да из исте произлази да је "окривљени Милан Радоњић, по давању налога телефонским путем, обавестио окривљеног Ратка Ромића и Мирослава Курака о кретању оштећеног, који су омогућили НН лицу да након уласка Славка Ћурувије и Бранке Прпе у пролаз зграде бр 35, истима неопажено приђе иза леђа..."

Наиме, првостепени суд у изреци, а и касније у образложењу пресуде (приликом оцене изведених доказа), није уопште навео на који начин су окривљени Мирослав Курак и Ратко Ромић омогућили НН лицу да изврши предметно кривично дело, што њихове радње, ближе описане у изреци пресуде чини нејасним и неразумљивим. Дакле, остало је нејасно на који начин и којом својом радњом су омогућили НН лицу извршење кривичног дела, односно којом својом предузетом радњом су омогућили НН лицу да оштећенима неопажено приђе иза леђа и тиме као саизвршиоци, учествовали у извршењу кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 у вези члана 33 Кривичног законика, што је довело до битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП.

Даље, по налажењу другостепеног суда, с обзиром да се у изреци пресуде наводи да је окривљени Милан Радоњић постигао договор о лишењу живота оштећеног са окривљеним Ромић Ратком и окривљеним Мирославом Кураком, у разлозима на страни 135 образложења, да окривљени Радоњић “реализује план уклањања оштећеног Ћурувије уз ангажовање и договор са окривљеним Ратком Ромићем, тада најискуснијим инспектором ЦРДБ Београд и Мирославом Кураком, лицем ван Ресора државне безбедности, познатог по ранијим делатностима, који заједно ангажују и НН лице”, а на страни 137 образложења ”да је окривљени Радоњић, након постизања договора са окривљеним Ратком Ромићем, окривљеним Мирославом Кураком и НН лицем о лишењу живота оштећеног”, остало је и нејасно да ли је НН лице, чије постојање, улогу и предузете радње је првостепени суд унео у изреку пресуде, постигло договор са окривљенима Ратком Ромићем и Мирославом Кураком или и са окривљеним Миланом Радоњићем. Стога се основано жалбама указује да у образложењу пресуде нису дати довољно јасни разлози о одлучним чињеницама, посебно што су исти и противречни сами себи, те је остало нејасно на основу чега је првостепени суд утврдио постојање претходног договора између свих окривљених, а посебно договора са НН лицем.

Првостепени суд не даје ни разлоге везано за постојање заједничког умишљаја на страни окривљених, нити договора, нити наводи из којих доказа закључује да су окривљени Милан Радоњић, Ратко Ромић Мирослав Курак поступали као саизвршиоци. Да би биле примењене одредбе члана 33 Кривичног законика, првостепени суд је морао тачно да утврди у чему се састоје радње извршења кривичног дела у односу на сваког окривљеног понаособ, односно да утврди у чему се састоји заједничко саучествовање сваког од окривљених у извршењу кривичног дела, јер се у противном ова законска одредба не може применити.

Као што је претходно и указано првостепеном суду решењем Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1 По1 25/19 од 15.7.2020. године, подстрекавање, као облик саучесништва, представља стварање код другог одлуке да се изврши одређено кривично дело или учвршћивање такве одлуке, те се основано жалбама изјављеним у корист окривљеног Радомира Марковића указује да је остало нејасно којим радњама је окривљени Радомир Марковић код окривљеног Милана Радоњића створио одлуку да изврши предметно кривично дело и на који начин, с обзиром да се из изреке, као и из образложења пресуде ово не може утврдити (у изреци се наводи да је окривљени Радомир Марковић план о лишењу живота оштећеног Славка Ћурувије пренео окривљеном Милану Радоњићу и тако га подстрекао да припреми физичку ликвидацију оштећеног Славка Ћурувије, а на страни 137 образложења, да је окривљени Радомир Марковић навео окривљеног Милана Радоњића на извршење кривичног дела убиства, на тај начин што му је пренео план о лишењу живота оштећеног Славка Ћурувије и тако га подстрекао да припреми физичку ликвидацију истог, док на страни 135 наводи да је окривљени Радомир Марковић своју одлуку о ликвидацији Славка Ћурувије пренео новопостављеном начелнику ЦРДБ Београд Милану Радоњићу и то путем како остварене личне, тако и комуникације преко специјалних телефона), те је и у погледу ових одлучних чињеница првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП.

Затим, првостепени суд на странама 78-84 образложења пресуде цитира које доказе је извео током кривичног поступка, па поред осталог, наводи које је све сведоке испитао, при чему, за разлику од неких испитаних сведока, уопште не наводи садржину исказа набројаних 64 сведока, те не наводи да ли су њихови искази од утицаја, нити оцену да ли их прихвата или не прихвата. Код наведеног, основано се жалбом Тужилаштва за организовани криминал, али и жалбама окривљених и бранилаца у којима се цитирају искази поименице неких од испитаних сведока, указује да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде, навео да је током доказног поступка ценио исказе сведока, али остаје нејасно на који начин их је ценио, односно да ли их је прихватио и у ком делу, будући да у образложењу пресуде уопште ни не наводи садржину њихових исказа, те је нејасно шта је суд на основу њих могао утврдити, а из ког разлога се побијана пресуда ни у том делу не може испитати.

Наиме, првостепени суд је у образложењу морао у најбитнијим цртама, изнети садржину исказа свих сведока чији су наводи могли да буду од утицаја на коначно закључивање и након тога навести оцену тих исказа јер би само у таквој ситуацији било могуће да се на свестран начин испита правилност и законитост пресуде, с обзиром да би се из таквог образложења могло утврдити из ког разлога искази одређених сведока нису од утицаја, односно да ли је у том погледу правилна одлука суда и да ли уопште искази које наводи суд, одговарају записницима о исказима датим у току поступка.

У вези са изнетим у претходном ставу, у изреци побијане пресуде се наводи и да је "окривљени Милан Радоњић дана 9.4.1999. године Драгану Павићу, припаднику IX одељења дао налог да преда возило марке "Golf" окривљеном Ратку Ромићу, који је истог дана у вечерњим сатима на паркингу иза зграде тадашњег седишта Друге управе РДБ Београд у ул. Кнеза Милоша 103 преузео возило марке "Wolkswagen (VW) Golf3" беле боје, регистарских ознака ..., које је, без евидентирања у колској књижици, исти користио у непосредној близини места извршења".

Основано се у жалбама окривљеног Ратка Ромића и његовог браниоца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић указује да је селективно изношење садржине изведених доказа, у образложењу пресуде, посебно евидентно у делу образложења где се наводи садржина исказа оперативаца IX одељења ЦРДБ Београд, које је примењивало меру тајног праћења према Славку Ђурувији и дана 11.4.1999. године.

Наиме, иако се у изреци побијане пресуде наводи да је окривљени Ратко Ромић преузео возило марке "Wolkswagen" и користио га у непосредној близини места извршења, те преко колске радио станице у возилу дана 11.4.1999. године чуо извештавање припаднике IX одељења, у образложењу пресуде приликом навођења садржине изјава сведока припадника IX одељења, који су примењивали меру тајног праћења према Славку Ђурувији, првостепени суд не наводи делове исказа сведока (Драгана Павића, Ивана Покрајца, Небојше Грујића, Предрага Николића, Саше Јојића, Горана Милутиновића, Небојше Васића, Драгана Бакшуновића и осталих), који су се изјашњавали на околност да ли је возило марке "Wolkswagen" беле боје, које је користило IX одељење, виђено у близини у време и пре извршења извршења кривичног дела.

Поред тога, првостепени суд у образложењу пресуде на страни 128, закључује да је "предметно возило предато окривљеном Ратку Ромићу дана 9.4.1999. године, а што уједно потврђује закључак суда да је на дан 11.4.1999. године управо Ратко Ромић био у поседу предметног возила". Међутим, код чињенице да из изреке пресуде произлази да је "окривљени Милан Радоњић телефонским путем обавестио окривљеног Ратка Ромића и Мирослава Курака о кретању оштећеног критичном приликом", остаје нејасно од каквог утицаја је за разјашњење чињеничног стања чињеница да ли је окривљени Ратко Ромић користио критичног дана наведено возило у непосредној близини места извршења, а посебно онда и од каквог је значаја радња окривљеног Милана Радоњића да је телефонским путем обавестио окривљеног Ратка Ромића и Мирослава Курака о кретању оштећеног, у ситуацији када је окривљени Ратко Ромић, према изреци пресуде, преко колске станице чуо извештавање припадника IX одељења и тако имао информације о њиховом кретању и оштећених, а што изреку пресуде и разлоге дате у образложењу исте, чини противречним, те је и у погледу ове чињенице побијаном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП.

Затим, првостепени суд је утврдио да је праћење Славка Ћурувије прекинуто у 16:27 часова, а из листинга телефонских комуникација да је једина комуникација између окривљеног Радомира Марковића и окривљеног Милана Радоњића остварена 11.04.1999. године у 17:21:07 часова, дакле, након што је Славко Ћурувија убијен, али и поред тога на страни 117 ожалбене пресуде, закључује да је налог за прекид мере тајног праћења дао окривљени Радомир Марковић, а да га је окривљени Милан Радоњић пренео Зорану Павићу, начелнику IX одељења, имајући у виду прописе о раду ДБ-а, те ценећи и исказе сведока ко у хијерархији деловања рада Службе државне безбедности може дати које налоге.

С обзиром да из изведених доказа неспорно произлази да су начелник ЦРДБ Београд или његов заменик, били овлашћени да издају налог за тајно праћење лица и без сагласности начелника РДБ и да им није потребна ничија сагласност у смислу субординације у ланцу командовања да обуставе ту оперативну меру, дакле, да није била потребна ни окривљеном Милану Радоњићу, који је у својој одбрани доследно тврдио да је он лично одлучио да обустави праћење након што је добио информацију да је остварен контакт са "везом", евидентно је да првостепени суд само на основу претпоставке закључује да је налог за прекид мере тајног праћења дао окривљени Радомир Марковић, заснивајући је на чињеници да му је окривљени Радомир Марковић био претпостављени.

У образложењу првостепене пресуде се не наводи ниједан доказ на основу ког је првостепени суд утврдио са несумњивом извесношћу присуство још једног лица на лицу места и то непосредног извршиоца, на шта се основано указује жалбом Тужилаштва за организовани криминал.

Међутим, изнети жалбени наводи којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 и 11 и став 2 тачка 2 и 3 ЗКП, у процесној ситуацији када је пред другостепеним судом одржан претрес и на основу изведених доказа утврђено ново чињенично стање, другачије од чињеничног стања из

првостепене пресуде, више немају значај, с обзиром да су по оцени Апелационог суда у Београду, Посебно одељења за организовани криминал, исте последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона.

Након оцене доказа који су непосредно изведени пред другостепеним судом и поновном оценом доказа из првостепеног и другостепеног поступка, оцене навода жалби и одговора на жалбу Тужиоца за организовани криминал и предлога странака и њиховим речима на претресу, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, је нашао:

-да првостепену пресуду на основу чињеничног стања утврђеним пред судом другог степена, треба преиначити и ослободити од оптужбе и то окривљеног Радомира Марковића да је извршио кривично дело тешко убиство подстрекавањем из члана 114 тачка 5 у вези члана 34 Кривичног законика, а окривљене Милана Радоњића, Мирослава Курака и Ратка Ромића да су извршили кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 тачка 5 у вези са чланом 33 Кривичног законика. На тај начин, усвојене су жалбе окривљеног Радомира Марковића, његове ... и његовог браниоца, адвоката Владимира Маринкова, окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића, као и делимично жалбени наводи Тужилаштва за организовани криминал, којима је основано указано другостепеном суду да је првостепени суд побијаном пресудом прекорачио оптужбу, повредио идентитет оптужбе и пресуде и да није решио предмет оптужбе, као и да је услед погрешне оцене доказа, погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, па самим тим и погрешно применио кривични закон када је окривљене Радомира Марковића, Милана Радоњића, Мирослава Курака и Ратка Ромића огласио кривим као у изреци првостепене пресуде.

У даљем делу образложења, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, а поводом оспоравања правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду наводе оптужног акта, налази следеће:

Најпре, да је Специјалном тужилаштву за организовани криминал, на основу члана 6 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, поверено у надлежност поступање у преткривичном и кривичном поступку у кривичним предметима Окружног јавног тужилаштва у Београду Ктн. бр. 556/99 и Кт. бр. 800/00, решењем Републичког јавног тужилаштва Ктр. бр. 1585/06 од 1.12.2006. године, као и да је надлежност за суђење у овој кривичноправној ствари заснована у складу са одредбама члана 21 став 1 тачка 3 и члана 23 Законика о кривичном поступку у вези са чланом 12 став 1 и чланом 13 став 1 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела.

Затим, да није било спорно да је оштећени сада пок. Славко Ђурувија, лишен живота дана 11.04.1999. године, у тада Улици Иве Лоле Рибара, сада Светогорској, у пролазу зграде број 35, када се налазио у друштву оштећене Бранке Прпа, као и да је у њега пуцано из аутоматског оружја с леђа.

Неспорно је и да је оштећени, сада пок. Славко Ћурувија, био власник, директор, главни и одговорни уредник дневног листа «Дневни телеграф» и недељника «Европљанин», да је у спорном периоду окривљени Радомир Марковић био начелник Ресора државне безбедности МУП-а РС, окривљени Милан Радоњић начелник ЦРДБ Београд, а окривљени Ратко Ромић, главни обавештајни инспектор Друге управе ЦРДБ Београд, да је окривљени Милан Радоњић, као начелник ЦРДБ Београд, дао налог да се примени мера тајног праћења Славка Ћурувије, која је примењивана 24 часа у дане 09, 10. и 11.04.1999. године, као и да је дао налог дана 11.04.1999. године да се у односу на оштећеног, сада пок. Славка Ћурувију, обустави мера тајног праћења и преузме даље праћење другог лица, тзв. «везе» и да се настави са експлоатацијом мере ТКТР и након убиства Славка Ћурувије. На претресу пред другостепеним судом учињена је неспорном и чињеница да је окривљени Мирослав Курак бивши припадник Ресора државне безбедности.

Током првостепеног поступка је доказано да је окривљени Милан Радоњић обезбедио окривљеном Ратку Ромићу да преузме возило марке «Фолксваген Голф» беле боје, регистарских ознака ..., које је припадало Деветом одељењу ЦРДБ Београд, да га је окривљени Ратко Ромић и преузео од припадника Девог одељења ЦРДБ Београд, Драгана Павића, у вечерњим сатима, на паркингу иза зграде тадашњег седишта Друге управе у Улици Кнеза Милоша 103, заједно са колском књижицом, у којој није евидентирано коришћење од стране окривљеног Ратка Ромића, као и да је ово возило користио. Наведене чињенице ни окривљени у својим одбранама нису спорили, а исте су потврђене и другим изведеним доказима, како писаним, тако и исказима појединих сведока.

Међутим, оно што је спорно у овој кривичноправној ствари је то да ли су окривљени Радомир Марковић, Милан Радоњић, Мирослав Курак и Ратко Ромић лица која су критичном приликом лишила живота оштећеног сада пок. Славка Ћурувију и лако телесно повредила оштећену Бранку Прпа, како им је то стављено на терет оптужницом Тужилаштва за организовани криминал Кт.бр.22/14 од 29.12.2014. године.

Наиме, окривљенима Радомиру Марковићу, Милану Радоњићу, Ратку Ромићу и Мирославу Кураку је стављено на терет да су у првој половини 1999. године и током 2000.године у Београду, као организована криминална група у којој је сваки припадник имао унапред одређени задатак и улогу, чија је делатност планирана на дуже време, применом насиља у циљу очувања политичке власти и моћи и ограничења слободе медија, по налогу НН лица из највиших структура власти, вршили кривична дела убиства из члана 47 став 2 КЗ РС, за која се може изрећи казна затвора од 5 година и тежа, по претходном договору и плану, лишили живота власника, директора, главног и одговорног уредника дневног листа «Дневни Телеграф» и недељника «Европљанин» оштећеног, сада пок. Славка Ћурувију.

По налажењу другостепеног суда, и поред великог броја изведених доказа, током поступка није утврђено постојање организоване криминалне групе, нити је утврђено ко је, када и где, као што се наводи у диспозитиву оптужнице, учествовао у сачињавању

претходног договора и плана за лишење живота власника, директора главног и одговорног уредника дневног листа “Дневни телеграф” и недељника “Европљанин” оштећеног сада пок. Славка Ћурувије, а није изведен ниједан доказ у прилог наводима оптужбе, да је такав налог дат од стране НН лица “из највиших структура власти”.

Окривљени Радомир Марковић је оптужен да је као начелник Ресора државне безбедности МУП РС након одбијања команданта ЈСО (Јединице за специјалне операције) Милорада Улемека да са припадницима своје јединице крајем марта месеца изврши ово убиство, почетком априла 1999. године ради извршења кривичног дела, за начелника Центра Ресора државне безбедности Београд поставио окривљеног Милана Радоњића и упознао га са планом о лишењу живота новинара, сада пок. Славка Ћурувије, односно како се даље у чињеничном опису наводи, да је план о лишењу живота оштећеног пренео окривљеном Милану Радоњићу и тако га са умишљајем подстрекао да припреми физичку ликвидацију оштећеног Славка Ћурувије.

Будући да и првостепени суд у побијаној пресуди изоставља наводе да је окривљени Радомир Марковић ради извршења кривичног дела за начелника ЦРДБ Београд поставио окривљеног Милана Радоњића, јер током доказног поступка ова чињеница није доказана, ни другостепени суд се тиме није посебно бавио јер је несумњиво утврђено да избор окривљеног Милана Радоњића за начелника ЦРДБ Београд, није био избор окривљеног Радомира Марковића. Окривљени Милан Радоњић је изабран на колегијуму, а о његом постављену је и министар унутрашњих послова донео решење, до овог избора је дошло у ратним условима када је у току било бомбардовање земље и када је дотадашњем начелнику Момиру Радосављевићу, који је већ био пензионер, истекао шестомесечни уговор, а што произлази и из исказа сведока Момира Радосављевића.

Међутим, по ставу другостепеног суда, нису доказани ни наводи оптужног акта, да је командант ЈСО Милорад Улемек крајем марта месеца одбио да са припадницима своје Јединице изврши убиство Славка Ћурувије. Такође, да ли је почетком априла 1999. године ради извршења овог кривичног дела, када и на који начин окривљени Радомир Марковић упознао окривљеног Милана Радоњића са планом о лишењу живота новинара сада пок. Славка Ћурувије, односно пренео му за ово кратко време - од 05.априла 1999. године, па до дана извршења кривичног дела - 11.априла 1999. године, план о лишењу живота оштећеног и тако га са умишљајем подстрекао да припреми његову физичку ликвидацију, по налажењу другостепеног суда, изведеним доказима није утврђено.

Наиме, доказ о томе првостепени суд црпи из исказа сведока Милорада Улемека, тада команданта ЈСО који је први пут испитан дана 08.01.2014. године, пред Тужилаштвом за организовани криминал, након писма које је упутио министру правде. Испитивање овог сведока обављено је у просторијама КПЗ Забела-Пожаревац, где се сведок налази на издржавању дугогодишње казне затвора у изолованим условима, у присуству начелника обезбеђења Посебне јединице у КПЗ Забела-Пожаревац, сада пок. Горана Ненадовића, иначе и члана Комисије за истраживање убиства новинара, који је присуствовао и његовом испитивању на главном претресу дана 26.09.2016. године. Дана 08.01.2014. године, сведок Милорад Улемек је испитан без присуства странака,

али све оно што је тада изјавио није поновио на главном претресу пред окривљенима, браниоцима и судом и тиме је ускратио учесницима у поступку могућност да га питају било шта директно везано за све чињенице о којима се претходно изјашњавао, осим када су у питању наводи да ће навигатори у једној акцији хапшења током 2000. године бити “ови Радоњини што су убили Ћурувију”. Утврђујући битне чињенице, првостепени суд на странама 93 и 94 образложења побијане пресуде, цитира исказ сведока Милорада Улемекa дат пред Тужилаштвом за организовани криминал, иако је одбио да исти прочита, те је на предлог заменика Тужиоца за организовани криминал, другостепени суд и одлучио да прочита исказ овог сведока дат пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 08.01.2014. године и донео одлуку да се поново испита сведок Милорад Улемек, а ради непосредног изјашњења.

Из записника о испитивању сведока пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 08.01.2014. године, утврђено је да је сведок поучен, односно упознат са законом предвиђеним случајевима искључења од дужности сведочења прописаним чланом 93 ЗКП и случајевима ослобођења дужности сведочења прописаним чланом 94 ЗКП, те да се изјаснио да не постоје услови да његово сведочење буде искључено или да буде ослобођен дужности сведочења. У вези са убиством Славка Ћурувије навео је да се 1999. године са ЈСО, чији је био комадант, у марту месецу, налазио на Косову и Метохији због тадашње агресије НАТО пакта; да је 29. или 30. марта, преко Центра везе обавештен да треба да се јави у Београд начелнику Радомиру Марковићу, да му је на питање да ли треба да се јави везом или на неки други начин, дежурни везиста одговорио да је примио поруку да треба да се појави у Београду и лично се јави Радомиру Марковићу; да не зна начин како је дежурни везиста примио ту поруку, али зна да су га из тог релејног центра обавестили радио везом коју је имао у командном возилу. Знао је да му је потребно 4-5 сати да оде за Београд, те је направио процену ризика и полетео хеликоптером “Газелом” типа СА330, са сада пок. Лека Вељком, који је тада био његов лични пилот; слетели су на Институт безбедности на Бањици и то је био једини пут да је у току рата летео хеликоптером. Одатле су га оперативци пребацили до седишта Службе у Кнеза Милоша у зграду где се тада налазила Друга управа и команда ЈСО тадашњег РДБ, да је тамо у канцеларији помоћника начелника Службе Франка Симатовића, затекао начелника Радомира Марковића, да су се изненадили што је стигао са Косова тако брзо, а када им је рекао да је дошао хеликоптером, да су били прилично љути зашто је себе изложио великом ризику, усред бомбардовања и претрпео је озбиљан укор од једног и од другог. Након што им је изнео своје виђење тренутне ситуације везано за ратна дејства на Косову и Метохији, која су била прилично алармантна, према наводима сведока, начелник Радомир Марковић је позвао тадашњег председника државе Слободана Милошевића и изнео му све оно што је он тада пренео и питао га да ли има потребе да заједно са њим дође код њега и да му он све то реферише, одговорио је да нема потребе, те су након што је прекинуо везу, наставили да причају о дешавањима на Косову и Метохији. У току разговора су му стриктно нагласили да назад не сме да се врати хеликоптером и да иде возилом. Пошто је сматрао да му је за повратак потребно доста времена због ситуације, тражио је дозволу да се удаљи и да се врати на место где се тада налазила Јединица. Дозволу је добио и по изласку из канцеларије Радомир Марковић је изашао са њим у ходник и питао га, да ли Јединица може и да ли је спремна да изврши један посебан задатак и да ли би за такав задатак могао да одвоји неколико људи. Рекао је да није никакав

проблем, само да каже о каквом се задатку ради и колико би тај задатак временски трајао. Радомир Марковић га је потом питао да ли је Јединица иза себе у Београду оставила неки број људи, а он му је одговорио да су сви борбено способни људи распоређени на Косову и Метохији, а да је у Београду остао мањи број из логистике и других помоћних служби. Начелник му је рекао да је потребно да се уклони једно лице које тренутно својим непријатељским делатностима озбиљно угрожава безбедност државе. С обзиром да Јединица није никада до тада добијала ту врсту задатка, сматрао је да треба лично да руководи том акцијом, те је питао колико би било трајање тог задатка, на шта му је он оквирно рекао, до 10 дана и да је потребно 2-3 припадника. Нашао се у проблему због тога што није могао да дозволи да Јединица остане у ратним дејствима без његовог присуства толико дуго времена јер још нису проценили праву снагу и праву тактику коју је примењивао НАТО пакт, што је и изложио начелнику и у једном тренутку је помислио да је он мало скептичан према том одговору и да мисли да жели да избегне задатак. Међутим, кроз даљи разговор, му је тачно објаснио о чему се ради, те се сложио да би његово присуство било корисније на Косову и Метохији, након чега су се растали. О том разговору ни са ким из Јединице када се вратио на Косово није разговарао; начелник ништа није прецизирао, те се није могло наслутити ни ко, ни шта, ни због чега, а тек после 5. октобра је повезао. Навео је и да је по повратку на Косово и Метохију наставио да руководи борбеним дејствима на терену, али да је имао обавезу сваки дан, два, три, када то буде било згодно, да се јавља директно начелнику Службе и да му реферише везано за дешавања по питању губитака, рањавања, логистике и свега што би њега могло да занима као начелника Службе, да га је обавештавао сателитским телефоном, да је углавном позивао штаб и да се углавном јављала секретарица на фиксну мрежу. При једном од тих јављања, пошто је био мало, несигуран, како је начелник Службе прихватио оно његово не одбијање, него образложење због чега не може да прихвати задатак, рекао је да би Јединица могла да прихвати задатак зато што је већ од почетка агресије прошло 20-так дана и већ су ушли, како се то каже, у неку "шему" како то функционише, те је сходно томе и хтео да испуни тај захтев начелника, да не би после испало да је из неких других разлога одбио сам задатак. Начелник му је тада преко телефона рекао да је то завршено, да не треба да брине о томе и да настави да води рачуна о свему ономе што му је посао и задужење.

Такође је навео да је 2000. године планирана једна акција хапшења у којој је требало да учествује ЈСО и да му је начелник Радомир Марковић на питање ко ће бити "навигатори" (оперативци одређени да их воде приликом извршења тог задатка), што је њега било помало запрепастило, одговорио: "ова двојица Радоњиних што су убили Ћурувију"; да је стао прилично затечен, није знао по ком основу и због чега му је то тако рекао, онако потпуно ноншалантно седећи за столом, читајући неке списе онако необавезно. Ништа није коментарисао, а након даљег разговора који је био везан за тај задатак напустио је канцеларију онако прилично ометен и кад је из ходника прешао у хол, где је било седиште начелства Службе, тамо је затекао Ратка Ромића и Мирослава Курака и схватио да они заправо треба да буду "навигатори". Са њима ништа није коментарисао, причали су о потпуно необавезним стварима, ко је какво оружје понео; а пошто је требало да се сачека док оперативац са терена не да сигнал за полазак, поседео је још неких можда 15-так минута у необавезној причи и онда је отишао да провери људство које је чекало у другој згради које је било одређено за извршење тог задатка. После неких 45 минута чекања, на мобилни телефон му се јавио Ратко Ромић и

рекао да се акција за то вече одлаже. Навео је да ни тада, а ни сада, не зна ко је то лице које је требало ухапсити.

СТИЦАЈЕМ ОКОЛНОСТИ ЈЕ ЗНАО КО ЈЕ СЛАВКО ЋУРУВИЈА ЈЕР ЈЕ РАНИЈЕ ДРЖАО АГЕНЦИЈУ ЗА ОБЕЗБЕЂЕЊЕ КОЈА СЕ ЗВАЛА "Alpha Team Security" И ЧОВЕК КОЈИ МУ ЈЕ ВОДИО ТУ АГЕНЦИЈУ ЈЕ БИО У ДОБРИМ ОДНОСИМА СА СЛАВКОМ ЋУРУВИЈОМ, ТЕ МУ ЈЕ АГЕНЦИЈА ЈЕДНО ОДРЕЂЕНО ВРЕМЕ ДАВАЛА ОБЕЗБЕЂЕЊЕ. КАСНИЈЕ ЈЕ САЗНАО ДА СУ ТИ МОМЦИ ОТПУШТЕНИ, ОДНОСНО ДА ИХ ЈЕ СЛАВКО ЋУРУВИЈА ОТПУСТИО ТРИ МЕСЕЦА ПРЕ НЕГО ШТО ЈЕ УБИЈЕН И ДА ЈЕ ЈЕДАН ОД РАДНИКА БИО ДАРКО ПОПИВОДА. ОБЈАСНИО ЈЕ И ПРИРОДУ СВОГ ПОЗНАНСТВА КАКО СА ОКРИВЉЕНИМ РАТКОМ РОМИЋЕМ, ТАКО И СА ОКРИВЉЕНИМ МИРОСЛАВОМ КУРАКОМ.

ТАКОЋЕ ЈЕ НАВЕО И ДА МУ ЈЕ 2002. ГОДИНЕ, РАДОМИР МАРКОВИЋ ИЗ ЗАТВОРА, ФРУСТРИРАН ЗБОГ ТОГА ШТО СУ МНОГИ НА СЛОБОДИ, А ОН У ЗАТВОРУ, ПОСЛАО ЗАХТЕВ ДА СЕ ОРГАНИЗУЈЕ УБИСТВО МИРОСЛАВА КУРАКА ЗАТО ШТО ЈЕ ПРЕТЊА ЗА СВЕ, ТЕ ЈЕ "ИЗГАСИРАО" ДУШАНА СПАСОЈЕВИЋА ЈЕР ЈЕ СМАТРАО ДА ЋЕ ТО БИТИ НАЈБРЖЕ И НАЈЛАКШЕ ОДРАЂЕНО ПРЕКО ЊЕГА, ТАКО ШТО МУ ЈЕ РЕКАО ДА ГА ЈЕ КУРАК ПЉУВАО, ВРЕЂАО, ГОВОРЕЊИ ДА ЈЕ СЕЉАК ИЗ ГАЈТАНА, ШТО ЈЕ ЊЕГА ЈАКО ИЗВЕРВИРАЛО ТЕ ЈЕ ИЗДАО НАЛОГ СВОЈИМ "ПИТБУЛОВИМА" ДА СЕ ТО ЗАВРШИ. МЕЂУТИМ, НАКОН ИЗВЕСНОГ ВРЕМЕНА КОД ЊЕГА КУЋИ СУ ДОШЛИ КУРАК И РОМИЋ ЈЕР СУ ВЕРОВАТНО НАСЛУТИЛИ О ЧЕМУ СЕ РАДИ И НАКОН ТОГА ЈЕ ОДЛУЧИО ДА ТО ЗАУСТАВИ И ОТИШАО ЈЕ КОД ДУШАНА И ПОШТО ЈЕ ОН БИО САВ ОНАКО "ПАРАНОИК", РЕКАО МУ ЈЕ ДА СУ ЊЕГОВИ ПРИМЕЋЕНИ, А И ДА ЈЕ МОЖДА БИЛА ЛАЖНА ИНФОРМАЦИЈА, ДА ПУСТИ ЊЕГА ДА ТО ЗАВРШИ И ДА НЕ ДИРАЈУ КУРАКА БЕЗВЕЗЕ, ТЕ СЕ ДУШАН СПАСОЈЕВИЋ ПОКОЛЕБАО И ПРОМЕНИО ОДЛУКУ.

ИСПИТАН НА ГЛАВНОМ ПРЕТРЕСУ ПРЕД ПРВОСТЕПЕНИМ СУДОМ 26.09.2016. ГОДИНЕ, СВЕДОК СЕ ИЗЈАСНИО ДА НЕМА НИШТА ПОСЕБНО ДА КАЖЕ ОСИМ ОНОГА ШТО ЈЕ ИЗЈАВИО, ДА О ОВОМ ПРЕДМЕТУ НЕМА НИКАКВИХ САЗНАЊА И НИКАКВИХ КОНКРЕТНИХ ДОКАЗА ПРОТИВ БИЛО КОГА ОД ОВИХ ОКРИВЉЕНИХ, ТЕ ДА ИМА ЈЕДИНО ПОСРЕДНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ ДО КОЈИХ ЈЕ ДОШАО У РАЗГОВОРУ СА ТАДАШЊИМ НАЧЕЛНИКОМ МАРКОВИЋЕМ. ПОНОВИО ЈЕ ДА ГА ЈЕ ТОКОМ АПРИЛА МЕСЕЦА 2000. ГОДИНЕ, ПОЗВАО У СВОЈ КАБИНЕТ ДА БИ КАО КОМАДАНТ ПРИХВАТИО ЗАДАТАК КОЈИ ЈЕ ЈЕДИНИЦИ ДОДЕЛИЛА СЛУЖБА, ДА СЕ РАДИЛО О ХАПШЕЊУ ЈЕДНОГ ЛИЦА И ДА МУ ЈЕ НА ПИТАЊЕ КО ЋЕ БИТИ НАВИГАТОРИ, ОДГОВОРИО: "ОВИ РАДОЊИНИ ШТО СУ УБИЛИ ЋУРУВИЈУ", ДА ТО НИЈЕ КОМЕНТАРИСАО, ВЕЋ ЈЕ ПРИМИО ЗАДАТАК, А КАД ЈЕ ИЗАСАО У ХОЛ ДА ЈЕ ЗАТЕКАО РОМИЋА И КУРАКА, СА ЊИМА ЈЕ ПОРАЗГОВАРАО, ЗАТИМ ЈЕ ОТИШАО У ДРУГУ ЗГРАДУ ГДЕ СУ БИЛИ ТИМОВИ КАКО БИ СЕ СПРЕМИО, ДА БИ КАСНИЈЕ БИО ОБАВЕШТЕН ДА СЕ ЗАДАТАК ОТКАЗУЈЕ.

ПОНОВИО ЈЕ ДА ЈЕ ЗА ВРЕМЕ НАТО БОМБАРДОВАЊА БИО НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ, ДА ЈЕ ИМАО КОМУНИКАЦИЈУ СА РАДОМИРОМ МАРКОВИЋЕМ ПРЕКО САТЕЛИТСКОГ ТЕЛЕФОНА У ПОЧЕТКУ, А КАСНИЈЕ, ДА ЈЕ ДОЛАЗИО НЕКОЛИКО ПУТА У БЕОГРАД, ПА СУ ИМАЛИ НЕПОСРЕДНУ КОМУНИКАЦИЈУ; ДА ЈЕ КРАЈЕМ МАРТА МЕСЕЦА ДОБИО ПОЗИВ ОД ЊЕГА ДА ДОЂЕ У БЕОГРАД ДА СЕ ЛИЧНО ВИДЕ, ДА ЈЕ НА САСТАНАК ОТИШАО ХЕЛИКОПТЕРОМ, ДА СУ ГА КАД ЈЕ СЛЕТЕО НА ИНСТИТУТ БЕЗБЕДНОСТИ НА БАЊИЦИ, ОДАТЛЕ ПРЕБАЦИЛИ У ЗГРАДУ КОЈУ СУ ИНТЕРНО ИЗМЕЂУ СЕБЕ ЗВАЛИ ЗГРАДОМ ДРУГЕ УПРАВЕ (НЕ СТАКЛЕНА, АЛИ НА ИСТОЈ СТРАНИ КАО СТАКЛЕНА, С ДЕСНЕ СТРАНЕ ОД ГАЗЕЛЕ ПОСМАТРАНО, ЗГРАДА КОЈА СЕ НАСЛАЂАЛА НА СТАКЛЕНАЦ МУП-А), ДА МУ ЈЕ НА ПРИЈАВНИЦИ РЕЧЕНО ДА СЕ НАЧЕЛНИК НАЛАЗИ У КАБИНЕТУ ТАДАШЊЕГ ПОМОЋНИКА ФРАНКА СИМАТОВИЋА; ДА СЕ ПОТОМ СА ЊИМА ДВОЈИЦОМ И ДА СУ РАЗГОВАРАЛИ О ДЕШАВАЊИМА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ, ДА ЈЕ ТОМ ПРИЛИКОМ НАЧЕЛНИК ПОЗВАО СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА КАКО БИ МУ ИЗНЕО СВЕ ОНО ШТО ЈЕ РЕКАО И ПИТАО ГА ДА ЛИ ИМА ПОТРЕБЕ ДА ЗАЈЕДНО СА ЊИМ ДОЂЕ КОД ЊЕГА И ДА МУ ОН

све то реферише, одговорио је да нема потребе. Међутим, на сва питања везана за разговор који је уследио након официјелног дела састанка, о коме се изјашњавао у свом исказу који је дао пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 08.01.2014. године, одбио је да одговара, позивајући се на упозорење да не мора да одговара на питања која могу да га изложе кривичној одговорности.

Навео је да је са Душаном Спасојевићем разговарао нешто о Ратку Ромићу и Мирославу Кураку, али се о детаљима тих разговора није изјашњавао већ се позвао на упозорење да није дужан да одговара на питања која га могу изложити кривичној одговорности. Потврдио је да је одржавао контакте са браћом Александром и Милошем Симовићем 2002. године, да су били познаници, да их је виђао код Душана Спасојевића у Шилеровој и да је могуће да су и они били у Новом Саду на концерту Горана Бреговића и код Ненада Опачића, али није могао да се сети да ли је том приликом по повратку у Београд срео Мирослава Курака, али да је могуће да је био те ноћи у дискотеци “Бомбај”. Такође је навео да се током 2001. и 2002. године, виђао са Ратком Ромићем и Мирославом Кураком у граду, да су 2002. године, негде у јесен, почетак зиме, били код њега кући, али на питање да ли има нека сазнања да су припадници “земунског клана” пратили Мирослава Курака и Ратка Ромића, ради њихове физичке ликвидације, одбио је да одговори, позивајући се на упозорење да није дужан да одговара на питања која га могу изложити кривичној одговорности. На питање да ли је имао потребу да било када каже Симовићима да су Курак и Ромић убили Ћурувију, одговорио је да то није могао да им каже зато што нема никаквих доказа да су они убили било кога, а на питање да ли је заједно са пок. премијером Ћинђићем, Душаном Спасојевићем и браћом Симовић учествовао у договору о ликвидацији Радомира Марковића, одговорио је одрично, додајући да први пут чује за то, док је на питање да ли је са браћом Симовић био у таквим односима да би њима наложио, он лично, да запамте Курака и Ромића, да би их касније ликвидирали, такође се позвао на упозорење да не мора да одговори на такво питање.

Одговарајући на питања везана за агенцију за обезбеђење, чији је био власник, а директор Ј. Д, поновио је да је једно време агенција обезбеђивала и пок. Славка Ћурувију, али да су прекинули, да се не сећа тачно који је то период био; да Дарко Попивоца јесте радио, да му имена Ненад Кокот и Игор Кокот нису позната; да није знао сва лица која су радила, али да је могуће да су заједно са Дарком Попиводом радили на обезбеђењу Ћурувије. Није му познато да су остали да обезбеђују Ћурувију све до његове смрти, па и после, нити ко је од обезбеђења остао, ни да је на дан убиства нестао неки велики новац који је Славко Ћурувија непосредно пре тога примио, нити где су се налазили Игор Кокот, Ненад Кокот и Дарко Попивоца критичног дана, нити у каквом односу су људи из обезбеђења били са децом пок. Славка Ћурувије и најзад, да му није познато ни да се Миле Луковић изјашњавао да су они ликвидирали “Ћурку” тако брзински.

Појаснио је да је у периоду бомбардовања ЈСО била под командом РДБ, да је сарадња са Ресором била обавештајна, али да су за борбена дејства наређења добијали од Треће армије, да су користили сателитске телефоне који су припадали Јединици, да су имали два или три, да су ти телефони могли да комуницирају са свима, да су их користили у почетку на Косову, а да су после престали да их не би гађали. Навео је и да

је сваки везиста имао свој Временик и да је свако јављање морао да запише, ко зове, зашто зове; да су били на истуреном командном месту у Сочаници код Лепосавића и да су комуникацију вршили путем радио везе, путем посебних уређаја “Јагуара”, те да је у питању посебно заштићена специјална веза.

Сведок Милорад Улемек није желео да одговара на питања везано за поруку коју му је Радомир Марковић наводно проследио из Централног затвора, одбио је да одговори на питање преко кога је добио ту поруку, али је навео да му та особа није рекла зашто је Курак "претња за све". Дакле, у вези покушаја ликвидације Мирослава Курака и евентуално Ратка Ромића и све у вези са разговорима са Душаном Спасојевићем, о чему се изјашњавао пред Тужилаштвом за организовани криминал, сведок је одбио да одговара.

На претресу пред другостепеним судом дана 08.03.2023. године, сведок Милорад Улемек је изјавио да нема ништа да дода нити да одузме од онога што је рекао у судници пред другим већем везано за овај предмет, на посебно питање председника већа, изјаснио се да нема никаква непосредна сазнања везана за убиство пок. Славка Ђурувије, те да не види сврху овог испитивања јер све што је рекао постоји на записнику са главног претреса. На питање браниоца окривљеног Мирослава Курака адвоката Стевана Протића да ли је икада изјавио да је критичном приликом на пок. Ђурувију пуцао Мирослав Курак, навео је да то није никад изјавио, а на питање браниоца окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, да ли је рекао тужиоцу да је Ратко Ромић ударио у главу Бранку Прпу приликом овог догађаја, одговорио је да нема никаква сазнања, нити је то икада рекао.

Веће Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал је детаљно анализирано наводе сведока Милорада Улемек, али је става да се на основу оваквог исказа не може поуздано и са сигурношћу закључити да је окривљени Радомир Марковић покушао да га ангажује да са припадницима своје Јединице крајем марта месеца изврши убиство Славка Ђурувије у време, на месту и на начин како је то навео пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 08.01.2014. године, а ово из следећих разлога:

Пре свега, при исказу који је дао пред Тужилаштвом за организовани криминал на записнику дана 08.01.2014. године, није остао на главном претресу пред првостепеним судом и на претресу пред другостепеним судом, већ је одбио да се на било који начин изјасни о разговору који је водио са Радомиром Марковићем у ком је наводно покушао да њега са два, три припадника ЈСО ангажује да уклоне лице које тренутно својим непријатељским делатностима озбиљно угрожава безбедност државе. Такође, његови наводи у вези тог евентуалног разговора, о ком се првобитно изјашњавао, нису потврђени ниједним другим изведеним доказом, па тако ни, супротно налажењу првостепеног суда, чињеницама које произлазе из Временика, исказима сведока Франка Симатовића, Милорада Брацановића и сведока Ратка Љубојевића, а супротно ставу првостепеног суда, нису потврђени ни наводима окривљеног Радомира Марковића, који је у својој одбрани искључиво и доследно током читавог поступка, тврдио да је до састанка са сведоком Милорадом Улемек дошло 17.априла 1999. године, објашњавајући детаљно разлоге због којих је тада дошло до њиховог сусрета и

састанка.

Из Временика који је вођен на Издвојеном командном месту Јединице за специјалне операције у селу Сочаница (ИКМ “Сочаница”) за 26, 27, 28. и 29.март 1999. године, произлази да је у исти уношен сваки детаљ и то час и минут у погледу информација ко је кога звао, ко је где отишао, дошао, ко за кога оставља неку поруку или прослеђује исту. Између осталог, у Временику је, када је у питању дан 27.03, евидентирано да је Легија у поподневним сатима полетео за Београд.

Дакле, чињенице које произлазе из Временика не потврђују наводе сведока Милорада Улемека да је (и поред чињенице што се изјашњавао да је у питању 29. или 30. март), преко Центра везе обавештен да треба да се јави у Београд начелнику Радомиру Марковићу и да му је на питање да ли треба да се јави везом или на неки други начин, дежурни везиста одговорио да је примио поруку да треба да се појави у Београду и лично се јави Радомиру Марковићу; с обзиром да у Временику за 26, 27, 28. и 29.март 1999. године, ова порука нигде није забележена, а несумњиво је утврђено да су у означеним данима сва дешавања била уписивана хронолошки, па у складу с тим и подаци о плану Милорада Улемека да хеликоптером оде до Београда, време када то чини, уз назнаку лица које врши превоз, констатација где се сведок Улемек Милорад налази, када се вратио, као и све остале поруке и у односу на друга лица и дешавања. Дакле, у Временику није забележено да је окривљени Радомир Марковић лично или да је неко други, у његово име, проследио поруку за Милорада Улемека да дође у Београд, нити да је преко Центра везе у Сочаници радио везом обавештен да дође у Београд и лично се јави начелнику Радомиру Марковићу.

Такође, и сведок Милорад Брацановић је у свом исказу навео да су у Временик уписивани и описивани сви контакти Центра везе у истуреном командном месту Сочаница у близини Лепосавића, коју чињеницу је потврдио и сведок Милорад Улемек, наводима да сваки везиста уписује у Временик све податке, а што је, као што је претходно већ наведено, утврдио и другостепени суд увидом у Временик за дане 26, 27, 28. и 29. март 1999. године. Самим тим, наводи сведока Милорада Улемека да не зна начин како је дежурни везиста примио у Центру везе ту поруку из Београда, али да су га из тог релејног центра обавестили радио везом коју је имао у командном возилу, нису могли бити прихваћени, јер нису потврђени ни Времеником, а ни било којим другим изведеним доказом. Дакле, нигде није забележено да је начелник Ресора преко Центра везе наредио долазак сведока Милорада Улемека у Београд, а што је морало бити забележено, с обзиром да се из овог доказа неспорно утврђује да је уписиван сваки позив, порука и информација, као и означање лица које би успоставило контакт преко Центра везе.

Из исказа сведока Милорада Брацановића пред Тужилаштвом за организовани криминал, тако и на главном претресу, произлази да је 21. марта 1999. године, заједно са Јединицом, отишао на Косово и Метохију јер се знало да ће Југославија бити бомбардована и да је тамо био све до краја маја, почетка јуна 1999. године, када је Јединица измештена на Тару. Појаснио је да ЈСО није припадала ниједној Управи, али да је била под неким надзором Друге управе, а да је била директно везана за начелника РДБ. Објаснио је и да је у том периоду формирана база и команда у Сочаници, селу

блizu Лепосавића, где се он налазио и да се одатле одвијала целокупна телефонска и остала комуникација са Службом, а да је ЈСО била на терену свуда по Косову и Метохији. Појаснио је да му је тада једини надређени био начелник РДБ, да је директно био везан за њега, као и командант ЈСО, Милорад Улемек Легија, те да између њега лично и команданта ЈСО није било односа надређеног и потчињеног, јер је он по свом послу био везан за начелника РДБ, а командант ЈСО по свом послу. Навео је и да је тадашњи командант ЈСО у марту и априлу месецу био управо Милорад Улемек, који је једном или два пута из базе отишао за Београд, да је иначе када је имао потребу да оде до начелника РДБ, ишао директно са места где се налазио са Јединицом, да су током 1999. године, били забрањени сви летови хеликоптером, а када су коришћени, да су летели између планина и брда, али у веома ретким ситуацијама, те да у том периоду Легија јесте имао отворени договор са начелником Службе у вези коришћења хеликоптера, али да није могао сваки час да позове. Сведок је навео да је у Центру везе у Сочаници постојао Временик у који су се бележиле телефонске и радио комуникације, строго по датуму и сату ("да се тог и тог дана у толико сати јавио тај и тај, тражио тог и тог, или пренео поруку ту и ту"), да му није познато да је начелник крајем марта 1999. године, преко Центра везе позвао Милорада Улемека да дође у Београд, ни да су се 29. или 30. марта у згради Друге управе у улици Кнеза Милоша састали Радомир Марковић, Милорад Улемек и Франко Симатовић, те да се сећа да је Милорад Улемек једном из базе отишао за Београд и да мисли да је то било пред једну велику акцију, напад на Ругову. Објаснио је да је уколико је начелник РДБ преко Центра везе некога позвао, то морало да се евидентира, као и да није могло да се деси да из његове Службе неко оде, а да он није упознат, те да је у ципу команданта ЈСО био смештен центар везе на терену, али да исти није имао везу са штабовима, већ само у оквиру оперативног састава Јединице и да му је домет био ограничен конфигурацијом терена. Навео је и да је Јединица команду за оперативна поступања добијала од здруженог штаба ВЈ и МУП-а РС у Приштини, јер је по наређењу председника државе, у време ратних операција, полиција била подређена војсци.

Имајући у виду претходно изнете наводе, нејасно је на основу чега првостепени суд закључује да наводи сведока Милорада Брацановића потврђују наводе сведока Милорада Улемека.

Такође, сведок Франко Симатовић, супротно налажењу првостепеног суда, не потврђује у свом исказу наводе сведока Милорада Улемека да је крајем марта 1999. године, дошао у Београд и да се у канцеларији овог сведока састао са начелником РДБ Радомиром Марковићем и то у његовом присуству. Наиме, из исказа сведока Франка Симатовића датог пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 05.03.2014. године, у битном произлази да је 1996. године, решењем начелника Јовице Станишића, постављен за помоћника начелника за обавештајне радње, да су са доласком на чело Службе Радомира Марковића, његова задужења била смањена и да се претежно бавио електронским извиђањем и компјутерским системима. Навео је и да су се од почетка бомбардовања иселили из зграде МУП-а у једну мању зграду на Сењаку, односно да је на дан бомбардовања НАТО авијације 24. марта 1999. године, зграда Друге управе РДБ у улици Кнеза Милоша испразњена и да је руководство РДБ са Радомиром Марковићем прешло на брод који се налазио усидрен преко пута хотела "Југославија", да су ЈСО обавештајно покривали, те да је у том својству сарађивао са Милорадом

Улемеком Легијом. Додао је и да је у јулу или августу месецу 1998. године дошло до сукоба између Јовице Станишића и министра Влајка Стојиљковића, с обзиром да је министар издвојио ЈСО из састава РДБ и ставио је под надлежност Штаба МУП-а, али да је РДБ наставио обавештајно да покрива Јединицу. Навео је да је за време НАТО бомбардовања постојала веза између Радомира Марковића, тада начелника РДБ и Милорада Улемека, да је РДБ давао логистику, те да је могуће да је сведок Милорад Улемек крајем марта долетео хеликоптером у Београд и да је могуће да га је том приликом видео. Истакао је да је начелник био овлашћен да зове Милорада Улемека на састанак и поновио је да је могуће да је видео Улемека почетком бомбардовања у просторијама које је користила Служба. Одговарајући на питање да ли је чуо да је 29. или 30. марта 1999. године Легија долетео са Косова хеликоптером за Београд, одговорио је са не, док је на питање да ли је 28, 29. или 30. марта 1999. године, присуствовао у згради Друге управе у његовој канцеларији састанку са Милорадом Улемеком и Радомиром Марковићем, одговорио да није сигурно, да је био исељен и да су напустили ту зграду, те да у Другој управи није имао канцеларију. Затим да је седиште начелника касније било у једној приватној кући поред звездиног стадиона, па је могуће да је ту видео Улемека, а могуће је и да га није видео.

На основу оваквог исказа сведока Франка Симатовића не може се доћи до закључка да је потврдио исказ сведока Милорада Улемека, супротно налажењу првостепеног суда.

Првостепени суд налази и да наводи из исказа сведока Ратка Љубојевића, потврђују наводе сведока Милорада Улемека, Франка Симатовића и Милорада Брацановића у погледу чињенице да је сведок Милорад Улемек долазио код начелника РДБ Радомира Марковића.

Наиме, сведок Ратко Љубојевић је у свом исказу навео да је, док је био курир-возач, током бомбардовања, Милорад Улемек долазио код начелника РДБ, да му је то остало у сећању јер је том приликом видео људе у маскираним униформама, а то је везао за период најкасније почетак априла 1999. године, с обзиром да је тада, као курир, био у ситуацији и да Улемеку преда одређену документацију. При тим наводима, остао је и на главном претресу, објашњавајући да има сазнања да је једном приликом у штаб дошао Милорад Улемек са униформисаним лицима. Изјавио је да је за време НАТО агресије на СРЈ радио као курир у штабу РДБ који се налазио на Сењаку у објекту “Србија шуме” и да је у том периоду видео двојицу припадника ЈСО, који су били у униформи и наоружани “дугим цевима”, да је том приликом видео и Милорада Улемека, када му је на бензинској пумпи на Аутокоманди дао један коверат, да том приликом Улемек није био сам и да је био у службеном теренском возилу, након чега је, претпоставља, отишао на Косово. Узимајући у обзир и наводе сведока Небојше Соковића, да је он као курир у штабу на Сењаку радио до 20. априла, а да је Љубојевић остао да ради до почетка маја, да су, када су излазили из ноћне смене и имали два слободна дана, помагали Драгану Павићу, шефу смене у IX одељењу ЦРДБ Београд да организује праћење Славка Ћурувије, пошто он то није могао да ради сам, из којих је евидентно да се искази ових сведока делимично разликују, али се може закључити да су обојица радили као курири када је штаб РДБ био на Сењаку у објекту “Србија шуме” и да су радили и након убиства Славка Ћурувије, јер је Соковић радио оквирно до

20.априла, а Ратко Љубојевић до почетка маја, дакле, те да постоји могућност да је сведок Ратко Љубојевић видео Милорада Улемека у априлу 1999. године, али његов исказ не потврђује да је исти био у згради Друге управе крајем марта 1999. године.

По налажењу другостепеног суда, овако неодређен исказ сведока Ратка Љубојевића да је једном приликом у Штаб дошао Милорад Улемек са униформисаним лицима и да је то било почетком априла, ни на који начин не потврђује наводе оптужбе да је окривљени Радомир Марковић крајем марта 1999. године, у згради Друге управе у Кнеза Милоша тражио од Милорада Улемека да са два, три припадника Јединице уклони једно лице које тренутно својим непријатељским делатностима озбиљно угрожава безбедност државе.

Приликом оцене исказа сведока Милорада Улемека, другостепени суд је имао у виду и наводе сведока Милована Попиводе, заменика начелника Друге управе да му није познато да је Радомир Марковић крајем марта 1999. године, боравио у згради Друге управе, нити да је крајем марта долазио Милорад Улемек у Другу управу, сведока Д. И. М, да у штабу РДБ нису имали сателитски телефон, да се не сећа да је Милорад Улемек звао, а сигурно да није звао на свака два, три дана, као и наводе сведока Франка Симатовића у вези сателитских телефона за које је изјавио да их је он купио у Америци, да су били марке “Нера” и да су били умрежени преко америчког сателита, те да су могли да комуницирају искључиво између себе, што значи да се са тих сателитских телефона, није могла остварити веза са класичним дигиталним или мобилним телефонима, сведока Бранка Црног, који је потврдио да Франко Симатовић није имао канцеларију у згради Друге управе, већ да је имао канцеларију на четвртном спрату зграде у Кнеза Милоша 92 и сведока Љиљане Зарубица, секретарице начелника и заменика начелника у Другој управи, која се такође изјаснила да Франко Симатовић од октобра 1998. године, након што је на чело РДБ постављен Радомир Марковић, није имао канцеларију у згради Друге управе.

Дакле, ниједан сведок у свом исказу није навео да је видео крајем марта месеца Милорада Улемека у згради Друге управе, нити се било ко изјаснио да је чуо да је долазио.

Суд је ценио и наводе сведока Предрага Гикића који је окривљеном Радомиру Марковићу донео досије ”Ђуран”. Сведок је навео да је начелник на лицу места извршио увид и да је његов утисак био да се човек при пут среће са тим досијеом и да не зна ништа, да му је деловао као човек потпуно изненађен том околношћу, те да је његов утисак био да је њему случај Ђурувија непознат, а што је закључио на основу питања која му је постављао и његових реакција.

Веће Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал је донело одлуку и да непосредно испита и сведоке Милоша Симовића и Александра Симовића, а прочитани су и њихови искази и то Милоша Симовића, са записника Ктн.бр.1/12 од 10.01.2014. године и Александра Симовића, са записника Ктн.бр.1/12 од 10.01.2014. године, у просторијама КПЗ Забела-Пожаревац, где се налазе на издржавању дугогодишњих казни затвора.

Сведок Милош Симовић је у свом исказу пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 10.01.2014. године, навео да је 2001. године дошло до сарадње између полиције и “земунског клана”, да је било договора око акције хапшења Радета Марковића и постизања договора са влашћу да се расветле неразјашњена убиства, да је било неких прича да се уклони Радомир Марковић да га не ухапсе, да је о томе Душан Спасојевић имао неку визију, који му је све објаснио, и да Раде Марковић излази на трчање по Бановом брду. Међутим, када се “шуњао” око куће, видео је велики број полицајаца у цивилу који су опсервирани кућу и то је јавио Душану, који му је рекао да се повуче. Навео је да је тада у Шилеровој први пут од Легије и Душана Спасојевића чуо да је у убиство Славка Турувије умешан Радомир Марковић и да му је једном приликом по повратку са концерта из Новог Сада Милорад Улемек рекао: “видиш ову двојицу и првог коме се будем обратио запамти”, да су се упознали и да се један звао Курак, а други Ромић, те да је то пренео брату Александру. Потом и да је од Легије добио информације где се они налазе, где се крећу, да треба да их “раде”, што је значило да су на списку за одстрел, те су припадници “земунског клана” почели да прате окривљеног Мирослава Курака, налог је био да се убије, а такође и Ратко Ромић, ако буде са њим. Међутим, открио их је да га прате, те им је наложено да застану, да оставе неколико дана и на томе се завршило.

Сведок Александар Симовић се у свом исказу пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 10.01.2014. године, изјаснио да су од Душана Спасојевића добили наредбу да прате Мирослава Курака како би му утврдили рутину кретања, да би могли да га раде, жаргонски речено, да га “убију”. Брат Милош и он су добили задатак да организују екипу која ће пратити Мирослава Курака и Ратка Ромића, знали су где се крећу и о овом задатку су причали Душан Спасојевић и Миле Луковић. Брат и он су били спона између Душана Спасојевића и Легије и то је била негде 2002. година, када су добили задатак да убију Мирослава Курака, а ако Ратко Ромић буде са њим заједно, да их “раде у пакету”, а ако не буду заједно да “ураде” најпре Мирослава Курака, а касније да заврше Ратка Ромића. Након извесног времена, по речима сведока, Милорад Улемек је дошао са причом да је Курак приметио да га неко прати, па да је потребно да паузирају неко време и да ће наставити, али да касније ништа нису предузели.

На главном претресу пред првостепеним судом 27.09.2016. године, сведок Милош Симовић је остао при изјави коју је дао пред Тужилаштвом за организовани криминал, али је навео да из страха за своју породицу не жели да одговара на постављена питања, а да што се тиче овог убиства да сва његова сазнања иду преко Милорада Улемек и Душана Спасојевића, док је сведок Александар Симовић изјавио да се из личних разлога не може изјаснити у овом процесу и да не може да сведочи против ових окривљених. На питање председника већа да ли се сматра угроженим он или његова породица, сведок није желео да одговори, а на питање да ли остаје при исказу који је дао Тужиоцу за организовани криминал, није желео да се изјасни. Није могао да се изјасни да ли остаје при свом исказу од 10.01.2014. године, који је дао пред Тужилаштвом за организовани криминал и одбио је да одговара на питања судског већа, бранилаца и тужилаштва.

Управо из разлога јер су окривљени онемогућени да након изјава сведока постављају питања и евентуално стављају примедбе и да кроз унакрсно испитивање

суд утврди шта је истина, а шта није, јер сведоци суштински нису желели да сведоче на главном претресу, то је Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, како је претходно и наведено, и сведоке Милоша Симовића и Александра Симовића позвао на претрес ради непосредног испитивања.

На претресу пред другостепеним судом одржаном 08.03.2023. године сведок Милош Симовић није желео да одговара на постављена питања, наводећи да се не сећа шта је говорио Тужиоцу за организовани криминал, те самим тим и да не може да остане при тим исказима, те да не жели да одговара на постављена питања како себе не би излагао некој кривици, није желео да одговори ни на једно постављено питање о убиству Славка Ћурувије, ни да ли је са неким о томе разговарао и о евентуалним претњама. Сведок Александар Симовић је такође одбио да одговара на питања суда, одбране и тужилаштва, наводећи да је то његов лични став и да не жели да учествује у овом претресу.

Иако су браниоци окривљених предложили да се издвоје записници о испитивању ових сведока пред Тужиоцем за организовани криминал, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је на претресу одбио овај захтев и исте прочитао, као што је претходно наведено. Међутим, имајући у виду да ови сведоци нису остали при својим исказима датим пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 10.01.2014. године, те да ни сведок Милорад Улемек у свом исказу није потврдио њихове наводе из те фазе поступка, исти по налажењу другостепеног суда, нису подобни за утврђивање чињеница о којима су се изјашњавали.

Наиме, наводи сведока Милоша Симовића и Александра Симовића дати пред Тужилаштвом за организовани криминал, нису потврђени од стране сведока Милорада Улемека, који је на питање да ли је имао потребу да било када каже Симовићима, да су Курак и Ромић убили Ћурувију, одговорио да то није могао да им каже зато што нема никаквих доказа да су они убили било кога, а на питање да ли је заједно са пок. премијером Ћинђићем, Душаном Спасојевићем и браћом Симовић учествовао у договору о ликвидацији Радомира Марковића, одговорио је одрично, додајући да први пут чује за то, док је на питање да ли је са браћом Симовић био у таквим односима да би њима он лично наложио, да запамте Курака и Ромића, да би их касније ликвидирали, позвао се на упозорење да не мора да одговори на такво питање.

Како нико од испитаних сведока није остао при својим наводима ни на претресу пред другостепеним судом, у ситуацији када су окривљени и њихови браниоци као и заменик Тужиоца за организовани криминал могли да постављају питања сведоцима, будући да су сведоци изменили своје исказе, односно ускратили сведочење, став Апелационог суда у Београду, Посебног одељења за организовани криминал је да су искази ових сведока из истраге не само непоуздани и да се не могу са сигурношћу прихватити као истинити, већ да и сама њихова садржина може евентуално да представља неке индиције када је у питању предмет овог поступка, које морају бити проверљиве, а што у конкретном није случај, те да се на њима не може засновати осуђујућа пресуда.

У покушају свестраног разјашњења ове кривичноправне ствари, другостепени

суд је донео одлуку и да на предлог Тужилаштва за организовани криминал, изведе доказ читањем исказа сведока Дејана Миленковића, датог на записнику Кти.бр.3/14 од 31.03.2014. године и сведока Миладина Сувајџића, датог на записнику Кти.бр.3/14 од 06.02.2014. године, и поред чињенице што су исти испитани и на главном претресу пред првостепеним судом.

Другостепени суд је из исказа ових сведока, при којима су остали и приликом испитивања на главном претресу, утврдио да су обојица навели и то Дејан Миленковић да је пок. Душану Спасојевићу Милорад Улемек наредио да убију Микија Курака и Ратка Ромића, те да су их у том циљу припадници “земунског клана” и пратили, али да се од тога одустало након што су примећени, а Миладин Сувајџић да је од Душана Спасојевића 2002. године чуо да Легија зна ко је то урадио, да га је убио Мики Курак и да је са њим био неки који се зове Ромић, као и да је од Милоша Симовића чуо да им је Дућа рекао да ликвидирају те људе што су убили новинара, да су их пратили, али да су, након што су их разоткрили, стопирали ту акцију. Међутим, евидентно је да су се сви ови сведоци изјашњавали само о информацијама које су од неког чули, као и да њихови наводи такође могу да представљају само одређене индиције везано за предмет овог поступка, а с друге стране, и да исти садрже и потпуно различите информације, а узимајући у обзир и да су се изјаснили да о овом догађају немају непосредних сазнања, као такви нити могу бити прихваћени као поуздан доказ, а посебно не могу бити основ за осуђујућу пресуду.

Када су питању наводи сведока Милорада Улемека да му је окривљени Радомир Марковић приликом једне акције хапшења у којој су требали да учествују и припадници ЈСО, на његово питање ко ће бити навигатори, одговорио: “ова двојица Радоњиних што су убили Турувију” и да је након што је изашао из његове канцеларије у холу затекао Ратка Ромића и Мирослава Курака и да је схватио да они заправо треба да буду “навигатори”, исти сами за себе, а имајући у виду наводе сведока Владимира Мартиновића, да у то време – дакле, у току 2000. године, ЦРДБ Београд није оперативно ангажовао ЈСО, нити је била планирана нити спровођена нека акција хапшења на Општини Чукарица или било где, а да је Јединица била укључена, у недостатку других доказа, не демантују одбрану окривљеног Радомира Марковића да таква акција није постојала, а притом су исти, по налажењу другостепеног суда, и неуверљиви, с обзиром да се сведок изјаснио да ни тада, а ни сада не зна ко је то лице које је требало ухапсити. Приликом оцене ових навода, другостепени суд је имао у виду и наводе окривљеног Радомира Марковића да се није бавио оперативним радом и да је самим тим нелогична изјава сведока Милорада Улемека да је налог за хапшење добио од њега, те да се сведок Горан Петровић изјаснио да као начелник РДБ не обавља никакве оперативне радње, као и да је окривљени Ратко Ромић у то време био главни обавештајни инспектор, дакле, да није био оперативац и да сигурно не би водио акцију хапшења на терену и најзад, да окривљени Мирослав Курак није био запослен у МУП, нити је био припадник СДБ, што је неспорно утврђено на претресу одржаном пред другостепеним судом.

Стога, у ситуацији када ниједан други изведени доказ, ни непосредан, ни посредан, није потврдио наводе сведока Милорада Улемека да је тога дана (када је хеликоптером дошао у Београд, као што то, пре свега произлази из Временика за

27.03.1999. године) био на састанку са окривљеним Радомиром Марковићем и сведоком Франком Симатовићем и да је након официјелног дела састанка окривљени Радомир Марковић изашао за њим из канцеларије и тражио од њега да са два, три припадника Јединице уклони једно лице које тренутно својим непријатељским делатностима озбиљно угрожава безбедност државе, које наводе није поновио у фази контрадикторног поступка, позивајући се на упозорење да не мора да одговара на питања која могу да га изложе кривичној одговорности и поред чињенице што је и приликом давања исказа пред Тужилаштвом за организовани криминал дана 08.01.2014. године, био поучен, односно упознат са законом предвиђеним случајевима искључења од дужности сведочења прописаним чланом 93 ЗКП и ослобођења дужности сведочења прописаним чланом 94 ЗКП, када се изјаснио да не постоје услови да његово сведочење буде искључено или да буде ослобођен дужности сведочења, а посебно и да се сведок изјаснио да му није речено име тог лица и да у том тренутку, како је сам навео, није знао о ком лицу се ради, дакле, да се није могло наслутити ни ко, ни шта, ни због чега и да је на питање да ли је икада могао евентуално на основу натписа што у медијима, што у штампи, што неформалних и са улице сазнања, да повеже ово убиство и разговор са начелником, одговорио одрично, али да је после 5.октобра схватио о коме се радило, а с друге стране, да је окривљени Радомир Марковић у својој одбрани доследно негирао да је том приликом позвао сведока Милорада Улемека да дође код њега у Београд и да је дошло тада до неког састанка у присуству Франка Симатовића и да је било када од њега тако нешто затражио, у смислу да уклони неко лице, неспорно утврђена чињеница да је дана 27.3.1999. године, полетео хеликоптером за Београд, са личним пилотом сада пок. Лека Вељком, "Газелом" типа СА330, сама за себе, не потврђује наводе оптужбе да је Милорад Улемек крајем марта месеца одбио да са припадницима своје Јединице изврши убиство Славка Ћурувије.

Након овако утврђених чињеница, уместо да правилном оценом свих изведених, а посебно претходно наведених доказа, првостепени суд закључи да нема доказа да је конкретном приликом дошло до сусрета између окривљеног Радомира Марковића и сведока Милорада Улемека, у присуству сведока Франка Симатовића, а посебно да га је након њиховог разговора у канцеларији, након што је изашао за њим, окривљени Радомир Марковић питао да ли Јединица може и да ли је спремна да изврши један посебан задатак и да ли би за такав задатак могао да одвоји неколико људи, да је потребно да се уклони једно лице које тренутно својим непријатељским делатностима озбиљно угрожава безбедност државе, првостепени суд примењујући управо правила логичког размишљања и повезивања, закључује да је сведок Милорад Улемек имао контакт са окривљеним Радомиром Марковићем и да му је том приликом захтевао да обави задатак о коме је у свом исказу говорио сведок Милорад Улемек, те да је овај закључак једини могући.

Најзад, ни наводи да је окривљени Радомир Марковић упознао окривљеног Милана Радоњића са планом о лишењу живота новинара сада пок. Славка Ћурувије, односно да му је пренео план и тако га са умишљајем подстрекао да припреми његову физичку ликвидацију, нису поткрепљени ниједним изведеним доказом, те се стога логичко закључивање првостепеног суда само на основу односа субординације између окривљених Радомира Марковића и Милана Радоњића, не може прихватити.

Окривљени Милан Радоњић је оптужен да је постигао договор о непосредном извршењу убиства са припадницима РДБ, окривљеним Мирославом Кураком и окривљеним Ратком Ромићем, да је искористио своја службена овлашћења начелника ЦРДБ Београд ради извршења планираног кривичног дела, тако што је противзаконито без одобрења надлежног Врховног суда Србије, без писменог предлога, дао усмени налог за примену мере тајна контрола телефонских разговора (ТКТР) супротно одредби члана 13 Закона о унутрашњим пословима (“Службени гласник РС” број 44/91) и тачкама 5 и 42 Правила о раду Службе државне безбедности (“Сл.лист СФРЈ”-Поверљиво гласило број 18 од 27.07.1990. године) и тачки 8 Упутства о примењивању прописаних средстава и метода рада у извршавању послова из делокруга СДБ (ДТ 01 број 527/91) и издао усмени налог сада пок. Зорану Павићу, начелнику Деветог одељења ЦРДБ Београд, да се дана 09. и 10.04.1999. године примени мера тајног праћења непрекидно 24 часа и да га извештава о сваком кретању оштећеног, а дана 11.04.1999. године, због закаснелог јављања претходног дана, када је оштећени већ ушао у стан, наложио да га хитно и детаљно обавештава о свакој промени кретања и места где се оштећени налази, а посебно када се упути према свом стану, организовао да са подацима о кретању оштећеног буду упознати извршиоци и тако омогућио непосредно извршење дела у пролазу зграде број 35 окривљенима Мирославу Кураку и Ратку Ромићу, који су претходно дана 09.04.1999. године у вечерњим сатима, на паркингу иза зграде тадашњег седишта Друге управе РДБ у улици Кнеза Милоша број 103, од Драгана Павића припадника Деветог одељења РДБ-а без евидентирања у колској књижици преузели возило марке фолксваген (VW) Голф 3, беле боје, рег.ознака ... и истим довели и паркирали у непосредној близини места извршења, преко колске радио-станице у возилу слушали извештавање припадника Деветог одељења и тако пратили кретање оштећеног и имали сазнање да се приближава стану, због чега је окривљени Милан Радоњић издао усмени налог Зорану Павићу, начелнику Деветог одељења ЦРДБ Београд, да одмах обустави тајно праћење оштећеног и преузме даље праћење другог лица тзв. ”везе” и на тај начин спречио да извршиоци кривичног дела буду уочени од припадника Деветог одељења.

Најпре, током поступка није изведен ниједан доказ који би потврдио наводе оптужбе да је окривљени Милан Радоњић постигао договор о непосредном извршењу убиства са окривљенима Мирославом Кураком и Ратком Ромићем.

Када су у питању наводи оптужбе да је окривљени Милан Радоњић искористио своја службена овлашћења начелника ЦРДБ Београд ради извршења планираног кривичног дела, тако што је противзаконито без одобрења надлежног Врховног суда Србије, без писменог предлога, дао усмени налог за примену мере тајна контрола телефонских разговора (ТКТР) супротно одредби члана 13 Закона о унутрашњим пословима (“Службени гласник РС” број 44/91) и тачкама 5 и 42 Правила о раду Службе државне безбедности (“Сл.лист СФРЈ”-Поверљиво гласило број 18 од 27.07.1990. године) и тачки 8 Упутства о примењивању прописаних средстава и метода рада у извршавању послова из делокруга СДБ (ДТ 01 број 527/91) и издао усмени налог сада пок. Зорану Павићу, начелнику Деветог одељења ЦРДБ Београд, да се дана 09. и 10.04.1999. године примени мера тајног праћења непрекидно 24 часа и да га извештава о сваком кретању оштећеног, а дана 11.04.1999. године, због закаснелог јављања

претходног дана, када је оштећени већ ушао у стан, наложио да га хитно и детаљно обавештава о свакој промени кретања и места где се оштећени налази, а посебно када се упути према свом стану, организовао да са подацима о кретању оштећеног буду упознати извршиоци и тако омогућио непосредно извршење дела у пролазу зграде број 35 окривљенима Мирославу Кураку и Ратку Ромићу, другостепени суд је сматрао да је полазна основа (битна чињеница) за испитивање основаности овог дела оптужбе, пре свега, питање да ли је и раније постојало интересовање Службе државне безбедности за оштећеног сада пок. Славка Ћурувију односно да ли су оперативне мере ТКТР и ТПО примењиване и раније или су инициране тек по доласку окривљеног Милана Радоњића на место начелника ЦРДБ Београд, те је утврдио следеће:

Увидом у писану документацију, изводе из извештаја о резултатима ТКТР и службене белешке ЦРДБ Београд – Трећег и Петог одељења (регистратор Кри.П.32/06 – досије 12), која је изведена у фази главног претреса, утврђено је да је сада пок. Славко Ћурувија био предмет интересовања СДБ још од 1994. године, због контаката са безбедносно интересантним лицима, да се водио као издвојен случај, те да је још 1998. године, према њему примењивана мера ТКТР, дакле, у време када је начелник ЦРДБ Београд био Момир Радосављевић и то по писаном предлогу оперативног радника Предрага Гикића, те да је ова мера примењивана и током 1999. године, у фебруару од стране Трећег одељења, а у марту од стране Петог одељења. Из наведених писаних доказа произлази и да је Ресор државне безбедности примењивао оперативне мере према оштећеном Славку Ћурувији, у то време власнику листова «Недељни телеграф» и «Европљанин» у циљу утврђивања природе његових контаката са представницима администрације западних земаља, првенствено са америчким дипломатама, те да су, применом наведених мера, утврђени бројни контакти које је имао са представницима САД-а и других западних земаља и да су сви контакти, од којих су неки били континуирани, реализовани са намером обезбеђивања финансијске подршке из иностранства за издавање листова чији је Славко Ћурувија био власник.

Ове чињенице као што правилно закључује и првостепени суд, потврђене су и исказима појединих испитаних сведока.

Сведок Предраг Гикић је потврдио да је према оштећеном Славку Ћурувији раније примењивана ТКТР мера; навео је да је крајем септембра или у октобру месецу 1998. године, Радован Божовић, тада начелник Трећег одељења ЦРДБ Београд, дошао до њега и рекао му да у односу на Славка Ћурувију треба применити меру ову меру и да је Треће одељење добило тај задатак, да је његов задатак био да напише предлог за примену мере, да је исти писан за два броја телефона, један који се водио на редакцију Славка Ћурувије, а други на његову кућу, те да је прво била примењивана мера према телефону у редакцији, да су резултати примене мере ТКТР били бележени у извештајима који су били сачињавани у четири примерка и у које су уношени само подаци које је чуо на основу прислушкивања, те да је њена примена трајала до половине фебруара 1999. године, када је и писан последњи извештај, у коме је наведено да је Славко Ћурувија од Американаца добио новчану помоћ. Према наводима сведока, након тога, током марта месеца престао је да слуша оштећеног, јер више није било безбедносно интересантних података, што је пренео начелнику Божовићу, који се сложио да нема потребе да се мера више примењује. У конкретном случају, није се

радило ни о претходној нити о оперативној обради, већ је Славко Ћурувија био издвојен случај. Објаснио је да је то ситуација када према неком лицу није заведена оперативна обрада, а лице се оперативно обрађује, прецизирајући и да, када се ради о издвојеном случају, наредбу за примену мере ТКТР даје начелник Београдског центра. Додао је и да је током примене мере ТКТР, имао и сазнања да се сада пок. Славко Ћурувија налази у финансијским проблемима због кажњавања, али да није могао да установи да му је неко због тога претио. На главном претресу је прецизирао да му је налог за праћење Ћурувије током 1998. године, као оперативцу, пренет од стране тада помоћника начелника Трећег одељења, Стевана Басте, а да га је начелник одељења Радован Божовић позвао и рекао да у односу на Славка Ћурувију треба да се примени мера ТКТР, након чега је иста и примењена. Након почетка бомбардовања, по његовом сазнању, према оштећеном није примењивана мера.

Чињеница да је постојало интересовање Службе државне безбедности за оштећеног Славка Ћурувију потврђена је и исказом сведока Радована Божовића, који је у свом исказу од 28.02.2014. године, пред Тужилаштвом за организовани криминал, потврдио наводе сведока Предрага Гикића и навео да му је познато да је РДБ током '98. и '99. године, односно до 11.04.1999. године, сагледавао активности оштећеног Славка Ћурувије путем примене расположивих мера у Трећем одељењу, у коме је он био начелник. На главном претресу је прецизирао да га је током 1998. године, тадашњи начелник ЦРДБ Момир Радосављевић позвао и тражио да се примени мера тајне контроле телефона над оштећеним Ћурувијом, да му је објаснио да је то тражио Никола Ћурчић и то у периоду када је начелник РДБ био Јовица Станишић. Замолио га је да се тај посао не ради преко Трећег одељења, јер то одељење до тада није радило контраобавештајне и контакте са страним службама, али је начелник ипак од њега тражио да определи који би то оперативац најбоље радио, те је предложио Предрага Гикића. Начелник ЦРДБ Београд Момир Радосављевић је рекао да то треба да се одради у Трећем одељењу, с тим да није дао неко посебно образложење, али је напоменуо да ће примену мере потписати Никола Ћурчић. Појаснио је да је у питању био налог система осам дана, што је значило да се попуне генералије неког лица и број телефона и да се тај налог користи осам дана. Објаснио је да је по таквом систему мера ТКТР према Славку Ћурувији била одобрена од отприлике половине 1998. године и да је трајала од по осам дана до фебруара, почетка марта 1999. године, када је дошло до пасивности објекта и када је оперативни радник, сведок Предраг Гикић, рекао да сазнања која добија применом мере нису више интересантна, те га је у томе подржао. Појаснио је и да му је било познато да је оштећени Славко Ћурувија био у контакту са Дагласом Дејвидсоном, те да је био "ad hoc" обрада, што значи, у фази пре претходне обраде и да када је престала потреба да се примењују мере ТКТР и да када се и сам сложио са сведоком Предрагом Гикићем да се више не шаљу захтеви јер је дошло до пасивизације објекта, о томе нису обавестили ни он, ни сведок Предраг Гикић, тадашњег начелника Момира Радосављевића, као ни Николу Ћурчића. Прецизирао је да је последњи Гикићев извештај био 17.02.1999. године.

Исказе сведока Предрага Гикића и сведока Радована Божовића, у погледу интересовања СДБ за оштећеног Славка Ћурувију, потврдио је и сведок Стеван Баста, у свом исказу од 31.05.2007. године, када је између осталог, навео да је до 2001. године био помоћник начелника Трећег одељења ЦРДБ Београд, Радована Божовића, да му је

познато да је оштећени Славко Ћурувија негде од средине 1998. године, био предмет обраде заједно са још једном групом новинара, који су углавном били из категорије главних и одговорних уредника листова, а поводом дешавања на Косову, те да му је налог за примену мере према оштећеном Славку Ћурувији пренео тадашњи начелник Момир Радосављевић. Том приликом му је објаснио да је на колегијуму код тадашњег начелника Ресора Јовице Станишића, у присуству председника Србије Милана Милутиновића, донета одлука да Ресору државне безбедности буде додељен део задатка да обави контакте и уколико процени да треба да се евентуално ангажује према неком од главних и одговорних уредника одређеног броја листова који су извештавали о дешавању на Косову, те да је одлучено да носилац тих активности буде Треће одељење, с обзиром да се бавило унутрашњом проблематиком. У оквиру одељења је договорено да он буде тај који ће условно речено координирати акцијом, не зна ко је из Београдског центра обавио разговор са Славком Ћурувијом. Након тих обављених разговора одређени новинари су рекли да ће узети у обзир оно што је став државе, да информације које се износе у медије, да долазе од оног што саопштава Влада о ангажовању МУП и јединица на Косову на сузбијању тероризма. Након извесног времена је анализом закључено да се у “Телеграфу” не информисе на начин који би отприлике био став државе, те је закључено да би требало активности Славка Ћурувије интензивније пратити и завести обраду, те је тако оштећени Славко Ћурувија и постао предмет обраде, а задужени оперативац у Трећем одељењу за тај део посла је био Предраг Гикић. Навео је да је, колико је њему познато, у односу на оштећеног Славка Ћурувију примењивана мера ТКТР, а ове наводе потврдио је и у свом исказу од 28.02.2014. године, приликом испитивања пред Тужилаштвом за организовани криминал, када је додао и да га је током марта месеца 1999. године, сведок Предраг Гикић обавестио да је амбасада САД у Београду одобрила оштећеном новчану помоћ, али да примена мера тајног праћења није дала очекиване резултате, с обзиром да је представник Амбасаде САД донео новац у стан Славка Ћурувије, при којим исказима је остао и на главном претресу.

Сведок Момир Радосављевић је потврдио да је мера ТКТР у односу на Славка Ћурувију примењивана и током 1998. године. У свом исказу од 15.03.2007. године, након што је детаљно објаснио где је и у ком периоду радио и на ком радном месту у ДБ-у, навео је да су у време када је он био начелник ЦРДБ Београд, биле примењиване мере према оштећеном Славку Ћурувији, да се, колико је њему познато, није радило о затвореној обради, али да не може да се сети, због протекла времена, да ли је слушан само телефон где је становао оштећени Славко Ћурувија или и просторије у којима је он радио. Појаснио је да је у вези Славка Ћурувије за Службу било интересантно то што је одлазио на путовање у Америку и да је било интересантно да се открије порекло новца за финансирање његовог часописа и да ли има контаката са обавештајно интересантним лицима у Београду, због чега је лично сматрао да је интерес Службе за деловање Славка Ћурувије у том тренутку био оправдан. Појаснио је и да је оштећеног Славка Ћурувију требало да ради Прво одељење ЦРДБ Београд, али да га је «радило» Треће одељење и да је био подведен под категорију «Српски екстремизам», те да је, када је ступио на радно место начелника ЦРДБ Београд, оштећеног Славка Ћурувију затекао у статусу «претходне оперативне обраде». На главном претресу остао је при ранијем исказу и прецизирао да када је дошао на место начелника ЦРДБ Београд, да није био информисан о резултатима примене мера према Славку Ћурувији, да се лично

није ни занимао, јер није могао да се занима за сваки предмет, као и да му није познато колико пута је за време његовог мандата била одређена примена "ad hoc" мере за Славка Ђурувију и да ли је он лично потписао такав налог. У вези извештаја од 17.02.1999. године, у коме се налази податак да је оштећени Славко Ђурувија од Дагласа Дејвидсона примио новац, навео је да је тај извештај вероватно морао да дође до њега, с обзиром да на њему стоји напомена «НЦРДБ». Поновио је да је мера ТКТР према Славку Ђурувији примењивана искључиво због његових безбедносно интересантних активности и додао да је све време примене ове мере у односу на оштећеног, иста била примењивана у складу са прописима РДБ.

Такође, и сведок Миша Милићевић је у свом исказу од 03.04.2007. године, између осталог, навео да је оштећени Славко Ђурувија обрађиван од стране Службе још можда 1997. или 1998. године и да је према њему примењивана мера ТКТР, о чему сасвим сигурно постоји документација у одељењу које је предузимало ту меру. На главном претресу је остао при свом исказу, с тим да је додао да је о томе сазнања имао од Горана Петровића, тадашњег шефа «америчке групе» и прецизирао да је у време када је започета примена мера према Славку Ђурувији, начелник ДБ био Јовица Станишић.

Чињеницу да је мера тајне контроле телефонских разговора примењивана до фебруара 1999. године, као и да је пре критичног периода, у јануару или фебруару месецу примењивана мера тајног праћења и то како је навео један, максимално два дана, потврдио је и сведок Стеван Никчевић, истичући да су исте одобрене на предлог оперативног радника, од стране тада начелника Момира Радосављевића или њега лично, те да су се такве ствари рутински одобравале када оперативац на основу одређених сазнања напише предлог, а одговарајући на питања није могао да се сети колико је налога за меру ТКТР потписао.

Будући да су се сведоци врло јасно, прецизно и доследно изјашњавали о чињеницама које су им биле познате, њихови искази су у потпуности од стране другостепеног суда, прихваћени као веродостојни.

Најзад, имајући у виду и чињенице које произлазе из извештаја Министарства унутрашњих послова, Ресора државне безбедности од 21.11.2000. године и извештаја Безбедносно-информативне агенције број 02-6854 од 10.04.2012. године, као и наводе појединих сведока припадника Девог одељења да су и раније учествовали у примени мере тајног праћења према Славку Ђурувији и то Драгана Павића, Ивана Покрајца, Љубише Драговића, Предрага Николића, Владе Стевовића, Небојше Соковића, Светозара Мирчевића и С. Ј, следи закључак да су ОТ мере тајне контроле телефонских разговора и мере тајног праћења и осматрања према Славку Ђурувији примењиване и пре доласка окривљеног Милана Радоњића на место начелника ЦРДБ Београд.

Током поступка окривљени Милан Радоњић је негирао извршење кривичног дела, а суштина његове одбране је била да је по добијању података од заменика Стевана Никчевића о ранијим активностима објекта "Ђуран", наложио тајну пратњу дајући писани налог, да се радило о праћењу непрекидно 24 часа, те да је тражио да буде информисан о свим битним безбедносним подацима који се дешавају на терену. Када

су у питању мере ТКТР навео је да су оне биле у току тако да није било потребе да их он продужи, према његовим наводима, из разлога што је његов заменик, који је и претходном начелнику био заменик, одобрио све ad hoc мере од осам дана, па и према Славку Ђурувији, док није спорио да је дао усмени налог да се прекине праћење и настави праћење везе, а потом и за коначан прекид посла, као ни да је дао усмени налог да се настави са експлоатацијом мере ТКТР након убиства Славка Ђурувије.

Ради провере одбране окривљеног Милана Радоњића, другостепени суд је имао у виду чињенице које произлазе из извештаја Министарства унутрашњих послова, Ресора државне безбедности од 21.11.2000. године и извештаја Безбедносно-информативне агенције број 02-6854 од 10.04.2012. године, а потом и наводе појединих испитаних сведока.

Према наводима сведока Радована Божовића, начелника Трећег одељења ЦРДБ Београд, Момир Радосављевић је престао да буде начелник ЦРДБ Београд дана 31. марта 1999. године, а према његовом сећању, 05. или 07. априла, на место начелника је постављен Милан Радоњић, а у том вакуму функцију начелника и заменика начелника одељења фактички је обављао Стеван Никчевић. Истакао је да по доласку, Милан Радоњић са њима уопште није контактирао, те да им је изричитом наредбом рекао да сву комуникацију морају имати преко његовог заменика Стевана Никчевића. Уједно је навео да је током НАТО агресије заједно са другим начелницима оперативних одељења био укључен у дежурства у седишту ЦРДБ Београд на измештеној локацији у Улици Цара Уроша и да су имали обавезу да воде Књигу дежурстава. Навео је и да се његовој смени дежурства прикључио и сада пок. Зоран Павић, начелник Девог одељења и да има сазнања да је Милан Радоњић морао да се обавештава о свим кретањима сада пок. Славка Ђурувије, у односу на кога је била примењивана мера тајног праћења. На дан убиства Славка Ђурувије је имао слободан дан, тако да је од сада пок. Зорана Павића накнадно чуо да је посао праћења прекинут 20-ак минута или пола сата раније пре него што је лице лишено живота, те да му се жалио да га је начелник критиковао јер наводно није обавештен о свакој промени и јер је «објекат» био губљен, те да је у вези са тим, окривљени Милан Радоњић критиковао и раднике Девог одељења и да је претходног дана основни проблем био што није дуго обавештаван о објекту, значи, дуго није или излазио из кућног простора или са радног места, те га је тај део заголицао, да ли се он уопште добро покрива на терену, да ли су га изгубили, плашећи се да неће да региструју контакт. Према наводима сведока, пок. Зоран Павић је деловао преплашено, па га је умиривао речима да он свој посао ради врло одговорно, иначе, радило се о мирном човеку, док је Радоњић доста оштар човек. Што се тиче овлашћења за давање налога, навео је да је начелник Центра по функцији помоћник начелника Ресора, те да је могао сам да прекине посао. Навео је и да је окривљени дао налог да морају да се користе мере и након убиства, како би се евентуално дошло до неких сазнања. Објаснио је да га је Стеван Никчевић обавестио да ће се пратити Ђурувија, као и да је том приликом рекао да се захтев пошаље из њиховог одељења, да је он већ и обавестио, али сада не тврди, његовог заменика Стевана Басту, пошто је он (сведок) био дежурни, да њему каже, па да он пренесе. Рекао му је да треба да има врло важан контакт са неким из америчке администрације у граду или са неком важном личношћу која или преко Црне Горе или из Црне Горе долази на контакт са њим и да је начелник захтевао да буде обавештен око тога. Појаснио је и да га је његов заменик Стеван Баста

обавестио да га је звао Стева (Никчевић) да се пошаље налог за праћење код дежурног, јер је начелник Центра морао да потпише да би се применила мера, прислушна мера и мера праћења, с обзиром да је он тај који даје званично одобрење и у том разговору му је рекао да “има таквих сазнања да боли глава”, да он има такве контакте да је то рад за емиграцију, за стране службе изванредан. На питање да ли је одлука била писмена или усмена, навео је да је налог био усмени, уз писмени предлог који је касније оверен и спуштен, те да он није био присутан састанку на коме је давао конкретне задатке, али је поново навео да му је заменик Никчевић рекао да ће бити праћен Ћурувија, да за неколико дана треба да оствари контакт са врло важном личношћу, те да је начелник имао право да примењује меру и да је прекине. На питање да ли је уобичајено да без обзира према коме се примењује мера тајног праћења, буде инсистирање да се са резултатима примене мере одмах тренутно извештава лично начелник Центра, одговорио је да такви захтеви постоје, да су такви захтеви реални, да се најчешће усмено саопштава и уобичајено је, али се ретко користило и ретко су давани такви задаци, али да све зависи од врсте објекта, колико је контакт важан, ургентан. На главном претресу је поновио да је након доласка Радоњића на место начелника ЦРДБ Београд, исти дао наредбу да се о свему обавештава Стеван Никчевић, а у односу на меру тајне пратње да је налог био да се обавесте или Никчевић или Радоњић, да је била уобичајена пракса да начелник Центра иницира и изда налог за примену тајне пратње, као и да изда налог за прекид тајне пратње и да се о резултатима лично обавештава, што је потврдио и сведок Момир Радисављевић. Иначе, сведок Радован Божовић се децидно изјасно и да му је Стеван Никчевић када је у питању мера тајног праћења Славка Ћурувије рекао да ће тај део посла радити Девето одељење, те да му је том приликом рекао: “немате везе ни ти ни твоје одељење, немате с тим никакве везе, изузев оног дана ако буде праћење да те затекне у дежурству, онда си дужан да обавештаваш мене и начелника”, као и да је управо Стеван Никчевић тражио образац за попуњавање података за праћење Ћурувије.

Сведок Стеван Баста је на главном претресу навео да су са почетком НАТО агресије дислоцирани из зграде Београдског центра која се налазила у Кнеза Милоша 1036 и да самим тим, долази до потпуне промене начина ради и функционисања, да су се сместили у просторије “Дунав осигурања” у Устаничкој улици и некако покушали да организују свој рад, али да је у том периоду начелник Трећег одељења Радован Божовић врло мало времена успевао да проведе са њима, конкретно са Трећим одељењем. Није могао да се сети да ли је мера ТКТР која је била примењена у претходном периоду према Славку Ћурувији, била укључена или не, они је у том периоду нису експлоатисали (Треће одељење), дакле, нису слушали и преслушавали снимљене разговоре и о њима информисали, а сама примена мере, по ономе што је информисан од начелника, Радована Божовића је настављена још наредни временски период из разлога евентуалног добијања неких података који би указивали на могуће извршиоце, односно на расветљавање кривичног дела. Навео је и да је у том периоду стигло наређење из начелства, мисли да је то било посредством заменика начелника Стевана Никчевића, који је позвао телефоном, да треба да се примени мера тајног праћења према Славку Ћурувији да би се контролисало његово кретање и контакти и затражено је да њихово одељење испуни форму која је неопходна, с обзиром да се обрада спроводила у њиховом одељењу и да самим тим, иницијално предлог формално треба да дође од њих. Дакле, сама иницијатива не мора доћи из тог одељења, као што у

том случају није дошла, али формално иде тако. Према наводима сведока, секретарица је попунила формулар за примену мере, те је однет у начелство Београдског центра које је било лоцирано у Цара Уроша, те претпоставља да га је потписао начелник центра, можда и његов заменик, то не зна, те је мера вероватно тада почела да се примењује. Том приликом, према сећању сведока, Радован Божовић тада није био ту, или је био на дежурству или је отишао кући да одмори, те га је позвао телефоном да провери да ли је он упознат са тиме, рекао је да ће проверити и убрзо му се јавио и рекао да је све у реду и да поступи по налогу који је издао начелник. Сведок се изјаснио да у том периоду, почетком априла, није уопште имао контакт са Миланом Радоњићем, ни усмени ни писмени, ни у вези обраде Славка Ћурувије, нити у вези било чега другог, да га је први пут видео негде крајем маја или почетком јуна када је организован један велики састанак, а пре тога уопште са Миланом Радоњићем није имао апсолутно никакав контакт. Све оно што се односило на Треће одељење, а да је ишло од њега као некакав налог или из Трећег одељења што је ишло као информација, ишло је преко њиховог начелника Радована Божовића, искључиво и једино тако. Што се тиче спровођења мере тајног праћења, навео је да нико од њих ништа није тражио, нити им је издао било какав налог да по том питању буду активни, али да је било неколико информација у току дана које су достављене. Сећа се да се једног дана пронела информација да начелник Милан Радоњић није наводно задовољан начином рада и извештавања од стране Деветог одељења, да се благовремено не достављају подаци, да то мора бити много брже, много ажурније, много ефикасније. Међутим, према наводима сведока, биле су врло специфичне околности, падају бомбе, људи гину на све стране, напетост је била велика, начин рада крајње неуобичајен, простор у коме су се налазили нешто до тада непознато, тако и да то што се дешавало подразумевали су неком нервозом која постоји очигледно у руководству. Одговарајући на питање да ли је уобичајено да се начелник обавештава о свим кретањима, изјаснио се да у односу на све претходне начелнике који су били, да нико није функционисао на начин како је функционисао Милан Радоњић, да је по његовом доласку свим запосленима то био први сусрет са његовим начином рада и реакцијама, те да је време које је провео као помоћник начелника и касније као начелник показало да он врло често тако реагује, врло бурно и жестоко, а да ли је то његова природа или је навикао другачије да ради у Другој управи, која је уопште другачије радила од оног што су они, то не зна, али то је било крајње неуобичајено код њих у одељењу, али им је показао да он врло често тако реагује и то је доживео на својој кожи касније. На питање да ли иницијативу за примену једне мере даје начелник Центра или даје оперативац који обрађује неки предмет обраде, одговорио је да све зависи од конкретних околности.

Сведок Оливера Антонић Живаљевић је у свом исказу пред истражним судијом тада Окружног суда у Београду, дана 09.02.2007. године, тако и на главном претресу, навела да је радила у Сектору за тајну контролу телефонских разговора, да се у време бомбардовања радило у три смене и да јој је дана 11.04.1999. године смена почињала око 21 час, те да је претходно, путем медија, сазнала да је убијен новинар Славко Ћурувија. Када је дошла на посао, а након што је од свог шефа, Александре Радојичић, добила касете и налог да се слушају телефони, након што је схватила да слуша телефон Славка Ћурувије, ту чињеницу је рекла шефовици која јој је рекла да има сазнање да је Славко Ћурувија убијен, али да се и даље морају слушати разговори са његовог телефона како би се утврдило да ли породица на некога сумња и да ли се евентуално

може ући у траг извршиоцима кривичног дела. Уједно је објаснила да је, након што је завршила свој посао, то јавила тада дежурном начелнику, од кога је добила упутства да не мора да сачињава писани извештај о ономе што је чула применом мере ТКТР.

Сведок Александра Радојичић је у свом исказу навела да је радила у Седмом одељењу ЦРДБ Београд, као помоћник начелника, те да је на дан убиства, 11.04.1999. године, стигао усмени налог да се одмах прикључи мера, јер је на дан убиства иста била искључена, с тим да је напоменула да има сазнања да је примена ТКТР према Славку Ћурувији постојала и раније. Циљ поновног укључивања ТКТР био је да се види евентуално шта се десило, да се прикупе неки детаљи о самом убиству, а посебно је истакла да је ово накнадно прикључење мере представљало *ad hoc* меру, те да су била прикључена два телефона и то један у стану, а један у ходнику зграде. Указала је и да су налози за привремене мере, тзв. *ad hoc* мере, увек били потписивани од стране начелника одељења или начелника ЦРДБ Београд, а да за време бомбардовања није имала сазнања да су примењиване мере прислушкивања према оштећеном Славку Ћурувији. Објаснила је да што се тиче саме процедуре примене мере ТКТР, да је била та да оперативни радник пошаље налог за примену мере, у коме су наведени одређени подаци, име и презиме лица, број телефона, адреса итд. Појаснила је и да, што се тиче налога, а након убиства Славка Ћурувије, да се настави примена мере ТКТР, да је налог дао начелник Трећег одељења (Радован Божовић), а да су резултати примене те мере достављени оперативи Трећег одељења, с тим да је навела да су репродуктери тих разговора били Оливера Антонић и В. З. Поново је истакла и да је налог за прислушкивање морао да да њен начелник и начелник Београдског центра и то на период од седам дана, уз могућност да се иста мера продужи још седам дана, која мера се иначе звала привремена мера, те ако у том периоду не стигне решење суда, онда се мера ТКТР морала искључити.

У погледу поступања окривљеног Милана Радоњића везано за давање налога, као начелника ЦРДБ Београд, пред истражним судијом дана 15.03.2007. године, Тужилаштвом за организовани криминал дана 27.03.2014. године и на главном претресу, изјашњавао се и сведок Стеван Никчевић, заменик како претходног начелника, тако и окривљеног Милана Радоњића. Из његовог казивања, произлази да је доласком Милана Радоњића за начелника ЦРДБ Београд негде крајем марта, почетком априла 1999. године, настало једно потпуно другачије поступање у примени правила о раду РДБ. Објашњавао је да је пре убиства Славка Ћурувије исти давао налоге који су у потпуности били мимо делокруга рада РДБ, с обзиром да није поштовао систем субординације који је био један од основних принципа рада Службе и да је давао налоге који су били мимо делокруга рада Службе, а конкретно то је значило да је директно давао налоге оперативцима, а не по редоследу по којем је то требало да ради. Посебно је нагласио да му нису познате писмене наредбе које је окривљени Милан Радоњић давао у то време, већ само усмене, с тим да је објаснио и то да су и једне и друге биле обавезујуће за оне ко их прима. У погледу оштећеног Славка Ћурувије, навео је да није био предмет неког сталног обрађивања, те да је наредбу о његовом праћењу, донео окривљени Милан Радоњић и да је технички меру спровело Девето одељење, а посебно је истакао да је једина информација коју је њему окривљени Милан Радоњић дао, била та да се након убиства Славка Ћурувије настави примена мере (ТКТР), а познато му је и да је у време убиства била примењивана. Такође је навео и да

је, што се тиче саме примене мере праћења оштећеног Славка Ћурувије, тотални преседан било то што је окривљени Милан Радоњић тражио да буде извештаван из минута у минут о свему, посебно из разлога што је објашњено да се мера примењује како би се утврдило са ким ступа у контакт, односно ко му је «веза», те је било потпуно нејасно из ког разлога су оперативци са терена морали да га обавештавају о свим променама, па и о томе да исти иде у правцу стана и томе слично. Појаснио је да је правило да предлог за примену мере праћења потекне из Трећег одељења ЦРДБ Београд, а да је у конкретном случају наредбу донео сам окривљени Милан Радоњић. По његовом мишљењу, потпуно нерезонски и нејасно је остало то да се, с једне стране, тражило да се оштећени Славко Ћурувија прати 24 часа, а да се затим, у поподневним часовима, прекине праћење, те је такво понашање, по мишљењу сведока, у супротности са циљем због чега су и мере примењиване, дакле, да се виде све његове активности. Овакав вид примене мере тајног праћења и обавештавања, према наводима сведока, би био оправдан само у случају уколико се припремала примена неке друге мере, као што је лишење слободе. Појаснио је да налог који је окривљени Милан Радоњић дао, везано за примену мере тајног праћења и осматрања оштећеног Ћурувије, није незаконит, али је нестандардан, с обзиром да је предлог требао да иде ка њему, а да он да сагласност, а не да налог крене од њега самог. Такође је истакао да са окривљеним Миланом Радоњићем у данима примене мере праћења, непосредно пре убиства и на дан убиства, није имао никакву комуникацију, објаснио је да га у дане 09, 10. и 11.04.1999. године није позвао телефоном, нити је са њим имао било какав контакт, ни усмени ни писмени. Такође је навео да је 11.04.1999. године, сада пок. Цвијетин Милинковић био дежурни начелник у ЦРДБ Београд, на измештеној локацији у Улици Цара Уроша и да је прецизно бележио сва дешавања везано за поступање Службе. Познато му је да је окривљени Милан Радоњић све налоге везане за примену мера тајног праћења Ћурувије у априлу месецу давао из виле са Сењака у којој се налазило руководство. Такође, у делу свог исказа, навео је да је, након што је окривљени Милан Радоњић постављен за начелника ЦРДБ Београд, да се у првим данима врло ретко налазио у ЦРДБ Београд и да је налоге генерално давао телефонски, да су се налози које је давао односили на редовне активности, али да је било и налога који су одударали од делатности рада и надлежности РДБ, а које је прецизно навео у свом исказу, те да је и један од тих налога касније и повукао. Између осталог је навео и да је дао налог тако што је позвао телефоном од некуд, да се припреми једно возило из пратећег сектора, а ради се, с обзиром на сектор из кога је возило узето, о возилу које нема регистарске ознаке и да се исто негде остави и да ће неко доћи; те да је тада позван сада пок. Зоран Павић, начелник Девог одељења, који је и обезбедио неки ауто по који је неко дошао. Навео је и да је дана 10.04.1999. године видео да када се десило да окривљени Милан Радоњић није обавештен о свакој промени, а мисли на промену да се «објекат» померио и да је исти стигао кући, да је дао налог да дође сада пок. Зоран Павић, начелник тада Девог одељења ЦРДБ Београд и то сутрадан на рапорт, како би му реферисао шта се то десило и зашто га није обавештавао, што је било у том тренутку неуобичајено, јер је било супротно пракси пратећег одељења да се јављају промене из секунда у секунд, већ је уобичајено било да се јављају само битне промене.

Узети су у обзир и наводи сведока Владимира Николића, начелника аналитике у ЦРДБ Београд, почев од 1995. године до почетка маја 1999. године, који се изјаснио да

је на основу дисциплинског поступка који је вођен против њега добио меру - трајно удаљење с посла, те је био без посла неколико месеци. Истакао је и да је 1. октобра 1999. године, ухапшен од стране ЈСО и ислеђиван 96 сати у једној просторији на околности коју је тајну одао опозицији, те да је акцијом његовог отимања руководио Милан Радоњић, да је против њега после тога вођен кривични поступак, да је правноснажно осуђен, али је по ванредном правном леку, предмет враћен на поновно разматрање, те је тужилац одустао од кривичног гоњења и он је судски, морално и материјално рехабилитован. Према његовим наводима, са доласком Милана Радоњића на место начелника Центра је дошло до неуобичајених ствари и нетипичног рада у односу на претходне раније године, сећа да је одмах по његовом доласку почела мера тајног праћења Славка Ђурувије и атипичног налога да се јавља свака промена кретања објекта, то му је у почетку било мало чудно, али томе није придавао неки велики значај док по доласку на дежурство дан након убиства Славка Ђурувије није видео шта је у свеску дежурног начелника написао Цвијетин Милинковић, који је дежурао у време убиства и који је до детаља забележио све што се дешавало током његовог дежурства и ту је прочитао да је пратња прекинута неколико минута пре него што је јављено да је Славко Ђурувија убијен. Иначе, био је један од четворице дежурних начелника у Београдском центру у време НАТО агресије, смењивао се са осталим колегама на измештеној локацији. Београдски центар је упркос свему и од када је кренуло бомбардовање функционисао нормално, а ненормално је према његовим наводима, почео да функционише доласком Милана Радоњића, јер су почеле да се догађају потпуно чудне ствари, да нема везе ко је начелник, ко је заменик начелника, ко је шеф, него ко је човек од поверења, а ко није од поверења и то су отприлике били критеријуми, а касније је сазнао да су доласком Милана Радоњића, сви који нису били од поверења, стављени на мере, да су тајно прислушкивани. Знао је да се примењује мера тајног праћења и да се примењивала мера контроле телефона, знао је да је био праћен и пре тога, али као и сваки други објект праћен на најнормалнији начин како иначе ради Девето одељење и није му остало у сећању ништа специфично за претходно праћење Славка Ђурувије. Навео је и да се смејао налогу Милана Радоњића да се настави са контролом телефона Славка Ђурувије како би посредством те контроле лакше дошли до извршиоца тог кривичног дела и то му је само још више пробудило сумњу да нешто не ваља када се оставља контрола телефона над мртвим човеком. Одговарајући на питања зашто он у периоду када је био дежуран није евидентирао промене када је у питању тајно праћење, изјаснио се да није његова дужност да то ради, да када се човек прати, да то ради Девето одељење и информираше начелника Центра о свакој промени и он нема разлога да то исто пише, а то што је Цвијетин Милинковић бележио све до детаља, објаснио је чињеницом да се људи разликују, да је он такав човек, а да он разликује битно од небитног, те је писао само оно што је сматрао да је важно.

Сведоци Радован Божовић и Стеван Баста изјашњавали су се о постојању писаних налога, док сведок Стеван Никчевић, указује да је окривљени Милан Радоњић по доласку на место начелника ЦРДБ давао само усмене налоге и негира да су га управо информације које је од њега добио, мотивисале да одреди меру тајног праћења и осматрања према Славку Ђурувији. Како се искази Стевана Никчевића, и сведока Владимира Николића односе на њихову оцену квалитета рада и оправданост оперативног деловања окривљеног Милана Радоњића на месту начелника ЦРДБ

Београд, уопштена његово потупање, па и када су у питању оперативне техничке мере које су предмет овог поступка, те исти, с обзиром да се ради о њиховим личним утисцима, нису могли утицати на другачију оцену одбране окривљеног Милана Радоњића.

Када су у питању сведоци Оливера Антонић Живаљевић и Александра Радојичић, исте су у својим исказима изнеле чињенице које су им остале у сећању, с обзиром на протек времена од момента предузимања радњи о којима су се изјашњавале и давања исказа, али њихови искази несумњиво потврђују као и претходно наведени искази сведока Радована Божовића, Стевана Басте, Стевана Никчевића и Владимира Николића да је након убиства Славка Ћурувије, окривљени Милан Радоњић дао налог да се примени мера тајне контроле телефонских разговора, коју чињеницу ни окривљени у својој одбрани није спорио.

Другостепени суд је ценио и да су се поједини сведоци изјашњавали о постојању писаних налога, али с обзиром да се према извештајима Министарства унутрашњих послова, Ресора државне безбедности од 21.11.2000. године и Безбедносно-информативне агенције број 02-6854 од 10.04.2012. године, не располаже доказима о постојању писаних налога за примену мера према Славку Ћурувији, налази да није потврђена одбрана окривљеног Милана Радоњића да је за примену мере тајног праћења и осматрања у критичном периоду дао писани налог, док када су у питању наводи оптужног акта, да је окривљени Милан Радоњић дао усмени налог за примену мере ТКТР, закључује да се на основу изведених доказа не може несумњиво утврдити да је управо окривљени Милан Радоњић дао налог за примену ове мере у спорном периоду, и поред чињенице што је био упознат да се исте примењују, што није спорио ни у својој одбрани, а ово чињеница је потврђена и увидом у Књигу дежурстава. Овакав закључак суда не демантује ни чињеница да је након што је Славко Ћурувија убијен, наложио да се мере ТКТР и даље примењују. Међутим, будући да се окривљеном Милану Радоњићу не ставља на терет кривично дело против службене дужности, већ кривично дело против живота и тела и да није доказана узрочно-последична веза између радњи давања усменог налога за примену ТПО, усменог налога да се настави са експлоатацијом мере ТКТР према сада пок. Славку Ћурувији и након његовог убиства, као и усменог налога Зорану Павићу, начелнику Деветог одељења ЦРДБ Београд, да одмах обустави тајно праћење оштећеног и преузме даље праћење другог лица тзв. "везе" и лишења његовог живота, чињеница да ли су постојали усмени или писани налази за примену ОТ мера, нема карактер одлучне.

На основу извештаја Министарства унутрашњих послова, Ресора државне безбедности од 21.11.2000. године, у конкретном случају су били испуњени сви прописани услови за тајно праћење сада пок. Славка Ћурувије до момента његовог прекида, ова мера је примењена као уобичајени метод и редовна службена радња из делокруга надлежности Ресора државне безбедности и заснована на одговарајућим прописима и налог за опозив праћења је издао начелник ЦРДБ Београд Милан Радоњић, након што је Славко Ћурувија тога дана у поподневним часовима остварио безбедносно интересантан контакт са до тада неидентификованом "везом" којом приликом је дошло до (на бази претходних оперативних података) очекиване примопредаје папира неутврђене садржине и након што је од стране дежурног

начелника Цвијетина Милинковића обавештен да је завршена идентификација “везе”, чиме је остварена сврха и циљ мере која се примењивала. Из извештаја Безбедносно-информативне агенције број 02-6854 од 10.04.2012. године, утврђено је да у поступку примене оперативно-техничких мера тајна контрола телефонских разговора и тајно праћење и осматрање у односу на сада пок. Славка Ћурувију није било ништа неуобичајено, као и из исказа Радована Божовића и Стевана Басте који се односе на њихова сазнања о разлозима због којих је окривљени Милан Радоњић наложио примену мере тајног праћења и осматрања непрекидно 24 часа, односно исказа сведока Владана Динића да је дана 11.04.1999. године, током преподнева срео Славка Ћурувију и Бранку Прпу, да му је том приликом Славко Ћурувија рекао да је запосленима дуговао шест плата, те да су му дошле неке паре из Америке, а на његово питање да определи износ, да му је рекао да се ради о износу од 415.000 долара, те да, ако неког сретне од запослених, да им каже да дођу код њега како би им исплатио заостале плате, коју чињеницу у свом исказу потврђује и сведок Драган Којадиновић, наводима да му је, након што је Славко Ћурувија убијен дана 11.04.1999. године, сведок Владан Динић предочио да се тог дана сусрео са оштећеним Славком Ћурувијом и да му је том приликом рекао да каже његовим новинарима да ће им бити исплаћени неки заостали хонорари, с обзиром да је добио одређена новчана средства. Такође сведока оштећене Бранке Прпа, потврђује да је Славко Ћурувија у више наврата добијао новчану помоћ и то, између осталог, и од америчке администрације, да је имао дугове због затварања новина, а након што су били у Вашингтону у згради Конгреса, да су одлучили да помогну обнову новина и дају му одређена средства, која, како је она навела, нису легла на рачун, с обзиром да је Славко Ћурувија био убијен. По налажењу другостепеног суда, није доказана теза оптужбе да су налози за примену ОТ мера били дати у циљу лишења његовог живота, већ исти потврђују одбрану окривљеног Милана Радоњића у делу у ком се изјашњавао о разлозима због којих је одредио меру тајног праћења и осматрања, те самим тим, наводи оптужбе да су наведени налози дати у циљу лишења живота Славка Ћурувије, нису доказани.

Чињенице које се односе на саму примену мере тајног праћења и осматрања оштећеног, сада пок. Славка Ћурувије, утврђене су увидом у «Дневник дежурстава припадника службе» за дане 08, 09, 10. и 11.04.1999. године, у коме су таксативно, по данима и сатима, бележене све битне чињенице везано за дежурства припадника ЦРДБ, па у склопу тога и битне чињенице које се односе на примену мере праћења у односу на сада пок. Славка Ћурувију, који доказ је суд извео у делу доказног поступка, (регистратор КТИ.бр.3/14 – документација број 3, страна 930-940). Ове чињенице суд је утврдио увидом у извештај о примени мере од стране Деветог одељења од 11.04.1999. године, као и на основу исказа сведока припадника Деветог одељења ЦРДБ Београд, који су учествовали у тајном праћењу оштећеног сада пок. Славка Ћурувије у дане 08, 09, 10. и 11.04.1999. године и то сведока Саше Јојића, Александра Радосављевића, Љубише Драговића, Небојше Грујића, Предрага Николића, Ивана Покрајца и Владе Стевовића, који су примену мере тајног праћења спроводили и дана 11.04.1999. године у преподневној смени, те сведока Горана Милутиновића, Предрага Кривокуће, С. Ј. Драгана Бакшуновића, Небојше Васића, Светозара Мирчевића и Саше Ђурђевића, који су примењивали меру тајног праћења у поподневној смени, као и исказима сведока Драгана Павића и Небојше Соковића, шефова прве и друге смене, из којих је утврђено како се примена ТПО према Славку Ћурувији одвијала на самом терену дана

11.04.1999. године, а будући да је њихове исказе у том делу првостепени суд детаљно цитирао у ожалбеној пресуди, а с обзиром да их другостепени суд такође у потпуности прихвата.

Другостепени суд је исказе претходно побројаних сведока који су непосредно учествовали у примени мере тајног праћења и осматрања, посебно када је у питању дан 11.04.1999. године, и поред одређених несагласности, прихватио, узимајући у обзир да су те несагласности и непрецизности очигледно последица временског периода који је протекао од предузимања њихових радњи у склопу примене мере тајног праћења и осматрања, па до давања исказа, те је на основу чињеница које су сведоцима остале у сећању, утврдио начин на који је реализована оперативна мера дана 11.04.1999. године.

Суд је ценио чињеницу и да су се поједини изјаснили да је извештавање било појачано, чешће, да су имали инструкцију да треба да извештавају о свакој промени односно позицији објекта, те да је чак по наводима сведока Драгана Бакшуновића, јављано и шта треба и шта не треба, али налази да се из таквих утиска појединих сведока не може извести закључак да је налагање ОТ мере тајног праћења и осматрања, као и давање налога за обуставу праћења објекта, било у циљу лишења живота сада пок. оштећеног Славка Ђурувије, с обзиром да сваки руководилац има свој начин рада и руковођења, а с друге стране, и када се сагледају подаци који су забележени у изводу из Књиге дежурстава, констатује се да из њих не произлази ништа неуобичајено када је у питању динамика јављања дежурном начелнику.

Наводи сведока Стевана Никчевића да је окривљени Милан Радоњић захтевао да из секунда у секунд буде обавештаван о променама, по оцени суда нису потврђени записима који постоје у Књизи дежурстава, с обзиром да је када је у питању дан 11.04.1999. године, од тренутка када је оштећени пок. Славко Ђурувија изашао из стана са оштећеном Бранком Прпа у 13,55 па до прекида праћења у 16,25 евидентирано седам промена. Наводи сведока Радована Божовића, Стевана Басте, Стевана Никчевића, Владимира Николића, Драгана Павића и Светозара Мирчевића који су се у својим исказима освртали на критике које је претходног дана претрпео Зоран Павић, потврђени су увидом у Књигу дежурстава, где стоји да је 10.04.1999. године, начелник ЦРДБ Београд дао налог да Павић и шеф смене буду дана 11.04.1999. у штабу јер нису испоштовали налог о јављању сваке промене о кретању „Ђурана“, а с тим у вези другостепени суд је узео у обзир да када је у питању дан 10.04.1999. године, да је евидентирано да је након што је објекат изашао из стана у 11,10 јављена само једна промена до доласка у стан у 17,13 часова, укључујући и податке о “вези”, али свакако није овлашћен да заузме став да ли је критика била оправдана или не. Када је у питању дан 11.04.1999. године, утврђено је да је након што је начелнику пренето да је оштећени Славко Ђурувија у 13:55 изашао са супругом из стана, до прекида праћења у 16,25 јављено како је претходно наведено, седам промена у кретању, између осталог и да у 16:22 начелник, након што му је пренето од начелника Девог одељења да оштећени руча у ресторану „Коларац“, предочава дежурном начелнику да ће се консултовати и јавити за два минута, те да у 16:25 даје налог да се прекине рад према оштећеном Славку Ђурувији и преузме „веза“, док у извештају о тајном праћењу од 11.04.1999. године, стоји и констатација да је оштећени у 16:27 изашао из ресторана. Дакле, по налажењу другостепеног суда, налог за прекид мере тајног праћења и

осматрања је дат у тренутку када се Славко Ћурувија налази у ресторану “Коларац”, али чак и у ситуацији након што је претходно дат налог да се прати “веза”, да је дат и по изласку из ресторана “Коларац” није могуће несумњиво ову чињеницу довести у везу са убиством сада пок. Славка Ћурувије.

Будући да се увидом у «Дневник дежурстава припадника службе» када је у питању дан 11.04.1999. године и извештај о примени мере на дан 11.04.1999. године, утврђује да је у два наврата регистрован контакт са неидентификованом везом и да је дошло до предаје одређеног папира, следи закључак да су оперативне информације које је РДБ имао, биле тачне, те самим тим није доведена у сумњу суштина одбране окривљеног Милана Радоњића да су ОТ мере које је наложио биле оправдане, те самим тим, није доказана теза оптужбе да је примена ОТ мера била у циљу организовања да са подацима о кретању оштећеног буду упознати извршиоци и да је издавање усменог налога Зорану Павићу, начелнику Деветог одељења ЦРДБ Београд, да одмах обустави тајно праћење оштећеног и преузме даље праћење другог лица тзв. “везе”, било у циљу спречавања да непосредни извршиоци кривичног дела буду уочени од припадника Деветог одељења.

Окривљеном Милану Радоњићу се ставља на терет и да је Зорану Павићу начелнику Деветог одељења, издао усмени налог да се окривљеном Ратку Ромићу преда возило овог одељења дана 09.04.1999. године у вечерњим сатима, на паркингу иза зграде тадашњег седишта Друге управе РДБ у улици Кнеза Милоша број 103, такође ради омогућавања непосредног извршења кривичног дела у пролазу зграде број 35 окривљенима Мирославу Кураку и Ратку Ромићу.

Окривљенима Мирославу Кураку и Ратку Ромићу се ставља на терет да су од Драгана Павића, припадника Деветог одељења РДБ-а без евидентирања у колској књижици преузели возило марке фолксваген (VW) Голф 3, беле боје, рег.ознака ... и да су се њиме довели и паркирали у непосредној близини места извршења, преко колске радио-станице у возилу слушали извештавање припадника Деветог одељења и тако пратили кретање оштећеног и имали сазнање да се приближава стану, па када је сада пок.Славко Ћурувија заједно са оштећеном Бранком Прпом ушао у пролаз зграде број 35, да су им неопажено пришли иза леђа, па је окривљени Мирослав Курак са раздаљине од око 1,5 метара из аутоматског пиштоља “Шкропион” калибра 7,65мм, испалио рафално 5 пројектила у леђа оштећеног, наносећи му више устрелина и прострелина у пределу десне половине леђа, грудног коша, десне руке и главе од којих се оштећени сада пок.Славко Ћурувија занео и пао, а окривљени Ратко Ромић оштећену Бранку Прпу, када је покушала да се окрене, ударио дршком пиштоља у потиљачни део главе, од ког ударца је пала, наневши јој лаку телесну повреду у виду раздерно-нагњечне ране у десном потиљачно-слепоочном косматом пределу главе и тако омогућио да се доврши кривично дело и лиши живота оштећени Славко Ћурувија, па је окривљени Мирослав Курак из непосредне близине од 0,8 метара поново рафално испалио више пројектила у главу и тело оштећеног и нанео му седам устрелина и прострелина у пределу леве половине главе и левог лопатичног дела трупа, које повреде су довеле до разорења можданог ткива и искрварења из раскиданих крвних судова дуж канала 12 устрелина и прострелина главе, врата, трупа и десне руке, па је услед оштећења за живот важних можданих центара, наступила смрт.

Наиме, окривљени Милан Радоњић није негирао да му се Ратко Ромић обратио са захтевом да му обезбеди возило из разлога што се његово које је до тада користио, покварило и што у Другој управи ЦРДБ Београд није било возила на располагању и да је с тим у вези контактирао Зорана Павића, са захтевом да му обезбеди возило. Наведене чињенице је у својој одбрани истицао и окривљени Ратко Ромић наводећи да се за захтевом обратио Милану Радоњићу из разлога што му је он и даље био претпостављени. Међутим, окривљени Ратко Ромић је током поступка истицао да је аутомобил бели Голф 3 преузео дана 08.04.1999. године и да га је возио један дан након што је његов аутомобил поправљен и да је возио оставио на паркингу на Сењаку, а да је коверту у којој су били кључеви и колска књижица оставио код секретарице Милана Радоњића. Окривљени Милан Радоњић је потврдио да му је секретарица предала наведену коверту коју је за њега оставио Ратко Ромић, те да је и он то возило користио неки дан и да је потом тај ауто предат Марку Жарковићу.

Међутим, супротно наводима одбране, другостепени суд налази да изведени докази упућују на закључак да је окривљени Милан Радоњић дана 09.04.1999. године издао налог Зорану Павићу, тада начелнику Деветог одељења да се испред штаба ЦРДБ доведе возило марке «Голф» беле боје и да је окривљени Ратко Ромић предметно возило и преузео дана 09.04.1999. године, у вечерњим часовима. Наведено возило је претходно користио припадник Деветог одељења ЦРДБ Београд, Љубиша Драговић од средине 1997. године, па све до 09.04.1999. године; радило се о возилу марке «Голф» беле боје, тада рег. Ознака ..., које је имало тзв. лажне таблице, а након тог времена све до 2001. године, нису уписивани подаци у колској књижици тог возила. Наведено, произлази из писане документације коју је првостепени суд извео у доказном поступку у фази у којој је искључио јавност, у складу са одредбама члана 363 ЗКП (регистратор КТН.И.бр.3/14 – документација број 3 и регистратор Кри.П.бр.32/06 – документација број 14), из копије извода из Дневника дежурстава за дане 08, 09. 10. и 11.04.1999. године, из дописа МУП, ДП, УКП, 03 Стр.пов.544-11-2 од 29.04.2011. године, заједно са књижицом за моторно возило ..., које је користила ДБ, као и из исказа сведока Љубише Драговића и Драгана Павића.

Сведок Љубиша Драговић је навео да је био задужен за возило марке «Голф» беле боје, да га је једном приликом позвао шеф смене Драган Павић и рекао му да хитно дође у Улицу Узун Миркову до окретнице тролејбуса, што је он и учинио, да га је на том месту сачекао Драган Павић са својим возилом и рекао му да га прати, што је и учинио, те су заједно стигли до Улице Кнеза Милоша број 103, на ком месту је возило којим је до тада управљао предато двојници мушкараца. Појаснио је да је примопредају извршио сам Драган Павић, те да му је по повратку предочио да је возило предао Ратку Ромићу. Возило је поново преузео након неколико месеци. Појаснио је да није могао да види коме је возило предато, с обзиром да је седео у другом возилу, да је био мрак и да је био на одређеној удаљености са које није могло да се препозна ниједно лице. Указао је и то да је према правилима која су важила за припаднике РДБ, који су били задужени возилом, била обавеза да, када се возило задужи, да се у колској књижици забележе подаци на којој релацији је возило коришћено, која је километража пређена, а била је и обавеза да се стави потпис лица које је возило користило. Такође је навео да, што се тиче предметног возила, да је имало петоро врата и да је имало оштећење, да му је била

отпала лајсна и да је био оштећен руб око задњег точка.

Сведок Драган Павић, шеф смене у Деветом одељењу је у свом исказу навео да је на захтев начелника Зорана Павића у вечерњим сатима извршио предају белог «Голфа» и да се том приликом сусрео са окривљеним Ратком Ромићем, који је директно преузео возило, а за кога је знао да је припадник РДБ. У вези предаје возила «Голф», тадашњи начелник Девог одељења, сада покојни Зоран Павић, му је рекао да под хитно морају да пронађу неко возило које ће предати, након чега га је звао још два, три пута како би га пожурео у реализацији примопредаје возила. Заједно са сведоком Љубишом Драговићем је отишао до места које је било уговорено и возило предао Ратку Ромићу и то возило којим је био задужен Љубиша Драговић, с тим да мисли да је том приликом у возилу била колска књижица. Такође је навео да је приликом предаје возила са Ромићем било сигурно још једно лице, али пошто је био мрак да није могао најбоље да га види. О предаји возила обавестио је и начелника Зорана Павића и о комплетном том дешавању није било евиденције, односно он лично није нигде ништа записао и потписао.

Стоји чињеница да се сведок Драган Павић изјаснио да је примопредају возила извршио дана 08.04.1999. године, међутим, другостепени суд у овом делу није прихватио ове наводе, с обзиром да су исти оспорени писаном документацијом, али у преосталом делу исказ овог сведока прихваћен је као сагласан како са наводима сведока Љубише Драговића тако и са писаном документацијом, тако и наводима окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића, који чињеницу ко је дао налог и ко је преузео и од кога предметно возило, нису спорили.

Када је у питању предаја овог возила, овај суд је имао у виду наводе сведока Милована Попиводе, тада заменика начелника Друге управе ЦРДБ Београд, да је Друга управа имала свој возни парк и да нико од припадника РДБ није могао да узме возило без налога, који је потписивао начелник Управе док га је било, а касније заменик, конкретно он или његов колега, да му је познато да је окривљени Ратко Ромић у мирнодопско време дужио возило марке «БМВ», а да је на службени пут почетком априла, отишао возилом марке «Клио», посебно наводе да му се никада није обраћао за неко друго возило, истичући да није могао ником другом да обрати сем надређеном старешини за возило. Истакао је да му није било познато да је окривљени Ратко Ромић обављао неке активности са окривљеним Миланом Радоњићем, наводећи посебно да је то радио, да је он као заменик начелника Друге управе, морао то знати, мислећи на било какве службене активности, посебно што је у то време окривљени Милан Радоњић већ био начелник ЦРДБ Београд, али и да је долазио у Другу управу и да се налазио у поступку примопредаје.

Окривљени Милан Радоњић и Ратко Ромић нису спорили, а та чињеница није оспорена ни исказима сведока припадника ЦРДБ Београд, да су возила Девог одељења била возила која су могла користити регистрације које нису морале бити пријављене у МУП. У склопу наведеног, утврђено је и да је током 1999. године на предметом возилу «Голф» беле боје била регистрација ..., која је касније мењана, те да је касније то возило имало регистрацију ..., што је констатовано и у самој колској књижици.

Када је у питању дужина коришћења наведеног возила од стране окривљеног Ратка Ромића, суд је ценио и исказ сведока Марка Жарковића, али из његовог исказа није могло бити утврђено када је возило преузео и које возило је возио дана 11.04.1999. године. Наведени сведок што се тиче коришћења возила марке „Голф 3“ беле боје, се сећа да га је преузео на Сењаку, да се возило налазило код неке куће на ливади; да није сигуран да је том приликом видео окривљеног Милана Радоњића, али оно што зна, то је да приликом преузимања тог возила није потписивао било какав реверс, као што није потписивао ни реверс када је возило накнадно вратио, а гориво је у то возило сипао о свом трошку и о томе није водио евиденцију, да је то било обично возило марке „Голф“, дакле, да није имало тамна стакла, да није био VR6, те да је једино што је имао специфично, то је било оштећење на њему - цела десна страна је била ударена, тачније, недостајала је украсна лајсна, у возилу није постојала колска књижица, већ само саобраћајна дозвола. Најзад, навео је и да је то возило код њега било око три месеца, док га из кабинета начелника РДБ нису звали да га врати.

Суд је ценио и исказ сведока Александра Никитовића, у односу на возило марке „Голф 3“ беле боје, где је навео да је радио у Осмом одељењу, које је било задужено за логистику, тачније за возни парк и да га је у септембру или октобру 1999. године, начелник Душан Купрешанин обавестио да ће пратиоци Бранка Црног, „Зоки“ и „Арса“, довести белог „Голфа 3“ у сервис, како би се извршио технички преглед и регистрација поменутог возила. Сећа се да су том приликом у возилу били и саобраћајна дозвола и колска књижица, а то зна јер је лично погледао саобраћајну дозволу како би могао да региструје возило. Навео је и да је, након регистрације, возило враћено у гаражу да се прегледа, среди и врати Деветом одељењу, те да је могуће да се у возилу налазила и колска радио станица. Није сачињавао записник о предаји, односно пријему возила на поправку, а радило се о возилу марке „Голф 3“ беле боје, 1,9 ТДИ, без ознаке VR6, које није било упадљиво ни по чему, с тим да није могао да определи да ли је возило, када му је доведено, имало неку другу регистарску ознаку или га је он лично пререгистровао.

Другостепени суд је ценио да сведоци Зоран Арсић и Зоран Станковић нису потврдили наводе сведока Александра Никитовића, већ су негирали да су они одвезли возило у сервис, а у вези са коришћењем овог возила суд је ценио и исказе Бранка Црног, Жарка Михаиловића и Љиљане Зарубице, али исти нису допринели утврђењу чињенице у чијем поседу је возило било на дан 11.04.1999. године. Исказу сведока Дејана Слишковића, другостепени суд такође није дао посебан значај, с обзиром да је исти потенцирао да је Мирослава Курака виђао, односно да је возио возило Голф са ознакама VR6, везујући своје наводе не само за ознаку, него и за брзину кретања овог возила.

Наиме, с обзиром да се нико од сведока припадника Деветог одељења који су критичног дана учествовали у праћењу оштећеног сада пок. Славка Ћурувије није потврдио да је видео возило које припада Деветом одељењу, а које није ангажовано у њиховој смени, те да су се сви сведоци изричито одговарајући на питања, изјашавали да нису видели ни окривљеног Мирослава Курака ни окривљеног Ратка Ромића у близини места извршења кривичног дела и у реону пратње, чињеница у чијем поседу је

возило марке «Голф » беле боје, рег.ознака ..., било на дан 11.04.1999. године, је без значаја.

Такође, с обзиром да су се сведоци припадници Деветог одељења изјашњавали да су имали шифрарнике које су носили у критичном периоду са собом, нису доказани ни наводи оптужног акта да су се дана 11.04.1999. године, окривљени Мирослав Курак и Ратко Ромић довели и паркирали у непосредној близини места извршења и преко колске радио-станице у возилу слушали извештавање припадника Деветог одељења и тако пратили кретање оштећеног и имали сазнање да се приближава стану, те самим тим ни наводи оптужног акта да је у том циљу окривљени Милан Радоњић издао усмени налог Зорану Павићу, начелнику Деветог одељења, да се окривљеном Ратку Ромићу преда возило овог одељења дана 09.04.1999. године у вечерњим сатима, на паркингу иза зграде тадашњег седишта Друге управе РДБ у улици Кнеза Милоша број 103.

Надаље, ниједан изведени доказ није потврдио наводе оптужног акта да је окривљени Мирослав Курак заједно са окривљеним Ратком Ромићем преузео возило «Голф » беле боје, рег.ознака ...22, у вечерњим часовима дана 09.04.1999. године.

Најзад, сведок оштећена Бранка Прпа је доследно током читавог поступка тврдила да нападач кога је она видела тога дана 11.априла 1999. године, нису ни Мирослав Курак ни Ратко Ромић, то је потврдила и приликом испитивања пред другостепеним судом, а њен исказ је детаљно интерпретиран на странама 50 у последњем ставу и 51 у ставу првом ове пресуде.

Стога, будући да не постоји ни један материјални доказ да су се окривљени Мирослав Курак и Ратко Ромић дана 11.04.1999. године, налазили у пролазу зграде број 35, у тада Улици Лоле Рибара, а данас Светогорској, дакле, да је окривљени Мирослав Курак пуцао у оштећеног сада пок. Славка Ђуруију, а да је окривљени Ратко Ромић оштећену Бранку Прпу, када је покушала да се окрене, ударио дршком пиштоља у потиљачни део главе, а имајући у виду и да је сведок оштећена Бранка Прпа, као једини очевидац, доследно све од тренутка када је преко свог пријатеља ступила у контакт са тада министром Душаном Михајловићем, из чијег исказа произлази да му је тада рекла да је добро видела лице пре него што ју је ударио дршком пиштоља и онесвестио, да га је запамтила готово фотографски, да јој се тај лик урезао у памћење и да може са апсолутном сигурношћу да га препозна, те да јој је омогућио да да изјаву и да је то једина ствар у којој је директно учествовао на начин као што је описао, децидирано тврдила да тај нападач кога је она видела нису ни окривљени Мирослав Курак ни Ратко Ромић, једина могућа одлука коју је другостепени суд могао да донесе је ослобађајућа пресуда.

Другостепени суд је на претресу одбио предлог одбране да се извештај о преснимавању, форензичкој анализи и прегледу похрањених података о оствареном телефонском саобраћају од 12.02.2012. године, потписан од стране Дејана Јаблановића, В. Ђ. и Драгана Кеџмана, са пратећом документацијом, издвоји из списка као незаконит, налазећи да треба прихватити аргументе из решења Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж2 По1 147/18 од 29.06.2018. године, о законитом прибављању

ДЛТ трака како оних одузетих по потврди од 06.06.2005. године, тако и оних чије преузимање је констатовано дописом “О” стр.пов.бр.230-269/05 од 20.07.2005. године, а чије преснимавање, форензичка анализа и преглед похрањених података о оствареном телефонском саобраћају је наложено наредбом истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Кри.По1.бр. 137/11 од 16.11.2011. године.

Стога се и није даље упуштао у питање законитости наведеног извештаја, прихватајући аргументацију Апелационог суда у Београду који је својим решењима у два наврата одлучивао о предлогу за издвајање доказа.

Хронолошки гледано, везано за Извештај о преснимавању, форензичкој анализи и прегледу похрањених података о оствареном телефонском саобраћају од 12.02.2012. године, потписан од стране Дејана Јаблановића, В. Ђ. и Драгана Кецмана са 17 прилога који су достављени у папирном и електронском облику (један CD) који садржи извештај у Excell-у и шематске приказе у I, II и један DVD са садржајем евиденције оствареног телефонског саобраћаја у периоду од 09. до 12.04.1999. године са комплетном писаном документацијом која се односи на телекомуникације, суд је имао у виду следеће:

Пре свега, да се начелник Управа криминалистичке полиције Младен Спасић обратио мобилном оператеру “063 Мобтел” дописом О.бр. 230-269/05 од 26.05.2005. године, којим је тражио да им се из архиве достави комплетан саобраћај пост пејд мреже за период од 05.04. до 15.04.1999. године са свим расположивим подацима, са напоменом да ће преузимање трака извршити оперативни радник мајор Драган Кецман, о чему ће издати потврду.

Затим да је, поступајући по наведеном захтеву, дописом који је примљен у МУП дана 01.06.2005. године, менаџер службе “063 Мобтел” известио да за тражени период компанија Мобтел располаже комплетима ДЛТ трака на којима се налазе бекап тадашње базе података са позивима, да су тражене податке покушали да ишчитају, у два наврата, али да уређаји које сада поседују нису у могућности да прочитају податке и јављају грешку, која се јавља због старости трака и неадекватних услова у којима је чувана; да су у могућности да понуде да управа МУП-а преузме оригиналне траке у некој својој опреми која потенцијално има више могућности од њихове, да прочита податке и препише на друге медијуме, те ако ишчитавање буде успешно да ће њихова стручна лица урадити све да се читљиви подаци препознају у формату дефинисаних записа CDR-а и да за тражени период дају тражене информације, уз напомену да су комплети трака на технички сигурном месту и под надзором.

Након тога, из потврде о одузетим предметима од 06.06.2005 године, произлази да је Драган Кецман од С. Ј, радника Мобтела, преузео 30 ДЛТ трака закључно са редним бројем 1, за период од маја 1998. до октобра 1999. године.

Затим да је Драган Кецман од Д. А. преузео 9 касета са ознаком ДЛТ 4 са бекапованим подацима не само за тражени период у априлу, већ за март - април 1999. године, дана 19.07.2005. године, што је констатовано дописом МУП УБПОК “О” Стр.Пов.бр.230-269/05 од 20.07.2005. године.

Надаље, извештајем МУП РС, ДП, УКП, Службе за борбу против организованог криминала 03/4-1, “О” стр.пов. 230-1196/05 од 21.02.2008. године, који су сачинили Д. П. и Драган Кеџман је констатовано да је почетком августа 2005. године полицијски службеник Д. П. из Одсека за софтверску подршку у Одељењу оперативне аналитике добила траке са backup подацима које је полицијски службеник Драган Кеџман донео из базе “Мобтела”, које је реверсно задужио од истих. Такође је констатовано да су у сарадњи са колегама из тадашњег “Мобтела” успели да пронађу где су складиштене траке, а потом да су протумачили значење података на тракама, а не и садржаја, да су добили 40 трака, да су неке биле нечитљиве, али да су за битан период успели да виде садржину истих. Констатовано је да се број података на тракама за исти временски период разликовао, јер се број остварених комуникација за април разликовао од траке до траке. У извештају се даље наводи и да су уз помоћ колега из Управе за информационе технологије и коришћењем њиховог alpha сервера и Oracle базе података извршили restore добијених трака (пребацавање садржаја података са трака на сервер ради увида у садржај истих), те да је олакшавајућа околност била та, што су добили backup комплетног сервера који се тада користио, а не само Oracle базе података, те да су формирали две помоћне, Microsoft Office Access, базе података које су им омогућиле претраге података, јер су на тракама наишли и на именике тадашњих корисника – власника бројева телефона. Затим је наведено и да су у сталном заједничком раду са оперативним радницима Драганом Кеџманом и Владимиром Сердаром, прво открили комуникације са мобилног броја ..., који је користио Ратко Ромић у периоду априла месеца 1999. године (у прилогу графички приказ чарт 1). Констатовано је и да су комуникације које су извршене у периоду од марта 1999. године до краја маја 1999. године графички приказане у прилогу чарт 2 и олакшале им анализу комуникација само за месец април 1999. године, те да су елиминисали небитне позиве са фиксним телефона и дупле комуникације (исте које су добијене са више различитих трака). На крају извештаја се наводи да су извршили детаљну анализу над подацима за период од 09.04.1999. године закључно са 12.04.1999. године, на базним станицама ... - Мије Ковачевића 76 и ... – Хиландарска 2, а посебно на базној станици ... у улици Хиландарској број 2, која је у непосредној близини места извршења кривичног дела убиства новинара Славка Ћурувије, те су добили графичке приказе (у прилогу графички приказац чарт 3 и графички приказ чарт 4).

Затим, постоји предлог Окружног јавног тужилаштва, Специјалног тужилаштва СТР-ПОВ.С.бр. 105/04 од 09.11.2011. године, истражном судији Вишег суда у Београду за предузимање посебних истражних радњи - доношење наредбе о изузимању ускладиштених података о комуникацији оствареној путем мобилног оператера “Телеком” за период од 01.03.1999. године до 01.05.1999. године о комплетном саобраћају “Мобилне телефоније Србије” заједно са списком и локацијом базних станица за наведени период, као и ради обраде и коришћења ових података о саобраћају мобилне телефоније достављање уређаја alpha сервера и Oracle базе података, којим би се извршило читавање и пребацавање садржаја података ради увида и даље обраде.

Истражни судија Посебног одељења Кри-По1 121/11 од 10.11.2011. године доноси наредбу за предају електронских записа у овом предмету и налаже Дирекцији за

техничко информациону технологију Телеком АД из Београда да преда ускладиштене податке о комплетном саобраћају мобилне телефоније у РС у периоду од 01.03. до 01.05.1999. године са списком и локацијом базних станица за наведени период и да ради читавања и пребацивања садржаја података из тачке 1 преда уређај alpha сервер и Oracle базу података, уз напомену да ће бити враћени након прегледа и преснимавања података. Спровођење наредбе поверено је Управи криминалистичке полиције – Дирекцији МУП-а у смислу члана 504в ЗКП.

Потом се МУП РС, Дирекција полиције, УКП, дописом 03 Стр.Пов. 544/11-51 од 07.12.2011. године, потписаним од стране Драгана Кецмана, обраћа Тужиоцу за организовани криминал, са молбом да исти упути захтев истражном судији Посебног одељења Вишег суда у Београду, да донесе наредбу за вештачење похрањених података о оствареном телефонском саобраћају мобилне телефонске мреже “063 Мобтел Србија” за 1999. годину, на основу потврде о привремено одузетим предметима издате у складу са чланом 82 ЗКП, као и одређеног броја касета које су одузете од предузећа “Телеком”, по потврди о привремено одузетим предметима 03 Стр.Пов.бр. 544/11-45 од 22.11.2011. године и потврди о привремено одузетим предметима 03 Стр.Пов.бр.544/11-46 од 25.11.2011. године.

Тужилаштво за организовани криминал Стр.Пов. 105/04 од 08.12.2011. године ставља истражном судији Вишег суда у Београду, Посебном одељењу предлог за предузимање посебне потребне истражне радње – издавање наредбе за преснимавање, форензичку анализу и преглед похрањених података о оствареном телефонском саобраћају мобилне телефонске мреже “Мобтел Србија” за 1999. годину, које је похранило предузеће “Мобтел Србија БК ПТТ д.о.о.” на 40 ДЛТ трака привремено одузетих од овог предузећа од стране УБПОК-а дана 06.06.2005. године, на основу потврде о привремено одузетим предметима у смислу члана 82 ЗКП, мобилне телефонске мреже “064 Телеком Србија”, мобилне телефонске мреже 064 “Телеком Србија”, једне касете сиве боје са натписом “Digital DLT CompactTape III” броја на полеђини ..., једне касете марке “Sony” тамно сиве боје са натписом “Digital Data Storage DG 90P” и натписом “ATS for Telekom Serbie апликација 10/12/1999”, једног ЦД марке “HP” са натписом “Мобилне траке” одузетих дана 22.11.2011. године из фирме “Телеком” (потврда о привремено одузетим предметима број 03 стр.пов.бр.544/11-45 од 22.11.2011. године), три ЦД (Tru64, Unix 4.OF Associated Products vol1, Tru64 Unix 4.OF Associated Products vol2, Tru64 Unix v4, OF OS), једног TAPE DRIVE 40/80 GB DLT COMPAQ, S/N: ...6, једног сервера ALPHA POWERED, S/N: SNAY ... (потврда о привремено одузетим предметима број 03 стр.пов.бр.544/11-46 од 25.11.2011. године). На околности садржаних података, посебно остварених комуникација, дужини телефонског разговора, базним станицама, ћелијама базних станица преко којих је комуникација остварена, као и идентитета корисника телефонских бројева са којима су остварили комуникацију за период 9, 10, 11. и 12.04.1999. године, за лица и бројеве наведене од 1-16.

Истражни судија Посебног одељења Вишег суда Кри-По1. бр. 13/11 дана 16.12.2011. године, доноси наредбу да се изврши преснимавање, форензичка анализа и преглед похрањених података о оствареном телефонском саобраћају мобилне телефонске мреже “Мобтел Србија” за 1999. годину које је похранило предузеће

“Мобтел Србија БК ПТТ” ДОО на 40 ДЛТ трака привремено одузетих од овог предузећа од стране УБПОК, МУП Републике Србије 06.06.2005. године, на основу потврде о привремено одузетим предметима издате у складу са чланом 82 ЗКП, мобилне телефонске мреже 064 “Телеком Србија”, једне касете сиве боје са натписом “Digital DLT Compact tape”, једна касета марке “Sony” тамно сиве боје, једног ЦД марке “НР” са натписом мобилне траке, одузетих 22.11.2011. године из фирме “Телеком”, по потврди о привремено одузетим предметима број 03 Стр.пов. 544/11-45 од 22.11.2011. године, три ЦД, једног “Tape drive” 40/80 ГБДЛТ, једног сервера “Alfa powerd”, по потврди о привремено одузетим предметима број 03 Стр.пов. 544/11-46 од 25.11.2011. године, на околности садржаних података и остварених комуникација, дужине телефонских разговора, базним станицама, ћелијама базних станица, преко којих је комуникација остварена и идентитета корисника телефонских бројева са којима су остварили комуникацију за период 09, 10, 11. и 12.04.1999. године. Спровођење овог вештачења поверено је МУП РС, Управи криминалистичке полиције, Служби за специјалне истражне методе и БИА – Одељењу за развој и увођење нових система за контролу телекомуникационих мрежа, уз остављање рока од 30 дана.

Специјално тужилаштво Стр.Пов.бр.105/04 од 17.01.2012. године, упућује допис МУП, ДП, УКП, са налогом да се предузму радње и да се од предузећа “Теленор” прибави извештај за 1999. годину за Град Београд о тачној локацији базних станица, координата базних станица, броја ћелија појединачних базних станица, угла дејства ћелија базних станица и радијуса покривања базних станица, ради прегледа похрањених података на 40 ДЛТ трака о оствареном телефонском саобраћају мобилне телефонске мреже “063 Мобтел Србија” и предузећа мобилне телекомуникације “Мобтел Србија БК ПТТ” д.о, уз констатацију да се спровођење налога поверава МУП Републике Србије, УКП, полицијским службеницима Предрагу Симоновићу, А. Т. и Драгану Кеџману.

Допис Безбедоносно информативне агенције од 19.02.2013. године, упућен МУП-у РС, ДП, Управи криминалистичке полиције, начелнику Родољубу Миловићу, уз који су у прилогу достављена три примерка предлога извештаја о извршеном вештачењу са прилозима, на основу наредбе истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Кри.По1.бр. 138/11 од 16.12.2011. године, потписана од стране припадника Агенције који су вршили предметно вештачење, а узимајући у обзир да је поред Агенције и њихова Служба за специјалне истражне методе наведена у поменутој наредби као орган који треба да изврши вештачење. Дана 06.03.2013. године се Тужиоцу за организовани криминал доставља предлог извештаја од стране руководиоца радне групе Драгана Кеџмана и начелника управе Родољуба Миловића.

Дакле, УКП, Служба за специјалне истражне методе није поступала даље по наведеном предлогу извештају, а како је то наложено наредбом истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Кри.По1.бр. 138/11 од 16.12.2011. године, већ је наведени предлог извештаја урађен од стране БИА достављен суду дана 06.03.2013. године као вештачење, потписано од стране припадника БИА Дејана Јаблановића и В. Ђ. и Драгана Кеџмана, МУП РС (без заглавља и печата, само са потписима горе наведених лица).

Међутим, након што је овај доказ детаљно размотрен како сам за себе, тако и у вези са осталим изведеним доказима, другостепени суд је нашао да се исти не може прихватити као поуздан и веродостојан и да се на њему не може засновати чињенично стање у овом кривичном поступку, пре свега, јер није обављено вештачење у складу са одредбама члана 124 ЗКП, а посебно узимајући у обзир да су станке оспоравале чињенице које произлазе из наведеног Извештаја:

Окривљени Милан Радоњић да је комуницирао са окр.Мирославом Кураком, окривљени Ратко Ромић да је имао телефонску комуникацију са Марком Жарковићем, који је је ову чињеницу такође оспоравао приликом испитивања у својству сведока, указујући и да никада није ни имао број телефона Ратка Ромића.

Поред тога, суд је утврдио да комуникација за телефонски број за који је у наредби истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Кри.По1.бр. 138/11 од 16.12.2011. године, наведено да га је користио Стеван Никчевић, у Извештају није приказана за дан 11.04.1999.године, док је евидентирана када су у питању остали дани, а Стеван Никчевић испитан у својству сведока се изјаснио да је тога дана уобичајено разговарао. Напред наведено је посебно значајно, с обзиром да из извештаја од 21.02.2008.године, који су потписали Д. П. и Драган Кеџман, произлази да је вршена селекција података са ДЛТ трака , дакле, пре него што је и донета наредба истражног судије Посебног одељења Вишег суда у Београду Кри.По1.бр. 138/11 од 16.12.2011. године. По чијем налогу, на основу којих категорија и по којим параметрима, суд није могао да утврди ни испитивањем на главном претресу у својству сведока Драгана Кеџмана, будући да је исти изјавио да у томе осим потписивања Извештаја није учествовао јер нема потребна знања, већ да је то обављала Д. П, која никада није испитана, с обзиром да је преминула, тако да све чињенице које су наведене у извештају од 21.02.2008. године, нису ни могле бити проверене у судском поступку.

Дакле, ишчитавање ДЛТ трака и селекција података који су се налазили на њима је извршено без захтева тужиоца и наредбе тада истражног судије, а притом у извештају од 21.02.2008.године, не постоји податак када је и у ком временском периоду и на који начин, односно по којим критеријумима вршена селекција података, док у даљем току кривичног поступка нико по накнадно доношеним наредбама за вештачење није успео да податке са ДЛТ трака прочита, нити да изврши увид у садржину истих.

Овакав закључак суда потврђује и чињеница да и након достављања Извештаја од 12.02.2012. године, тужилаштво и суд настављају са даљим поступањим у односу на ДЛТ траке о чему сведоче и докази у спису који потврђују да се и у наставку поступка одузимају подаци о електронској комуникацији, прибављају подаци о локацијама базних станица, њиховим координатама, о чему неспорно сведоче између осталих, и докази који следе:

Пре свих, Тужилаштво за организовани криминал дописом стр.пов.105/04 од 11.04.2013. године, се обраћа МУП-у, ДП, Управи криминаличке полиције са налогом да се ради проналажења и откривања учинилаца кривичног дела и обезбеђења предмета који могу послужити као доказ, предузме радња прибављања евиденције остварене телефонске комуникације, коришћених базних станица и лоцирања места са

којег је обављена комуникација, од мобилног оператера предузећа “Теленор” за април месец 1999. године за територију шире околине Београда са базне станице наведене у прилогу.

У прилогу дописа МУП, Дирекција полиције, УКП од 09.05.2013. године, Тужилаштву за организовани криминал је достављен нарезани материјал на ЦД са списком базних станица мобилног оператера “Теленор”, који је преузео руководиоца радне групе, главни полицијски саветник Драган Кеџман по налогу од 11.04.2013. године, заједно са дописом мобилног оператера “Теленор” број 287/116/13 од 26.04.2013. године.

Из претходно наведеног дописа “Теленора” број 287/116/13 од 26.04.2013. године, упућеног МУП-у, Дирекцији полиције, начелнику Родољубу Миловићу, уз позивање на захтев 03/4 Строго Пов.168/13-56 од 11.04.2013. године, произлази да “Теленор” д.о.о. не располаже званичним документима на основу којих би са пуном одговорношћу био у могућности да одговори на питање из захтева од 11.04.2013. године, те да једино што “Теленор” поседује су заостале приручне евиденције и друге забелешке које немају карактер веродостојне исправе и у евентуалном поступку не може их подржати другим документима или исказима запослених који би могли поткрепити тачност и веродостојност података које достављају на компакт диску у прилогу. Истовремено је напоменуто да “Теленор” д.о.о. није правни следбеник привредног друштва “063 Мобтел ПТТ” ДОО Београд, већ да је правни следбеник привредног друштва “Моби 63” д.о.о. Београд које је настало издвајањем опреме из привредног друштва “063 Мобтел ПТТ” д.о.о.Београд, а на основу одлуке Владе Републике Србије.

Дакле, из наведеног дописа је евидентно да ни привредно друштво које је доставило ЦД са списком базних станица (на коме стоји ознака Теленор базне станице 1999. године у Београду) не може да поткрепи тачност и веродостојност података садржаних на њему.

Наредба судије за претходни поступак Кри.По1.бр. 19/13 од 24.06.2013. године, да се изврши претрес уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају електронски записи и оптички дискови и DVD, даље све од 1 -79, привремено одузетих од “Телекома Србије” а.д. по потврди о привремено одузетим предметима МУП РС, Дирекција полиције, УКП број 03/4 Ку. 66797/99 од 17.04.2013. године, као и један CD-R са списком базних станица мобилног оператера “Теленор” д.о.о. ради проналажења трагова кривичног дела убиство из члана 47 став 2 тачка 4 КЗ РС извршеног на штету покојног Славка Ћурувије. Претресање опреме обавиће овлашћена службена лица БИА, Одељење за развој и увођење нових система за контролу телекомуникационим мрежама која ће преснимити ове електронске записе садржаних података остварених комуникација, дужини телефонских разговора, тачним локацијама базних станица, угла дејства ћелија координатама базних станица, броја ћелија појединачних базних станица, угла дејства ћелија базних станица, као и радијуса покривања базних станица похрањених података о оствареном телефонском саобраћају мобилне телефонске мреже током 09., 10., 11 и 12.04.1999. године која су похранила Предузећа за телекомуникацију “Телеком Србије” и “Теленор” д.о.о. за следећа лица, па овде стоји

13 лица, претресање ће се започети у року од 8 дана, па након тога имамо претресање, потврду о привремено одузетим предметима УКП 03/4 Ку.бр. 6679/99 од 17.04.2013. године, 1-79 оптичких дискова.

На основу претходно наведене наредбе, сачињен је записник о претресању опреме на којој се чувају електронски записи од стране Одељења за развој и увођење нових система за контролу у телекомуникационим мрежама Седме управе БИА Републике Србије, којим је пре свега констатовано да претресању присуствују грађани В. Д. и Д. Л, да је започето 01.07.2013. године, те да је завршено 27.05.2014. године. Затим да је носаче података на анализу доставила Управа криминалистичке полиције МУП РС својим актом број 03/4 стр.пов.168/13-91 од 27.06.2013. године, те да су приликом претресања преснимљени подаци похрањени на носачима од 1 – 70, а да се носачи података од 1 – 9 не могу очитати ни преснимити. Следи закључак да у преснимљеним подацима које је похранило предузеће за телекомуникације “Телеком Србија” нису пронађени електронски записи о оствареним комуникацијама, дужини телефонских разговора, тачним локацијама базних станица, углу дејства ћелија базних станица и њиховим радијусом покривања за било који период, па ни за 09, 10, 11. и 12. април 1999. године, да су подаци о базним станицама оператера “Теленор” д.о.о. (координате базних станица, ћелије, угао дејства и радијус покривања) нађени на једном ЦД-Р са списком базних станица. Констатовано је и да су привремено одузети предмети након претреса запечаћени, да је материјал са оптичким дисковима у изворном формату преснимљен на 4 ДВД диска, модел “Sony”, капацитет 4,7 ГБ.

Дакле, из горе наведених доказа утврђује се поступање како тужилаштва тако и суда, а све везано за чињенице које су наведене у Извештају од 12.02.2011. године, при том по наведеним наредбама није обављено вештачење нити су добијени подаци везано за телефонску комуникацију, базне станице, везано за 11.04.1999. године. Дакле, нико осим Д. П. није успео да изврши ишчитавање ДЛТ трака, као што је суд претходно констатовао.

О овим околностима суд је извео и доказе испитивањем сведока на главним претресима.

Драган Кеџман, члан комисије која је сачинила извештај је истовремено и подносилац кривичне пријаве против окривљених, обрађивач предмета, приликом испитивања у својству сведока је превасходно говорио о начину одузимања ДЛТ трака али и о својим оперативним сазнањима које је добио као радник МУП-а у свом оперативном раду, личним закључивањима, полиграфским тестирањима, а која сазнања добијена оперативним поступањем нису могла да се користе као доказ у кривичном поступку.

Када је у питању очитивање ДЛТ трака о којој чињеници је сачињен извештај од 21.02.2008.године, чији је потписник поред Д. П, наводи да му није позната садржина трака, да о начину поступања са тракама и добијању података са истих, нема непосредна сазнања, у смислу да он није стручњак, већ да је очитане податке са ДЛТ трака добио од Д. П. из Одсека за софтверску подршку одељења оперативне аналитике, по којим подацима је даље поступао, с обзиром да је већ поседовао бројеве телефона

које су користили окривљени. Приликом испитивања потврдио је да је траке прибавио како је то констатовано у потврди о одузетим предметима од 06.06.2005 године и на основу дописа МУП УБПОК "О" Стр.Пов.бр.230-269/05 од 20.07.2005. године.

У свом исказу потрђује да је након што је дошао у посед ДЛТ трака исте држао у свом поседу све до почетка тужилачке истраге, дакле све до 2011, 2012, 2013 или 2014.године, с обзиром да није могао тачно да определи до када, те да се након одузимања трака обратио тужилаштву, али суд у списима предмета није пронашао доказ који те наводе потврђује.Такође, до подношења Посебног извештаја након кривичне пријаве и привођења окривљених, сведок наводи да је већи број информација које су саржане у том извештају задржао лично за себе те да је тада начелник УКП генерал Родољуб Миловић револтиран том чињеницом потписао пропратни акт уз лично мишљење да се није ни упознао са садржином посебног извештаја.

Сведок Дејан Јаблановић, инжењер телекомуникација, који је и испитан у својству члана комисије која је учествовала у изради Извештаја од 12.02.2012. године, изјашњавајући се о његовом учешћу у изради истог, наводи да су Драган Кеџман и В. Ђ. све припремили, да су њему достављени подаци који су се већ налазили у Excell табелама и то број телефона који је позиван, датум, време, базне станице и ко је позван. Сведок наводи да је он поступао само у односу на тачку IV Извештаја, односно да је само анализирао податке које се односе на табеларни приказ листинга, те да му није познато ко је и на основу чега прикупио и у Excell табеле унео податке који су се у њима налазили. Навео је и да је неспорно поред њега и Драган Кеџман потписао нацрт Извештаја, јер је био део тима, конкретно их је усмеравао у анализи, тако што је давао инструкције на које бројеве телефона да се фокусирају и на које базне станице. Посебно је истакао да никаквог контакта са ДЛТ тракама, нити са подацима који су се евентуално налазили на тракама није имао, с обзиром да је њему све достављано на компакт дисковима, парцијално, није могао да се изјасни на колико ЦД-а је добио податке, али је навео да је то био огроман посао. Указао је и да у то време 1999. године, мобилна телефонија није била развијена, да су базне станице биле ретке, не као сада – на сваком ћошку, те да су могућа преклапања. Након што је бранилац, адвокат Зора Добричанин - Никодиновић ставила примедбе на исказ овог сведока да је неко други радио све оно претходно, паковао, препакивао са оригинала, додавао, а онда њему доставио на CD-овима, сведок Дејан Јаблановић се изјаснио да је радио од онога што су му доставили, дакле, да он дефинитивно не може да стоји иза веродостојности података који су на тој табели.

Другостепени суд је ценио и наводе сведока Милана Николића, који је до 2002. године радио у РДБ, а у критичном периоду на месту начелника Седме управе. У свом исказу је навео да је од 2003. године почео да ради у УБПОК-у, те да су га колеге молиле да им мало помогне око истраге и зна да су тражили траке са подацима о мобилној телефонији у "Mobtelu", те да је у то време информациони систем који је подржавао мобилну мрежу био у власништву ПТТ, те је било врло ограничено бележење саобраћаја. У то време, према наводима сведока, чували су се само подаци о одлазном саобраћају који су били потребни за наплату рачуна и нашли су у некој архиви ПТТ, чини му се 2005. године и зна да је Владимир Дабић водио ту истрагу, ту су нешто "ископали", али мисли да су то били практично неупотребљиви подаци,

односно није му после рекао да су нашли било шта да је корисно. Тада 2005. године, када су тражили од “Mobtela”, уз највећи напор су пронашли неке старе траке које су чували и на тим тракама није могло да се нађе ништа што би помогло у расветљавању овог случаја, идеја је била да се види да ли су неки од телефона сумњивих лица била у то време активна у том региону, да се можда искористи за неки даљи рад, али није му познато да је било шта корисно пронађено.

У ситуацији када се као потписник предлога Извештаја од 12.02.2012. године, који је достављен од стране БИА дописом од 19.02.2013. године, Управи криминалистичке полиције, потписан од стране припадника Агенције који су вршили предметно вештачење, појављује Драган Кеџман који неспорно не поседује потребна знања да би извршио вештачење базних станица, односно комуникација, нити читавање ДЛТ трака, већ исти располаже само подацима које му је доставила сада пок. Д. П, што је и његово учешће у изради овог Извештаја, дакле, само достављање података које је неко други прикупио, да је сведок Дејан Јаблановић, приликом испитивања изричито изјавио да он није остварио приступ ДЛТ тракама, већ да су њему достављени подаци о комуникацијама и базним станицама у форми ЕКСЕЛ табела и то на ЦД-у, те да му није познато ко је и на који начин сачинио табеле, већ да је он вршио само укрштање података из табела, уз чињеницу да трећи потписник извештаја В. Ђ. никад у току кривичног поступка није предложен за сведока, па самим тим ни испитан у току кривичног поступка, суд овако сачињен предлог извештаја од 12.02.2012. године, имајући у виду посебно исказе сведока који су поступали приликом његовог сачињавања није могао да прихвати као доказ на коме се засновати судска одлука.

Овако сачињен предлог извештаја није могао бити предмет анализе у контрадикторном поступку, а имајући у виду већ претходно наведене примедбе окривљених односно бранилаца, као и нелогичности у самом Извештају, а за шта као пример може да послужи управо телефонска комуникација сведока Стевана Никчевића, која изостаје само дана 11.04.1999. године.

Имајући у виду све наведено, суд се није ни могао упустити у анализу и тумачење прилога који су саставни део Извештаја од 12.02.2012. године, а где је приказан шематски приказ базних станица односно комуникација, који представља (садржи) техничке податке о чињеницама о којима би пред судом морала да се изјасне лица које поседују стручна знања, а Драган Кеџман и Дејан Јаблановић, који су потписници истог, су испитани у својству сведока, а не као вештачи. Дакле, наведени подаци нису добијени у поступку вештачења.

Извештај од 12.02.2012. године, представља предлог извештаја, дакле, није поступљено до краја у складу са наредбом истражног судије Посебног одељења Вишег суда Кри-По1. бр. 13/11 од 16.12.2011. године, с обзиром да је улога Драгана Кеџмана била достављање података са ДЛТ трака које је неко други читао, а услед наведеног је евидентно да у његовом сачињавању нису учествовали припадници УКП како је то наредбом одређено, а што потврђује и чињеница да се у пропратном допису и наводи да се доставља “предлог извештаја”.

Веродостојност предлога извештаја није могла бити потврђена ни након што су

у више наврата доношене наредбе од стране суда за вештачење, која нису извршена, а из разлога који су већ наведени у претходном делу пресуде, а то је немогућност читавања ДЛТ трака.

Након овако изведених доказа суд се није даље упуштао у анализу броја одузетих ДЛТ трака од стране полиције, а која чињеница је биле предмет жалбених навода бранилаца и окривљених.

С обзиром да другостепени суд извештај од преснимавању, форензичкој анализи и прегледу похрањених података о оствареном телефонском саобраћају од 12.02.2012. године, потписан од стране Дејана Јаблановића, В. Ђ. и Драгана Кеџмана, са пратећом документацијом, није прихватио као веродостојан, самим тим ни искази сведока В. Ђ, И. В, Милорада Вучелића, Н. Р. и М. Р, нису посебно анализирани, као ни искази сведока Катарине Шмакић и Стеване Једнак, које су се изјашњавале о куповини картица мобилне телефоније за рачун других лица, као и о разлозима због којих су то чиниле.

Приликом доношења одлуке, другостепени суд је имао у виду исказе сведока и то: В. Б, из ког је утврдио да се у тренутку убиства Славка Ђурувије налазио у “пасажу” у коцкарници са покер апаратима, да је видео плаву жену са косом до рамена која је запомагала, високог младића дуге косе који је покушавао да јој помогне и убијеног човека који је лежао на стомаку; Ненада Радовића, из ког произлази да је био присутан у приземљу зграде у канцеларији обезбеђења - портирници, када је чуо звуке, учинило му се да су петарде, једно 5-6 пута, те је изашао напоље и налетео на госпођу Бранку која је викала: ”Убише га” и када је изашао у пролаз видео је да господин Ђурувија лежи и обавестио хитну помоћ и полицију. Навео је и да је био запослен у “Дневном телеграфу” као обезбеђење господина Ђурувије, а да је раније био запослен као радник обезбеђења у Агенцији за обезбеђење “Alpha Team Security” власништво Милорада Улемека; оштећених Јелене Ђурувија Ђурица, која се изјашњавала о активностима свога оца, као и о припадницима његовог обезбеђења и Радета Ђурувије; Александра Тијанића, из ког произлази да је са пок. Славком Ђурувијом био пријатељ, да су се свађали и мирили, али да су то били сукоби везани за новинарство, док су у политичкој линији били истомишљеници и у години која је претходила његовом убиству, када су почеле забране његових новина, да су заједно обилазили Србију и држали трибине, да је имао идеју да заједно праве странку, да је оштећени имао контакте и са Момчилом Перишићем; Мирослава Марковића, аутора чланка који је објављен у Дневном листу “Политика експрес” дана 05. априла 1999. године под насловом “Ђурувија дочекао бомбе”, из ког произлази да је текст написан на његову иницијативу, а након што је претходно “Политика” у новембру 1998. године објавила говор Мирјане Марковић на Универзитетском комитету “Јул-а”, у коме је она изнела садржину свог разговора са сада пок. Славком Ђурувијом, који наводи никада нису демантовани, те да је текст био шири, односно обимнији него што је изашао, али да је дискреционо право главног уредника да скрати текст, да промени наслов, не мењајући његову суштину, те да је главни уредник Ђорђе Мартић скратио текст; Ђорђа Мартића, тада главног уредника у “Политици експрес”, из ког произлази да је у тексту Мирјане Марковић који је објављен у једним новинама она говорила да је у неком приватном разговору, Славко Ђурувија рекао да Србију треба бомбардовати, те је када је почело

бомбардовање, у договору са директором “Политике” донео одлуку да се читава та ствар "стави" у јавност, с обзиром да је Славко Ћурувија био јавна личност и да је јавно изнето да се залагао за бомбардовање, да је тај текст са пуном одговорношћу пустио у новине, не би га пустио да је знао да је угрожен на било који начин, знао га је као пријатеља породице и као пријатеља његовог директора и све друго нема смисла, објаснивши притом и да је он скраћивао текст и да је то уобичајени новинарски поступак, те да је идеја за објављивање текста настала у разговору који је имао са тадашњим директором “Политике” Драганом Хаџи Антићем; Драгана Хаџи Антића, генералног директора Политике а.д, који је испитиван о околностима под којима је дошло до објављивања текста “Ћурувија дочекао бомбе”; Драгане Смиљанић, дактилографа у БИА која је потврдила да је по диктату Ратка Љубојевића увече куцала извештај који је изашао у новинама, да га је препознала по својим иницијалима, претпоставља да га је куцала у два примерка, с обзиром да се ништа не куца у једном примерку; Боре Бањца, Драгана Марковића, Лазара Јанковића, Родољуба Миловића, Милета Новаковића, Славише Софтића, Драгана Карлеуше, Златка Кесића, Милицава Спасојевића који су се изјашљавали о оперативним сазнањима до којих су долазили у покушају расветљавања убиства Славка Ћурувије и активностима поводом истих; Дејана Николића, Љ. С, Небојше Павића, Газапи Жељка, Гвоздена Гагића, Србислава Ранђеловића, П. С, Милицава Спасојевића, Љубише Милановића, припадника Поскока, који нису непосредно учествовали на предмету Славка Ћурувије; Горана Живаљевића, шефа Одсека за Европу у Првом одељењу ЦРДБ Београд, у критичном периоду, од 03.05.1999. године, помоћника начелника Првог одељења Мише Милићевића, из ког произлази да је фактички чуо да је Служба пратила Славка Ћурувију тек кад је досије “Ћуран” изашао у јавност, а притом се изјашњавао и о оперативним сазнањима до којих је дошао када је у периоду од јануара 2003. године до марта 2004. године, био заменик директора БИА; Александра Нешковића, који се изјаснио да у вршењу свог посла није вршио обраду резултата примене мере тајне контроле телефонских разговора према Славку Ћурувији и да није знао да је ово лице предмет обраде, а да је први пут предмет видео када су га тражили из Централне РДБ, те да га је тада прелистао и фотокопирао; Драгана Стојчева, у критичном периоду шефа Одсека за контраобавештајни рад у Петом одељењу, а од 4.маја 1999. године, начелника Петог одељења, који се изјаснио да није имао непосредних сазнања о примени оперативних мера према Славку Ћурувији; Зорана Загорца, помоћника начелника Четвртог одељења, из ког произлази да није имао никаквих сазнања да је ЦРДБ Београд, вршио оперативну обраду Славка Ћурувије, од 1.маја 1999. године, начелника Седмог одељења; Драгана Јончића, из ког произлази да је сазнао да је Славко Ћурувија био предмет обраде тек када је у медијима објављено да је убијен; Радована Кнежевића, који се изјашњавао о активностима на расветљавању убиства Славка Ћурувије, који су му познати од фебруара 2001. године, када је постављен за начелника УКП МУП РС; К. Д, који се изјашњавао на околност разговора у циљу утврђивања евентуалне одговорности припадника Деветог одељења, с обзиром да је Прво одељење имало задатак расветљавања и прикупљања сазнања везаних за случајеве Ибарска, Стамболић и Ћурувија, те се у том смислу изјашњавао о својим активностима; Градимира Милића, из ког произлази да ни на који начин није поступао у вези са оперативном обрадом “Ћуран” и да је све о томе чуо само из медија, Јовице Станишића, Д. А, дипломираног инжењера електронике, запосленог у “Теленору”, који се изјашњавао о предаји ДЛТ трака радницима полиције, В. М. Л, Дарка Попиводе, Б. П, А. К. Н, Игора Кокота,

Ненада Кокота, Бранка Важића, Горана Петровића и Зорана Мијатовића, који су се такође изјашњавали о оперативним сазнањима, Горана Живалјевића; Милоша Теодоровића, Радише Роскића, Љубомира Ристића и Александра Гака, који су се изјашњавали о раду комисије ДБ из 2000. године, Ж. Р. из ког је утврђено да је у периоду бомбардовања био инспектор у Првој управи и да је тада сазнања о убиству Славка Ћурувије имао искључиво из медија, а када је постао заменик начелника ЦРДБ Београд, изјашњавао се о предузимању низа активности и мера у циљу разјашњавања овог убиства, у оквиру оперативних акција које су тада заведене ради расветљавања убистава; Зорана Стијовића, из ког произлази да нема непосредних сазнања о убиству Славка Ћурувије, али се изјашњавао о активностима након што је извештај “Ћуран” објављен у средствима јавног информисања, а он је тада именован за помоћника начелника Центра ДБ-а Београд; Жарка Михајловића; Драгана Карлеуше и Милована Бркића, који се изјашњавао о свом односу на пок.Славком Ћурувијом и покушајима да дође до неких сазнања и информација у вези са убиством, као и исказе вештака и сву осталу писану документацију која је изведена као доказ, али исте није посебно образлазлагао јер нису од утицаја на другачију одлуку суда.

Сведоци радници РДБ испитани у току поступку су у својим исказима изјашњавали и објашњавали начин рада Службе, њено функционисање како у мирнодопским условима, а потом и у условима бомбардовања, где је и када руководство РДБ било дислоцирано током бомбардовања, као и Управе, те организационе јединице ЦРДБ Београд, о начину на који су иначе примењиване оперативне мере и о самој процедури која је била обичајена; један број сведока је износио и своја мишљења када су у питању новопостављени кадрови, али из истих се нису могле утврдити чињенице које се тичу навода оптужнице.

Одређени број сведока се изјашњавао о оперативном раду у оквиру оперативних акција које су формиране са циљем расветљавања убиства Славка Ћурувије, али закључак свих је да се није дошло до сазнања који би довели до подношења кривичне пријаве, те исти нису посебно образлагани.

Другостепени суд је исказе свих сведока који су испитани у овом поступку детаљно размотрио, али наводе сведока који представљају изношење њихових личних ставова и мишљења о томе ко је или ко би могао бити наручилац убиства, а ко непосредни извршилац, будући да немају утемељење у изведеним доказима, није посебно анализирао, као ни исказе оних који нису имали непосредних сазнања о самом догађају.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, у одсуству непосредних и посредних доказа који би поуздано потврдили да су окривљени Радомир Марковић, Милан Радоњић, Мирослав Курак и Ратко Ромић извршиоци овог кривичног дела, налази да нису на несумњив начин доказани наводи оптужбе, те је усвајањем жалби окривљеног Радомира Марковића, његове и његовог браниоца, адвоката Владимира Маринкова, окривљених Милана Радоњића и Ратка Ромића и њиховог браниоца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић и браниоца окривљеног Мирослава Курака, адвоката Стевана Протића и делимичним усвајањем жалбе Тужилаштва за организовани криминал, преиначио

побијану пресуду тако што је на основу одредбе члана 423 тачка 2 ЗКП ослободио од оптужбе окривљеног Радомира Марковића да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 Кривичног законика у подстрекавању у вези члана 34 Кривичног законика, а окривљене Милана Радоњића, Мирослава Курака и Ратка Ромића да су као саизвршиоци извршили кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 5 у вези са чланом 33 Кривичног законика.

Чињеница да је пок. Славко Ђурувија био критичар тада актуелне власти, за овај суд није спорна, али с обзиром да је у односу на окривљене донета ослобађајућа пресуде, то се суд није ни могао упуштати у мотиве извршења овог кривичног дела.

На основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП, оштећена Јелена Ђурувија Ђурица, оштећени Раде Ђурувија и оштећена Бранка Прпа, упућују се на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП, одлучено је да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

У складу са наведеним разлозима, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал је на основу одредаба члана 459 став 1 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-виши саветник
Гордана Ивковић, с.р.**

**Председник већа-судија
Весна Петровић**

**судија Марко Јоцић, с.р.
(по решењу Су.бр. I-2 202/23
од 16.05.2023. године)**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић